PREMIUL GRAND MASTER PENTRU ROMAN POLIȚIST

ED McBAIN

„Marele maestru al literaturii polițiste de procedură."
The New York Times

CIFRUL

SERIA SECȚIA 87

„Eu sparg pe procente. Dacă spargi magazine sau birouri, merge noaptea, fiindcă se presupune că atunci lumea e acasă, în pat. Dacă șutești din apartamente, o faci ziua, când în mod normal oamenii sunt plecați la serviciu."

Salvatore A. Lombino, pe numele său adevărat, Ed McBain *s-a născut pe 15 octombrie 1926 la New York. Autor american de succes, a scris peste cincizeci de romane poliţiste, majoritatea ecranizate, pe care le-a publicat sub pseudonimele Evan Hunter şi Ed McBain.*

A absolvit Hunter College în 1950 şi a încercat diverse slujbe, de la pianist până la profesor de colegiu, în timp ce scria primele povestiri.

A scris nenumărate scenarii de film, inclusiv pentru celebrul Păsările, de Alfred Hitchcock (1962).

Extrem de bine receptată de public este seria de

literatură poliţistă de procedură SECŢIA 87, din care face parte şi romanul Cifrul.

ED McBAIN

CIFRUL

Ediţia a II-a revizuită
Traducere din limba engleză
CORINA POPESCU

Această carte este pentru Ingram Ash,
căruia cred că s-ar fi putut să-i placă.

1

Se aflau în camera din spate a magazinului de bijuterii pe care Henry îl ţinea în Bronx, aşezaţi la o masă.

Într-o parte era o uşă dublă Moseer, mare şi neagră, iar ferestrele aveau bare pe dinafară. La intrare, peste ambele vitrine din sticlă armată fuseseră trase grilajele metalice de noapte. Alex le observase la venire.

Acum îl urmărea cu privirea pe Henry, care se ridicase şi păşea greoi către un dulăpior din perete, amplasat vizavi de seif. Luă de acolo două pahare şi o sticlă de whisky pe care le aduse la masă. Henry era un bărbat teribil de gras, care purta un costum negru şi o cămaşă albă, desfăcută la gât, fără cravată. Se zvonea despre el că pe vremuri stătuse într-un lagăr de concentrare nazist, dar lui Alex nu-i prea venea să creadă că un om atât de gras putuse să treacă printr-o asemenea încercare. Vorbea totuşi cu un pronunţat accent german, deci nu era exclus să fie adevărat. Henry aşeză paharele pe masă şi turnă în amândouă, cu generozitate.

— Ai fost vreodată arestat? întrebă.

— De două ori, îi răspunse Alex. Aveam optsprezece ani. Am scăpat cu o sentinţă cu suspendare. Apoi, acum trei ani. Am făcut un an şi jumătate la Sing Sing.

— Ţţ, mare păcat! zise Henry, clătinând din cap şi luându-şi paharul în mână.

Purta ochelari groşi, fără rame. Ochii săi căprui şi limpezi se vedeau măriţi în spatele lentilelor.

— Am învăţat multe acolo, continuă Alex.

— Te rog să bei, îl îndemnă Henry şi ridică paharul. Sorbi din whisky, apoi se interesă: Acum lucrezi cu altcineva?

— În general prefer s-o fac singur.

— Nu mă refer la treabă, insistă Henry, ci la prelucrarea mărfii.

— Am doi tipi care stau pe tuşă, răspunse Alex.

— Îţi vând şi ponturi?

— Unul da. Celălalt e numai cu prelucrarea.

— Am auzit lucruri frumoase despre tine, spuse Henry. Eşti bun. Te pricepi să dai spargeri.

— Mulţumesc. Ce treabă ziceai că te interesează?

— Păi, să mai stăm un pic de vorbă, nu? Sau te grăbeşti?

— Nici gând, îl asigură Alex.

— Cât de bine te ştie poliţia?

— Mă mai vizitează din când în când. Cum se dă vreo spargere căreia nu-i dau de capăt, una-două mi-o aruncă mie în cârcă. Puţin îmi pasă, n-au decât să mă caute cât poftesc! Am avocat şi mai prezint şi un garant barosan, unul care merge până la douăzeci de miare, dacă-i nevoie. Dar până acum n-am pus decât de trei ori piciorul într-o secţie de poliţie, de când am ieşit de la Sing Sing.

— Zici că ai avocat, da? Şi garant?

— Exact. Nu mă bazez eu pe tăinuitori să mă ajute la chestii de-astea. Tot ce le pretind e să iasă cât mai repede cu bani gheaţă.

— Normal, care-i nebunul să ţină paisprezece televizoare la el în beci, nu?

— Nu prea mă ocup cu electrocasnice, spuse Alex. Asta-i treabă pentru drogaţii ăia care şutesc.

— Atunci, nu te încurci nici cu narcotice?
— Nu.
— Asta-i bine. Câţi ani ai, dacă pot să te întreb?
— Douăzeci şi cinci.
— Şi care a fost până acum recordul tău? se interesă Henry. Mai bei puţin?
— Un pic, mulţumesc. Cel mai mult am scos, partea mea, patruzeci şi două de mii. După ce am ieşit de la Sing Sing.
— Şi ce era? Un hotel, o reşedinţă?
— Un bloc de apartamente. Eu sunt spărgător de case. Nu lucrez în hoteluri, nici în birouri sau în magazine. Fac doar apartamente şi asta numai ziua.
— Ai ceva împotriva lucrului de noapte?
— Da.
— De ce, mă rog? Ştiu câţiva profesionişti care acţionează şi după lăsarea serii.
— Nu mă interesează. Eu sparg pe procente. Dacă spargi magazine sau birouri, merge noaptea, fiindcă se presupune că atunci lumea e acasă, în pat. Dacă şuteşti din apartamente, o faci ziua, când în mod normal oamenii sunt plecaţi la serviciu. Eu unul nu vreau să dau ochi absolut cu nimeni, când am intrat într-o casă. Dacă aud şi un pârţ de pisică, am şters-o instantaneu. Ce treabă zici că ai avea? îşi aminti Alex. Tommy mi-a spus că ai nevoie de un hoţ meseriaş, de asta am venit până aici. E vorba de o chestie serioasă sau de o şuşanea?
— Ar fi un aranjament interesant, îl asigură Henry. Numai să meargă.
— Doar dacă m-ar prinde n-ar mai avea cum să meargă, specifică Alex. Şi n-am de gând să le cad în plasă.
— Aşa, vasăzică, zâmbi Henry.
— Deci, s-auzim! Sau nu te mai interesează?
— Cum să nu? Tommy ţi-a comunicat şi cu ce procente lucrez?
— Nu. Cât ar fi?

— Plătesc douăzeci şi ccinei la sută din valoarea mărfii, spuse Henry, uitându-se la Alex de după lentilele ochelarilor.

— N-ajunge, zise Alex şi se ridică imediat de la masă.

— Stai jos, îl rugă Henry. Cât primeşti de obicei de la ceilalţi tăinuitori?

— Treizeci la sută.

— E mult.

— Nu-i adevărat, ăsta-i preţul curent.

— Da, dar tipii nu-ţi vând şi ponturi.

— Unul dintre ei, da, ţi-am mai spus. Şi îmi dă treizeci curat, iar eu pentru asta îi rezolv problema. Dacă mai am un ajutor, dacă aşa cere misiunea respectivă, îi ofer zece la sută din partea mea. Asta e preţul.

— Totuşi, treizeci la sută...

— Uite ce e, ne pierdem timpul! i-o tăie Alex şi porni spre uşă.

— Stai jos, repetă Henry. S-ar putea să facem treabă bună împreună.

Apoi începură să vorbească despre operaţiune.

Alex îşi spuse că se descurcase binişor.

Rahatul ăla cu douăzeci şi cinci la sută era pentru hoţii ageamii, pentru amărâţii ăia de spărgători de geamuri şi încă trebuiau să fie mulţumiţi dacă se alegeau şi cu atât. Nişte amatori prăpădiţi. Orice pârlit e în stare să înfăşoare o cărămidă într-un prosop şi să dea cu ea în geam, ca să ajungă la cremone. De obicei, e vorba de câte un drogat nărăvit rău de tot. Se suie pe scara de incendiu, încearcă prima fereastră de alături, fiindcă de obicei lumea o asigură pe cea care dă chiar pe scară, nu-şi mai bate capul s-o închidă şi pe aia de lângă ea. Dacă nu e bine ferecată pe dinăuntru, tipul intră fără probleme. Când nu merge, atunci o verifică pe aia care dă pe scara de incendiu, bagă cuţitul printre cercevele şi gata. Broaştele alea sunt de tot rahatul. În treizeci de secunde mari şi late

le desface până şi un cimpanzeu.

Câteodată, însă, cremona şi chiar toată rama sunt înţepenite în vopsea; în cazuri dintr-astea, diletantul dumitale sparge sticla cu cărămida. După cât e de pârlit, o lipeşte sau nu cu bandă adezivă, mai întâi. Dacă face asta, cioburile nu mai produc zgomot, fiindcă rămân lipite pe ea şi apoi poate să le dea la o parte uşurel, până când îşi face loc să pătrundă. De multe ori totuşi drogaţii fanatici nu-şi mai bat capul cu asta: nu-i interesează altceva decât să intre cât mai iute în casă şi s-o şteargă la fel de rapid. Aşa că înfăşoară cărămida în ceva şi sparg tot geamul, pe urmă sar înăuntru, fără să le pese de zgomot, fără să-i intereseze că s-ar putea şi tăia pe deasupra. Oricum, n-au de gând să stea mai mult de trei-patru minute. Înhaţă orice văd cu ochii, nu contează ce anume, nu-i interesează decât să-şi scoată banii pentru doza următoare. N-au niciodată planuri mari, fiindcă fură de la oameni din camere sărace, peste ce ar putea să dea acolo? Un radio cu tranzistori? Un prăjitor de pâine? Vreo chitară, dacă e o zonă cu sud-americani? Trei-patru bancnote uitate în vreun sertar? Rahaturi.

Ageamiul operează ziua, ca majoritatea spărgătorilor de locuinţe, nefiind în stare să deosebească un diamant de o bucată de sticlă şi, oricum, nici nu se aşteaptă să-i pice aşa ceva din casele alea ieftine prin care dă el iama. Ideea e că tipul trebuie să se ţină de treabă, să scoată vreo două sute de dolari pe zi ca să-şi potolească năravul. Asta înseamnă că trebuie să dea gaură la o groază de apartamente, zi de zi, fiindcă e la mintea cocoşului că îl fraieresc toţi, când e să-şi plaseze marfa. În general, un tip de o asemenea categorie nu e în legătură cu nimeni de meserie. Cel care îi vinde praful îi ia marfa şi o plasează mai departe, la preţul pieţei. Dacă vreunul e damblagiu rău, traficantul îi ia un televizor alb-negru care face o sută cincizeci de dolari şi, în loc să-i dea cincizeci, cum i-ar oferi unui profesionist sau măcar cât i-ar arunca unui

amator, adică vreo cincisprezece, îi lasă în schimb un pliculeţ cu heroină, iar prăpăditul ăla se duce până după colţ şi şi-o injectează, apoi, peste o jumătate de oră, pleacă să mai tragă o gaură.

Sau te pricepi la meserie, sau nu te pricepi, îşi spuse Alex, e ca în oricare altă profesiune. Un drogat habar nu are pe ce lume e, umblă tot timpul năuc. Are nevoie de o doză şi e în stare să fure şi voalul de la nunta propriei lui mame ca să scoată câteva lovele pe el. Când nu se droghează şi nu zace în transă, e la furat. Dar nu-i în stare să-şi facă nicio socoteală ca lumea, asta-i buba. Intră într-o casă şi umflă o maşină de scris pe care, în caz că are baftă, poate să ia treizeci de dolari, dar dacă îl prind, îl încadrează la furt prin efracţie, punctul trei, şi ăsta e un delict de categorie D, pentru care se dă minimum un an şi maximum între trei şi şapte ani. Asta, dacă nu fac pe deştepţii să-l acuze şi de deţinere de instrumente pentru efracţie sau chiar de fapte penale. Acestea din urmă se referă la eventualele distrugeri pricinuite la locul faptei, fiind caracteristică multor drogaţi, deoarece ei sunt tot timpul pe fugă. De la un an la şapte, asta era legea, dar Alex prefera să ia totdeauna în calcul cifra şapte, pentru că nu se ştie niciodată peste ce judecător dai, asta în caz că l-ar fi prins vreodată.

Dar dacă eşti un adevărat profesionist, lucrezi pe bază de procente, exact cum îi spusese lui Henry. Trebuie să ştii exact ce risc îţi asumi şi nu umbli după rahaturi fără valoare, care ar putea să te bage la răcoare pe acelaşi termen ca şi o lovitură serioasă. Asta nu pricepeau ageamiii. Cineva putea la fel de bine să manglească o haină de vizon de trei mii cinci sute de dolari sau un radio cu tranzistori de douăzeci şi cinci de dolari, tot cu şapte ani s-ar alege, dacă aşa i s-ar scula judecătorului în ziua aia. Valoarea lucrurilor furate determină încadrarea într-o anumită categorie, dar baza rămânea pătrunderea prin efracţie. Dacă un spărgător făcea o gaură cât să-i intre

mâna, se chema că sunt efracţie şi violare de domiciliu. Nu era nevoie să pătrundă cu totul, nici măcar să treacă dincolo de pervazul ferestrei. Cum îşi vâra mâna, ori numai vreun instrument prin orificiul acela, gata, se numea pătrundere prin efracţie şi putea să însemne şapte ani, în caz că nimerea peste un judecător căruia nu-i plăceau ochii lui.

Nici măcar nu era nevoie să fure ceva de acolo. Numai faptul că intrase, fie şi cu ajutorul unei chei – lucru pe care şi Alex îl făcuse de multe ori – era suficient. Putea foarte bine să pătrundă cu gândul la Diamantul Speranţei şi să dea peste o cameră goală, fără pic de mobilă în ea, dacă îl prindeau acolo şi reuşeau să-i dovedească intenţia de jaf, gata, inculparea era spargere, punctul trei. Bineînţeles, dacă n-aveau cum să demonstreze asta, atunci îl încadrau la violare de domiciliu, chestie care era un rahat: cincisprezece zile de închisoare sau amendă două sute cincizeci de dolari. Însă, în cazul în care cineva conta pe această încadrare, era ideal să nu fi avut asupra sa nimic asemănător uneltelor întrebuinţate de spărgători. Nici măcar cărţi de credit personale, deoarece ar putea fi folosite, la fel ca orice altă bucată de plastic asemănătoare, pentru forţarea unei broaşte.

Mda, era aproape mulţumit de cum se descurcase cu friţul cel grăsan, care o mai fi fost probabil şi jidan, pe deasupra – nu că Alex i-ar fi categorisit pe oameni după culoarea pielii sau după religia lor, ori după orice alt criteriu în afară de cel al competenţei profesionale. Archie Fuller, de exemplu, s-a dovedit a fi dintre cei mai buni spărgători pe care îi ştia şi era negru. Câţiva dintre profesioniştii pe care îi cunoscuse fuseseră evrei sau italieni, dar ştia nişte tipi care susţineau că pe canadieni nu-i întrece nimeni. Întâlnise şi bătrânei care mai ţineau minte vremurile dinaintea lui Fidel Castro şi spuneau că, pe timpuri, adevăraţii meseriaşi erau cubanezii. Lui Alex nu-i păsa de toate astea. Şi totuşi, nenorocitul ăla de

Henry n-ar fi trebuit să încerce să-l fraierească pe el cu cinci la sută, întocmai ca un jidan.

Treaba părea o chestie de viitor, dar îl cam supăra faptul că se pierdea orice element-surpriză. Până azi, când făcuse cunoştinţă cu Henry, nu mai lucrase decât cu un singur tip care îi vindea ponturi, cu Vito. Avea mare nevoie de tăinuitori, altfel ce dracu' putea să facă el cu un ceas „fierbinte”, de exemplu? Să oprească un necunoscut pe stradă şi să-i şoptească discret că are un chilipir? Rahat. Ştia pe unul care procedase aşa şi străinul se dovedise a fi un poliţist de la secţia din sectorul central-nordic al oraşului. Oricum, era ca şi cum ar fi făcut pe vânzătorul şi dacă Alex ar fi vrut asta, şi-ar fi luat o slujbă de opt ore, ca orice tip cu frica lui Dumnezeu. Şi poate că şi-ar fi ratat şansa de a da lovitura cea mare, la care visase dintotdeauna.

Asta nu-i convenea la treaba cu pricina – aflase exact peste ce o să dea acolo, ştia clar cât o să-i revină. Când se orienta pe cont propriu, habar n-avea la ce să se aştepte. Cam în patruzeci la sută din cazuri se alegea cu bunuri în valoare de o sută, până la cinci sute de dolari. O dată la douăzeci de lovituri avea baftă şi scotea între o mie şi cinci mii. La o treabă nearanjată dinainte considera un rezultat fantastic orice trecea de cinci mii de dolari. Dar exista întotdeauna şansa să intre undeva şi să se împiedice de o comoară, să reuşească un scor de o jumătate de milion, poate chiar şi mai mult. Auzise poveşti despre tipi cărora aşa li se întâmplase. Asta era ce lipsea din treaba pusă la cale dinainte.

Şi totuşi, se simţea destul de bine.

Henry spusese despre el că e un spărgător de primă mână.

Luni dimineaţă, Alex se duse la lucru.

Clădirea se afla la colţul străzii Sixty-ninth cu Madison Avenue, peste drum de Hotelul Westbury. Cartierul era

select şi el se îmbrăcase corespunzător. Purta un costum gri, o cămaşă albă, cravată albastră, şosete albastre şi pantofi negri. Şi, cum în aprilie mai era încă răcoare, avea şi un pardesiu uşor. Purta sub braţ un exemplar împăturit din *The New York Times* şi ducea în mâna dreaptă o servietă pe care o cumpărase de la Mark Cross, de pe Fifth Avenue. Nu purta pălărie. Era blond şi, nu o dată, lucrul ăsta i se păruse un dezavantaj, dar nici nu-i trecuse prin minte să se vopsească. Henry îi comunicase totul în legătură cu treaba respectivă, dar Alex avea obiceiul să nu pătrundă niciodată într-o casă fără să verifice mai întâi personal situaţia; dacă l-ar fi prins acolo, fundul lui ar fi fost scos la bătaie, nu al lui Henry. Informaţiile proveneau din două surse: de la Henry şi de la menajera familiei Rothman. Primul era cel care ştia exact ce marfă exista în casă. Nici n-avea cum să nu cunoască totul, fiindcă el le vânduse inelul cu patru luni în urmă, chiar înainte de Crăciun.

Făcuseră drumul până la prăvălia lui din Bronx fiindcă auziseră că vinde piese de excepţie, majoritatea obiecte de anticariat, achiziţionate în Europa. Era destul de adevărat. Se ocupa şi de bijuterii furate, dar soţii Rothman nu aveau de unde să ştie asta. Cu siguranţă, habar n-au avut că inelul cu diamant pe care-l cumpăraseră de la el era programat să fie furat în scurt timp.

Le vânduse această piesă pentru treizeci de mii de dolari, explicându-le că diamantul *marquise*, de şase carate, nu avea niciun defect, iar montura era extraordinară:

„Observaţi, vă rog, felul în care cele două diamante, tăiate în formă de baghetă, sunt fixate în platină; acest inel a aparţinut unei contese germane, nu mai găseşti asemenea lucrătură în ziua de azi.”

Şi spunea adevărul adevărat, drăguţul de Henry. Aşa lucrătură nu mai exista şi, de joia viitoare, nici proprietarii n-aveau să mai dea vreodată ochii cu ea. De joia viitoare,

se va întoarce în mâinile grăsuţe ale lui Henry, iar el va scoate pietrele din montura lor extraordinară, s-ar putea să mai şlefuiască un pic diamantul cel mare ca să-i reducă numărul de carate şi pe urmă va expedia toate trei pietrele în Europa, unde li se va pierde urma la una din bursele de diamante. Îi spusese lui Alex că inelul valorează treizeci de mii, dar şi de aici mai ciupise probabil câte ceva. Cu toate astea, Alex putea să se aştepte la nouă mii pentru treaba făcută, plus treizeci la sută din tot ce se mai nimerea să se afle în seif.

Pe servitoare o lucrase un negru, damblagiu după jocuri de noroc, pe care-l cunoştea Henry. Fata avea vreo douăzeci şi ceva de ani, era abia picată din sud şi proastă ca noaptea. Negrului i se furnizase numai prenumele ei, pe care soţii Rothman îl amintiseră din întâmplare în ziua când cumpăraseră inelul, dar nu-i trebuise prea mult să descopere anume care Gloria, din blocul respectiv, lucra la familia Rothman. Făcuse cunoştinţă cu ea într-o cafenea de pe Lexington Avenue, după ce-o urmărise într-o seară când se ducea acasă. Începuse să o scoată la plimbare prin februarie şi de atunci încoace aflase tot ce-l interesa despre obiceiurile familiei Rothman, fără să lase niciodată impresia că încearcă să-i smulgă informaţii. Nu era nicio săptămână de când se întâlniseră ultima oară. Fetei nici prin cap nu-i trecea că n-avea să-l mai vadă vreodată. Dar era în regulă, nici măcar nu-i ştia numele adevărat. Joi, când urma să se facă livrarea inelului, Henry trebuia să-i înmâneze tipului trei mii de dolari – partea lui în pregătirea spargerii.

După spusele tinerei, domnul Rothman lucra ca agent de bursă pe Wall Street. Pleca la birou pe la ora nouă dimineaţa ca să se prezinte înainte de deschiderea tranzacţiilor, la zece, şi, în general, se întorcea acasă mai devreme decât majoritatea funcţionarilor; bursa se închidea la trei şi jumătate, iar el ajungea, de cele mai multe ori, pe la patru şi jumătate-cinci. Doamna Rothman

nu avea serviciu – era în vârstă de şaizeci şi unu de ani – şi lipsea, în general, între orele zece şi douăsprezece dimineaţa, când se ducea să se plimbe în Central Park. Asta în zilele cu vreme bună. Pe ploaie nu se mişca din casă, lucru de care fata se plângea amarnic. Dar, în afară de obişnuitul rond de două ore, doamna Rothman nu se prea urnea afară nici măcar pe vreme bună, ceea ce însemna că Alex trebuia să dea spargerea exact în acel interval de timp. Adică înghesuit de tot, chiar dacă ştia precis unde se afla seiful.

Henry îi mai spusese că blocul are portar şi liftier. El voia să verifice asta, bineînţeles, dar mai intenţiona şi să se convingă într-adevăr că domnul Rothman pleca de acasă la nouă, apoi în ce măsură doamna Rothman îşi făcea plimbarea de la ora zece. Primise o descriere destul de bună a înfăţişării soţilor Rothman, dar n-avea de gând să-şi facă toate calculele bazându-se pe o eventuală identificare greşită. Existau şi căi mai simple de a se asigura dacă apartamentul era cu adevărat liber joia între zece şi douăsprezece. Alex fixase ziua de joi pentru operaţiune: atunci avea liber servitoarea.

Ajunse în dreptul clădirii luni dimineaţă, la şapte şi jumătate, trecând pe partea cealaltă a străzii, cât să-şi facă o idee despre înfăţişarea locului. Portarul stătea pe trotuar, în faţa uşilor de sticlă de la intrare, sub copertina care ajungea până la bordură. Nu era prea multă mişcare la ora aceea matinală. Alex coborî apoi până la Park Avenue, traversă, o porni în sus, spre strada Seventieth şi ocoli tot cvartalul, mergând acum chiar pe partea cu pricina, la nici doi metri de locul unde putea fi văzut portarul, aflat lângă intrare. Acesta era un om trecut de şaizeci de ani, neîncărunţit, rumen la faţă şi cu fundul mare. Purta o uniformă gri cu o vipuşcă albastră, subţire, de-a lungul cusăturii exterioare a pantalonilor. Nu-i aruncă nicio privire, dar Alex ştia că nu are cum să treacă prea des prin preajmă fără să-i atragă atenţia, mai devreme

sau mai târziu.

Mai dădu încă un ocol, de data asta mergând în jos, spre strada Sixty-eight, întorcându-se apoi, pe acea parte, până la Madison Avenue. Pe urmă, în loc să o ia din nou pe strada respectivă, se postă în diagonală faţă de clădire, la colţul de peste drum, de unde putea studia blocul şi trecătorii fără ca portarul să-l observe. Era ora şapte şi patruzeci şi cinci de minute.

Stând acolo, ridica la anumite intervale ziarul împăturit, făcând semn câte unui taxi care se apropia, dar numai atunci când putea să jure că înăuntru se afla deja un pasager. Când zărea vreun taxi gol, îşi ţinea nonşalant ziarul sub braţ. Din când în când se uita la ceas, ca şi cum s-ar fi temut să nu întârzie la serviciu. Făcea toate astea cu oarecare discreţie, cu toate că ştia prea bine că la New York nimeni nu se uita în jur. În ceea ce-i privea pe trecătorii din preajmă, ar fi putut chiar să stea şi în cap ca să facă rost de un taxi şi nimeni n-ar fi băgat de seamă. Cu toate astea, încerca să reţină cine se perindă pe acolo; nu i-ar fi plăcut absolut deloc să observe vreo băbuţă care se încăpăţâna să aştepte în colţ o jumătate de oră după un prăpădit de taxi. Acum nu era prea multă lume pe stradă, agitaţia avea să înceapă spre ora opt, când oamenii se urneau la lucru.

Vizavi se afla o parcare subterană şi mulţi bărbaţi care ieşeau din bloc traversau imediat, coborând apoi scările ce duceau într-acolo. Alex numără şaisprezece femei apărând din clădire între opt şi opt treizeci. Toate erau bine îmbrăcate şi presupuse automat că se duceau la muncă, fiindcă una care merge la cumpărături nu pleacă de acasă gătită la patru ace aşa de devreme. După târguieli se porneşte pe la zece jumătate-unsprezece sau cam pe acolo. Tipele care se distrează până târziu ies aproape de douăsprezece. Se prindea mereu când vreo piţipoancă se ducea să se reguleze: pur şi simplu după mers, era totdeauna ceva anume în felul cum păşeau. Se

hotărî că e cazul să ţină minte blocul respectiv şi pentru alte lovituri viitoare. Şaisprezece femei cu serviciu sugerau că e posibil ca în şaisprezece apartamente să nu fie nimeni între nouă şi cinci.

Însă acum nu se postase acolo ca să facă planuri de perspectivă, ci pentru a se lămuri cum stătea treaba în vederea operaţiunii de joi. Patrulase deja prea mult în colţul străzii; văzuse pe cineva trecând de două ori cu doi pudeli negri în lesă. În afară de asta, acum, când se făcuse aproape opt patruzeci, portarul de la blocul cu pricina dădea tot mai des fuga pe Madison Avenue, fluierând taxiurile care treceau, apoi făcând semne cu mâna către persoana care aştepta în faţa intrării. Alex o luă din loc.

La primul colţ de după Hotelul Westbury era o cafenea; se duse acolo şi comandă o cafea şi un sandviş. Apoi intră în cabina telefonică şi căută în carte numărul lui Jerome Rothman, de pe strada Sixty-ninth – est. Îl găsi. Băgă o fisă, formă cu atenţie şi aşteptă. Răspunse o femeie.

— Alo?

— Cu domnul Rothman, vă rog, zise el.

— Îmi pare rău, a plecat adineauri. Pot să-i transmit ceva?

— Ştiţi cumva dacă îl găsesc la birou? întrebă Alex.

— Da, cine sunteţi, vă rog?

— În regulă, îl voi suna acolo, spuse Alex şi închise, ducându-se înapoi la masă, unde îl aşteptau cafeaua şi sandvişul cald.

Bineînţeles, pentru un spărgător telefonul constituia o unealtă la fel de preţioasă precum pânza de bomfaier, şperaclul, pensetele şi levierele pe care avea să le ia cu el când va fi cazul, într-o servietă diplomat elegantă. În buzunarul din dreapta al pardesiului va avea o chintă roială de pocher – decar, valet, damă, rege şi asul de pică. Toate cărţile erau din plastic şi se puteau folosi la deschisul oricărei uşi care avea o broască prevăzută cu

arc. Iar dacă îl oprea un caraliu pentru vreun control de rutină şi nu se ostenea să se uite şi la ce are în servietă, Alex putea să susţină că le poartă la el ca amintire, de când îi intrase, o dată în viaţă, o asemenea combinaţie. Îşi dădea seama că merge cam departe cu iluziile, orice poliţist s-ar fi zgâit, fireşte, şi în geantă, unde ar fi dat peste uneltele de spărgător. Dar cu o carte de joc din plastic îţi făceai la fel de bine treaba ca şi cu un cartonaş cu „Nu deranjaţi" luat dintr-un hotel şi, pe deasupra, lui Alex îi plăcea să se creadă un jucător. De fapt, chiar era un bun pocherist din moment ce îşi petrecuse multă vreme încercând să memoreze probabilităţile şi nu se lăsa niciodată antrenat în partide susţinute la întâmplare, unde toate şansele se dădeau peste cap. Procente. Peste tot era vorba de procente.

Posibilitatea că doamnei Rothman să i se pară suspect telefonul primit mai devreme era practic nulă. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că s-ar putea pune la cale o spargere, mai ales dacă întrebai de cineva care locuia într-adevăr în casa respectivă. Îşi luase măsuri de siguranţă pretinzând că ştie şi numărul de la birou al domnului Rothman şi închisese, înainte ca femeia să mai aibă timp de alte întrebări. Mare minune dacă îi va spune ceva soţului după-amiază, când acesta se va întoarce acasă; Alex era convins că nu o va face. La telefonul următor va trebui să aibă mai multă grijă. Mai putea să aştepte până mâine. Azi intenţiona să-i verifice pe portar şi pe liftier şi să descopere la ce oră venea poştaşul. Avea nevoie să fie sigur ca moartea că nu va fi nimeni în apartament când va trece la treabă, joi. Singurul lucru peste care spera să nu dea vreodată era un apartament cu suflet. Până acum nu păţise aşa ceva, nici măcar în cele două rânduri când îl înhăţaseră şi spera să n-aibă parte în viaţa lui de aşa ceva.

Pe Alex nu-l atrăgea ideea să devină un hoţ purtător de armă, cum nu-l tenta să se facă dresor de lei. Să intre el

într-un magazin de băuturi şi să-i bage un pistol sub nas proprietarului? În ruptul capului! Dacă nu l-ai fi lichidat, tipul putea să te identifice mai târziu. Şi, pe deasupra, riscul era mult mai mare. Tâlhăria reprezenta un delict din categoria B pentru care se prevedea o pedeapsă maximă de douăzeci şi cinci de ani şi nu putea să-l convingă nimeni că vreo sumă de bani, oricât de mare, făcea cât douăzeci şi cinci de ani după gratii. Nu purta niciodată pistol când dădea o spargere: întâi şi întâi fiindcă îi era frică să umble cu aşa ceva, apoi, existenţa unei arme ridica infracţiunea, chiar dacă avusese loc în timpul zilei, la gradul de delict din categoria C, pentru care puteai să te alegi şi cu cincisprezece ani – ca să nu mai vorbim de cât îţi dădeau pentru încălcarea regimului armelor de foc. Nu, mersi, Alex era decis să rămână la efracţie simplă, punctul trei.

La Sing Sing răsfoise odată nişte reviste vechi la biblioteca închisorii şi dăduse peste un articol formidabil referitor la spargeri. Era acolo şi o poezioară haioasă, despre jafuri, scrisă de un tip care fusese pe vremuri procuror districtual în Manhattan. Pe atunci, Alex avea coleg un prostovan din Arkansas, care intrase în bucluc pe teritoriul statului New York, jefuind o staţie de benzină, cu un pistol de pe timpul Războiului Civil, să mori, nu alta. Alex îşi închipuise că versurile acelea ar fi putut să-i spună ceva individului, aşa că le învăţase pe dinafară ca să i le recite seara, după stingere. Fraierul nu se prinsese, normal, dar el o ţinea minte şi în ziua de astăzi.

La jafuri fără şiş sau tun
„Jaf unu” şi „jaf doi” le spun.
Sunt doi gagii, e punctul unu;
E unul singur – punctul doi.

Mai e un tip de-i zic „jaf trei”
Şi nicidecum nu intră-n doi.

N-ai cum să-i spui acestui punct,
Şi chiar că e tot jaf te-ndoi.

— Ce dracu' vrei să zici? – întrebase tăntălăul – cum să fie „jaf trei” în doi?

Tâmpit rău, tipul.

Toată săptămâna, Alex încercase să scrie şi el o poezioară despre spargeri, cam în acelaşi spirit. Nu se mai dusese la şcoală după prima clasă de liceu, dar n-avea niciodată treabă când era vorba de adus din condei, deci n-a stat pe gânduri prea mult şi ce şi-a zis? Ia să încercăm, poate merge. Ce naiba să faci altceva la puşcărie? Fusese mai greu decât crezuse la început, mai ales fiindcă se schimbase Codul Penal, nu mai era ca în tinereţea lui şi tot încurca articolele între ele. Dar până la urmă a scos-o la capăt şi a compus-o ţinând seama de noua versiune. Era convins că-i dăduse clasă fostului procuror.

La „spargeri unu“ cheia-i casa
La ore mici, pe timp de noapte.
De vrei în plus şi alte fapte,
Ai tun la tine, îl cafteşti
Pe ăl de face pe nebunul,
Îi zbieri c-acuşi l-ai curăţat
Şi-i fluturi pe sub nas cu tunul.

Casa-i un bloc la „spargeri doi”,
Când nu e noapte, ca la unu.
Cum ai intrat, dacă porţi tun,
Sau îl pocneşti pe vreun nebun,
Ori îl ameninţi că-l jupoi
Şi-i fluturi pe sub nas cu tunul,
E punctul doi, nu mai e unu.

La „spargeri trei” nu zic de casă,
Nu zic de noapte, ca la unu,

Nu-i musai tun, cum ai la doi,
N-ameninţi tipi, nu dai în ei.
Un bloc e-un bloc la „spargeri trei”.
Doar c-ai străpuns un geam şi intri,
Că o şi iei: e punctul trei.

La toate cheia-i casa, vezi:
Ba-i blocul casă, zi şi noapte,
Ba-i numai noaptea, ca la unu,
Ba-i doar pe timp de zi, ca-n trei.
Nici eu nu mai pricep, te rog să crezi,
Da-ţi mai explic o dată, dacă vrei
Toate aceste încâlcite fapte.

— Ce mă-sa zici că mai înseamnă şi asta? întrebase prostovanul.

A fost ultima dată când Alex şi-a mai încercat condeiul, atât în închisoare, cât şi afară. Se uită la ceas.

Era ora nouă şi zece minute, trebuia să se întoarcă la treabă.

Pe colţul de sud-vest al intersecţiei dintre strada Sixty-ninth şi Madison Avenue era un restaurant, dar pe afişul din vitrină scria că nu încep să servească înainte de unsprezece treizeci. Mare păcat, fiindcă ar fi fost de ajuns să se instaleze la o masă şi să urmărească de acolo tot ce se petrecea în jurul clădirii. Nu voia să se mai învârtă pe trotuar făcând semn unor taxiuri imaginare şi nici să treacă prea des prin faţa clădirii, aşa că se mai depărtă ceva şi se aşeză pe scara de gresie a unei clădiri elegante, scoţându-şi pantoful şi apucându-se să-şi maseze laba piciorului. Dacă apărea cineva să-l alunge de acolo, avea de gând să se scuze şi să spună că i s-a pus un cârcel. Era bine îmbrăcat, purta şi o servietă diplomat şi nu se îndoia că îi vor înghiţi povestea, judecându-l după înfăţişare. Între timp, avea răgazul să studieze blocul de peste drum.

Menajerele începură să sosească în următoarea

jumătate de oră. Erau negrese, de aceea le reperă atât de uşor. Aproape toate purtau sacoşe de plastic; se întrebă de ce naiba aveau această manie. Portarul alergă până la colţul cu Madison Avenue de patru ori, în total. O dată întârzie zece minute până să găsească un taxi. Asta era bine. Alex putea conta pe el, lipsea suficient de lângă uşa de la intrare. În legătură cu liftierul, nu-şi făcea griji. Ăştia duceau şi ei o viaţă cu suişuri şi coborâşuri, cum s-ar spune, şi Alex nu se îndoia că, la un moment dat, avea să fie undeva, între etaje, în timpul zilei; spera să se întâmple asta în vreme ce Fund-gras fugărea taxiurile.

Poştaşul apăru la nouă patruzeci şi cinci.

Asta era extrem de important pentru Alex.

Rămase în clădire şapte minute şi apoi ieşi, îndepărtându-se în josul străzii. Alex mai aşteptă încă zece minute, pe urmă îşi puse pantoful şi îşi legă şireturile. La zece şi câteva minute trecu în pas de voie pe lângă intrarea blocului şi o luă pe altă stradă. Aflase destule pe ziua de azi. Mâine dimineaţă, exact la zece şi cinci minute, o să dea iar telefon la familia Rothman.

Marţi dimineaţă începu să plouă şi asta îl scotea din minţi, deoarece doamna Rothman nu se va mai duce să se plimbe prin parc. Dacă ea nu pleca de acasă, nici el nu mai putea să telefoneze ca să afle dacă e adevărat că în mod normal ieşea în fiecare dimineaţă la zece – cum se presupune că făcea în zilele cu soare. Spera că n-o să plouă şi joi. Fiindcă nu-i folosea la nimic să fie plecată menajera, dacă ploaia o împiedica pe cucoană să meargă la plimbare. Nu avea ce face, dacă joia asta va fi vreme rea, treaba se va amâna cu o săptămână. Oricum, i-ar fi convenit un răgaz. Mai avea câte ceva de rezolvat, în primul rând în holul de la intrare şi nu ştia dacă va reuşi până joi. Dintr-un punct de vedere, ploaia de azi era totuşi bună: portarul nu va mai prididi alergând să cheme taxiuri, aşa că Alex se gândi că mai bine ar da o fugă la faţa locului imediat, până nu ieşea soarele.

Îşi puse ceasul să sune la ora opt, ştiind că nimic nu-l silea să se scoale cu noaptea în cap. Plănuise să ajungă în centru înainte de zece, apoi să telefoneze acasă la soţii Rothman şi să se ducă să studieze cutiile poştale şi holul de la intrare. Doar că nu-i va fi de niciun folos inspecţia asta, dacă doamna Rothman nu ieşise la plimbare. Fir-ar să fie, urâtă chestie şi ploaia asta! Se baza pe cutia poştală ca pe o asigurare suplimentară şi îşi făcuse planul s-o verifice două zile la rând înainte de spargere. Însă mâine va fi deja miercuri.

În timp ce făcea duş, se gândi dacă n-ar fi mai bine să-i dea drumul joia cealaltă. Necazul era că îi trebuiau nenorociţii ăia de bani. Ultima lovitură o dăduse în martie, când îi aranjase Vito o lucrare de unde scosese trei mii de bătrâne. Dar când avea buzunarele pline, lui Alex îi plăcea să cheltuiască şi acum ajunsese la fundul sacului şi nu suporta să împrumute de la niciunul dintre rechinii ăia, fiindcă ticăloşii luau douăzeci la sută dobândă pe săptămână. Dacă iei o mie de la cămătar, afli imediat că datorezi două şi nu după mult ajungi să lucrezi pe gratis pentru firmă. Ai ratat câteva scadenţe de plată a dobânzilor, o gorilă a şi venit să-ţi bată la uşă, interesându-se politicos dacă doreşti cumva să ţi se rupă ambele picioare a doua zi, la apusul soarelui. În niciun caz. Partea lui avea să fie sigur nouă mii de dolari şi cu cât punea mai repede mâna pe ei, cu atât mai bine. Îl ştia pe Henry din auzite, avea reputaţia că plăteşte pe loc, fără să aştepte să se debaraseze mai întâi de diamante sau alte chestii de felul ăsta. Fir-ar al dracului, de ce trebuia tocmai azi să plouă?

Apartamentul în care locuia Alex era pe strada Ninety-eight, din West End, într-o clădire ocupată în majoritate de tipi aşezaţi. Sincer vorbind, îl mai bătea câteodată gândul să jumulească ceva de prin jurul său, dar îşi spunea că nu e cazul să joace atât de aproape de casă. De fapt, numai un ageamiu putea să facă aşa ceva, îi era şi ruşine că-i

trecuse prin minte. Ţinea de nivelul de inteligenţă al unui drogat. Acesta, dacă stă pe bucata dintre strada Twentieth şi strada Fifth, dă lovitura într-un bloc de pe strada Twenty-first, colţ cu strada Fifth. Apar copoii şi zic: „Hello, Pancho, ai şutit ceva prin vecini?” Drogatul se uită la ei şi mormăie: „Cine, eu? Nu, *senor*, eu sunt curat ca lacrima!”, dar în timpul ăsta i se vede la spate un radio furat. Blocul în care stătea Alex n-arăta rău deloc. Apartamentele erau într-adevăr pe cinste, al lui avea cinci încăperi în total, fiind grozav când mai stătea cu el cineva, ca pe vremea lui Kitty. Nu te împiedici unul de altul când ai o casă aşa spaţioasă.

Kitty era o negresă pe care i-o prezentase Archie. Îi plăcuse într-adevăr de fata asta. Ştia că-şi pune fundul la bătaie, dar nu conta, cui dracu' îi păsa dacă un tip în regulă o plătea pentru nişte chestii care lui îi veneau gratis? Ea se oferise chiar să împartă veniturile, dar asta l-ar fi transformat în peşte şi Alex nu putea să sufere proxeneţii. Terminase cu Kitty când aflase că se droga, pe toţi dracii, continuase s-o facă tot timpul de când o cunoscuse. După ce se prinsese, Alex bătuse oraşul să dea de Archie. Îl întrebase scurt: „Ia ascultă, de ce mi-ai băgat pe gât o drogată?” Archie se jurase că nu avusese habar. Pe mă-sa, cine l-ar fi putut crede?

Oricum, Alex ar fi trebuit să-şi dea singur seama. Când trăieşti cu o persoană şi nu te prinzi că se înţeapă, eşti pe jumătate tâmpit. Ea a început să plângă când i-a dat papucii. Zicea că se lasă, că face orice pentru el. Sigur, se lasă! I-a spus: „Cară-te dracu' de aici în clipa asta, n-am nevoie de o drogată la mine în casă, că vin copoii, dau de porcăriile tale ascunse te miri pe unde şi mă bagă înapoi la pârnaie, curat ca lacrima!” Ea continua să se smiorcăie, dar până la urmă a înhăţat-o, a târât-o la uşă şi i-a făcut vânt afară, pe scări. Apoi i-a căutat în portofel, a găsit cheia pe care o dăduse şi i-a azvârlit geantă pe hol. Stătea acolo, pe ciment, cu fusta ridicată sub ea. I-a spus atunci:

„Hai, cară-te odată de aici!” O tipă de alături a deschis uşa, curioasă. Avea bigudiuri în cap, vaca naibii. A zis numai: „Vai, scuzaţi!” şi s-a retras imediat. Fusese ultima oară când o mai văzuse pe Kitty.

Se gândise să se mute de acolo, după ce o dăduse afară, nu că şi-ar fi închipuit că îi va trimite vreunul pe cap sau alte chestii de felul ăsta, dar apartamentul i se părea al dracului de mare, fără ea. Se hotărâse totuşi să rămână pe loc, fiindcă era greu de tot să găseşti ceva la fel de bun şi la preţul ăsta; pe deasupra, vecinii lui cumsecade erau o acoperire extraordinară. De câte ori îşi făceau apariţia copoii, le cânta rapid:

— Uitaţi-vă şi voi unde stau, numai oameni care muncesc, de jur-împrejur, chiar n-o să mă credeţi niciodată că m-am lăsat, băieţi?

— Sigur, Alex, aprobau ei de fiecare dată.

Apoi se îmbrăcă şi o porni la treabă.

Tot mai turna cu găleata când ajunse în hol şi o văzu pe fată cum stă lângă uşa de la intrare şi se uita amărâtă la potopul de afară. Era o tipă cuminte, care locuia cu el în bloc. O remarcase fiind o blondină nostimă foc, poate cu doi-trei ani mai mare ca el, sigur n-avea mai mult de treizeci şi unu-treizeci şi doi de ani. Prima oară când o zărise se plimba înspre Broadway cu soţul, care împingea la un cărucior dintr-alea de pânză, cu un plod înăuntru. Asta trebuie să se fi întâmplat prin septembrie. Vremea era frumoasă, iar ea purta o fustă şi o bluză, neavând sutien pe dedesubt. Era bine făcută şi i se ghiceau sfârcurile. Îşi amintea că, pe moment, îşi zisese că el, unul, să aibă o nevastă care-şi afişează ţâţele în felul ăsta, i-ar crăpa capul. Cei doi îl recunoscuseră că locuieşte în bloc cu ei şi îl salutaseră dând din cap.

În ziua aceea, Alex avea întâmplător asupra lui şase mii şapte sute de dolari cash, fiindcă tocmai jumulise un apartament din Grenwich Village şi îi predase marfa lui

Vito, care îl plătise pe loc. Fusese un scor bun. Dăduse peste o colecţie de monede şi nu exista tăinuitor în oraş care să nu cumpere aşa ceva, la preţ maxim. Şi pe timbre luai tot aşa de bine. Erau aproape la fel de valoroase precum cărţile de credit, cu toate că pe acestea din urmă nimic nu le putea întrece. Asemenea pradă pică numai atunci când lucrezi în timpul zilei; de obicei, individul respectiv le ţine în portofel. Numai spărgătorul de hogeacuri pe timp de noapte, orice nătărău care scotoceşte prin dormitor în vreme ce proprietarii dorm în pat la doi paşi de el, ăla da, poate să spere la o groază de cărţi de credit. Însă, chiar dacă reuşeşte s-o şteargă fără să trezească pe nimeni, păgubaşul va comunica furtul la prima oră, anulându-le. Când dai peste un portofel, cel mai bun lucru e să iei una singură; două, cel mult. Dacă un tip are o duzină de cărţi de credit, s-ar putea să nu-i simtă imediat lipsa unei American Express Card şi atunci poţi să ridici marfă de mii de dolari, până să anunţe el pierderea.

Alex se îmbrăcase potrivit cu vremea de afară, purta un trenci, o pălărie de ploaie, având şi umbrelă la el, fiindcă se gândise că va înţepeni o vreme pe Sixty-ninth.

Fata îşi pusese un impermeabil negru şi pe cap o chestie de-aia transparentă, de plastic, dar nu îşi luase umbrelă şi era clar că după primii paşi s-ar fi udat până la piele. În timp ce Alex se pregătea să iasă, fata îl întrebă:

— Mergeţi înspre Broadway?

Chestia asta îl surprinse. La New York, oamenii care locuiau în acelaşi bloc nu prea stăteau de vorbă unii cu alţii.

— Da, spuse el, într-acolo merg.

— V-ar deranja să mă luaţi şi pe mine sub umbrelă? continuă ea. De aici n-o să prind niciodată un taxi, aştept deja de un sfert de oră.

— Da, sigur, îi răspunse el.

Aşa că porniseră împreună către Broadway.

— Trebuie să ajung în centru până la ora zece, se plânse ea. Nu cred că o să reuşesc.

— S-ar putea să fie greu de găsit un taxi, chiar pe Broadway.

— Ar fi trebuit să plec mai din vreme. Puteam să chem femeia la opt şi jumătate, în loc de nouă. Dar cum să-mi închipui că o să plouă în halul ăsta?

— Unde trebuie să ajungeţi?

— Tocmai în Pine Street.

— Asta înseamnă o jumătate de oră, pe puţin. Chiar dacă găsiţi imediat un taxi.

— Da, recunoscu ea. Mi-am făcut greşit socoteala.

Statură la colţul dintre Broadway şi strada Ninety-eight timp de zece minute, apoi o luară în jos pe strada Ninety-Sixth sperând să găsească un taxi pe ruta mult mai aglomerată care traversa oraşul. Fata se uita mereu la ceas. Alex se întrebă unde s-o fi ducând. Zece dimineaţa era cam devreme pentru o partidă la matineu, dar naiba mai ştie. Câteodată cucoanele cele mai respectabile la înfăţişare îşi petreceau ziua întreagă regulându-se de le săreau capacele prin motelurile din New Jersey, în timp ce bărbaţii lor îşi toceau fundul pe scaun de la nouă la cinci. Zări un taxi în depărtare şi fluieră după el, apoi făcu disperat cu mâna, dar maşina nu dădea semne să încetinească. Şoferul îi văzu în ultima clipă şi trecu pe altă bandă ca să poată face la dreapta, apoi frână zgomotos într-o băltoacă din dreptul lor.

— Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! spuse fata şi întinse mâna spre uşa maşinii. Pot să vă las undeva, pe drum? îl întrebă ea apoi, puţin cam târziu însă.

— Nu vreau să vă fac să ocoliţi.

— Încotro mergeţi?

— Lincoln Center, minţi el.

— E bine, haideţi! Şi intră în maşină, făcându-i loc pe bancheta din spate.

Se urcă şi el, închise uşa şi îi spuse şoferului unde să-i

ducă. În timp ce taxiul o lua în stânga, ea îşi deschise geanta scoţând un pachet de ţigări, oferindu-i şi lui.

— Mulţumesc, nu fumez.

Fata îşi aprinse ţigara, suflând un nor de fum care părea materializarea unui suspin de uşurare. Ploaia bătea în parbriz şi lamele de cauciuc ale ştergătoarelor îi ţineau cu greu piept. Se mai auzea şi ţiuitul anvelopelor care se frecau de asfaltul ud, iar mirosul de haine umede şi aburul care umplea acel spaţiu închis îi aminteau confuz de ceva de pe vremuri. Ea îşi scoase gluga de plastic şi îşi înfoie părul. Era tuns scurt, arăta ca un cuib făcut din fulgi galbeni. Avea nişte ochi albaştri care licăreau discret când trăgea câte un fum din ţigară. Un nas fin, uşor presărat cu pistrui. O gură destul de mare, cu buza inferioară mai plină, pe care îi rămăsese o bucăţică de hârtie din filtrul ţigării; încercă mai întâi s-o îndepărteze cu limba, apoi o apucă între degetul mare şi cel arătător, spunându-i:

— Sper să nu aibă altă consultaţie programată imediat după mine.

— Cine anume? o întrebă Alex.

Ea se aşeză picior peste picior. Avea ce arăta, dar ciorapii de nailon îi erau stropiţi cu noroi.

— Avocatul, spuse ea, scoţând un nor de fum. Vă deranjează? îl întrebă, arătând spre ţigara aprinsă.

— Nu, nu. Aveţi necazuri?

— Necazuri?

— Vreau să spun... avocat...

— A, zise ea şi chicoti uşor. Mda, cam aşa ceva. Soţul meu şi cu mine divorţăm.

— Păcat.

— Eu dau divorţ, sublinie ea.

— Oricum, murmură Alex, neştiind ce să spună.

Numai fraierii cumsecade se căsătoreau, asta-i una. Când poţi să ai tot ce-ţi trebuie fără să te legi la cap, ce sens avea?

— Ne-am despărţit chiar înainte de Crăciun, continuă ea

şi îşi trecu brusc ţigara în mâna stângă, întinzându-i-o pe dreapta. Mă numesc Jessica Knowles, îi spuse, îmi doresc să fiu în curând fosta doamnă Michael Knowles. Aşa sper! mai adăugă ea, zâmbind.

— Eu sunt Alex Hardy, se prezentă, strângându-i mâna în grabă şi cu multă stângăcie.

— Vine de la Alexander?

— Da. Mama e grecoaică. Alexander e un mare erou la greci.

— Şi el era tot blond, zise Jessica. Mă refer la Alexander.

— Mda, confirmă Alex şi apoi tăcură amândoi până când taxiul trase pe dreapta, în faţa Lincoln Center.

Alex îi dădu iute şoferului o hârtie de cinci dolari şi îi spuse:

— Când ajungeţi pe Pine Street, opriţi de aici toată cursa.

— Nu, nu, protestă Jessica. Vă rog, nu se poate...

— E în regulă, o linişti Alex. Încântat de cunoştinţă, mai adăugă el şi deschise portiera.

Apoi coborî, în ploaie. Peste câteva minute opri o altă maşină şi îi ceru şoferului să-l ducă la intersecţia străzii Sixty-fifth cu Madison Avenue.

Continua să toarne cu găleata când coborî pe trotuar. O porni în sus spre strada Sixty-ninth şi acolo îl văzu pe portar cum stătea în colţ, fluierând după taxiuri, cu o umbrelă mare, în dungi galbene şi roşii, deasupra capului. Pe aşa o vreme, o să înţepenească acolo cât e ziua de lungă; de fapt, în cele din urmă şi ploaia era o baftă. Alex o luă înspre intrarea blocului. Un negru îmbrăcat în salopetă şi cu o pelerină de plastic pe umeri căra gunoiul de la subsol, ieşind printr-o uşă de metal care dădea pe o scară îngustă, în partea stângă a clădirii. Amărâtul avea nevoie de amândouă mâinile ca să rostogolească tomberonul până la bordură, fiindu-i imposibil să-şi mai ţină şi umbrela, aşa că după câţiva paşi era deja ciuciulete. Alex privi peste umăr înspre Madison Avenue.

Portarul rămăsese tot acolo. Se duse drept spre bloc şi intră. Un individ cu mustaţă stătea chiar în spatele uşii de sticlă de la intrare. Evident, era tipul care comandase taxiul. Ceva mai încolo, o femeie cu păr de culoarea levănţicii, îmbrăcată într-un impermeabil bej, aştepta în faţa unor uşi de alamă.

Stând sub copertina de la intrare, Alex scoase din portofel o hârtiuţă, se uită pe ea, apoi căută pe lista de nume. Înăuntru, doamna aceea tocmai se urca în lift. El trecu apoi pe lângă bărbatul cu mustaţă şi intră în hol. Nu voia să fie văzut, astăzi, nici de portar, nici de liftier, fiindcă se putea presupune că erau plătiţi ca să remarce orice persoane dubioase care ar fi dat târcoale clădirii. Dar cu locatarii era altceva. De cele mai multe ori ei habar n-aveau cine le erau vecinii. Omul cu mustaţă nici măcar nu-i aruncă vreo privire, nu-l interesa decât să facă rost de taxi şi atâta tot.

Închizându-şi umbrela, Alex privi iute în dreapta. În multe blocuri de locuinţe cutiile de scrisori erau situate imediat lângă uşă, însă aici nici gând să se afle acolo. Locul imediat următor ar fi fost pe lângă lift, aşa că o porni cu încredere, ştiind că tipul cu mustaţă se aşteaptă, oricum, să-l vadă luând-o în partea aceea. Se uită la panoul aflat deasupra uşilor de alarmă. Tocmai se aprinsese becul la etajul al şaselea, iar cabina continua să urce. Alex n-avea de gând să verifice astăzi conţinutul cutiilor de scrisori, ar fi fost lipsit de rost; voia numai să descopere unde sunt ele aşezate. Le găsi imediat, se aflau într-o nişă de pe platforma care ducea la ascensor. Tipul cu mustaţă se uită afară, în stradă, stând cu spatele la holul blocului. Alex măsură incinta cu privirea, căutând o uşă de metal; o descoperi destul de repede în diagonală faţă de intrare şi se îndreptă repede într-acolo.

În toate clădirile, ieşirea de incendiu e zăvorâtă pe dinăuntru ca să împiedice accesul hoţilor sau al altor tipi nedoriţi. Alex încercă uşurel clanţa. Era într-adevăr

încuiată. Se putea deschide cu o cheie, din hol, dar el ştia că nu-i nevoie de asta pe celelalte paliere. Tot rostul unei scări de incendiu e să le ofere locatarilor o cale de evacuare în caz că blocul ar lua foc. N-ai cum să le ceri tuturor să aibă asupra lor cheia de la ieşirile de incendiu. Acestea se deschideau de pe paliere, fie apăsând pe un buton, fie trăgând de un zăvor, operaţii care, ambele, deblocau broasca. La uşa din hol era o yală încastrată cu cilindru cu cinci picioruşe, iar pe toc se afla un cioc de metal care proteja limba şi lăcaşul în care intra aceasta. Nu putea fi forţată, va trebui să se ocupe de ea în ziua cu pricina.

Auzi liftul coborând şi se duse repede către intrare. Trecu din nou pe lângă tipul cu mustaţă care şi de această dată se dovedi la fel de impasibil. Când ieşi din clădire, Alex îşi deschise umbrela şi o porni în dreapta, către Madison Avenue, deoarece intenţiona să verifice uşa care dădea pe scara de la subsol. Se opri în dreptul acesteia şi se aplecă să-şi lege şireturile, cu faţa ascunsă după umbrelă. Broasca era beton, o ghici dintr-o singură privire. N-aveai cum s-o forţezi, nu mergea nici cu şperaclul, nici săltată. Dacă era timp, s-ar fi putut deschide cu burghiul. Numai că joi n-o să aibă decât două ceasuri, între zece şi douăsprezece, şi pe deasupra, ce om cu mintea întreagă s-ar apuca să meşterească ziua în amiaza mare, pe trotuar? Cam aşa stăteau lucrurile, nu avusese baftă cu intrarea de la subsol. Rămânea uşa de incendiu, din hol. Se ridică exact în timp ce un taxi trecu pe lângă el şi se opri în faţa intrării. Din maşină coborî portarul, iar tipul cu mustaţă luă loc pe banchetă.

Nu mai avea ce să caute pe acolo.

Se hotărî să se ducă în vizită la Archie Fuller.

Niciodată nu-l cunoşti pe un spărgător meseriaş după cum se îmbracă. Pe un peşte îl observi de la un kilometru chiar şi pe ceaţă, dar pe un profesionist, niciodată – dacă

nu eşti copoi său coleg de breaslă cu el. În vreme ce taxiul înainta anevoios prin circulaţia de pe Lenox Avenue, Alex privea prin geamul mânjit de ploaie la oamenii care mergeau grăbiţi pe trotuare şi se distra. Încercând să ghicească rapid care erau tipii cumsecade şi care erau meseriaşii. Pe urmă, complică şi mai tare jocul, propunându-şi să intuiască în ce branşă lucra fiecare.

Cel mai uşor era cu peştii: cu pălăriile alea cu boruri mari pe care le poartă, e ca şi cum şi-ar agăţa afişe de gât. Paraşute nu prea se zăreau pe trotuare: era prea devreme pentru clienţi, chiar dacă se apropia de prânz. Îşi aduse aminte de Kitty şi se întrebă ce-o mai fi făcând ea. Câteodată îi părea rău de fata asta. Da' mai dă-o dracu', cine-o pusese să se vâre până-n gât cu droguri? Era fată bună, totuşi. Da' tot drogată se cheamă că e, dracu' s-o ia!

Drogaţii mişunau nestingheriţi, în ciuda ploii şi a orei matinale. Damblagiii ăia habar n-aveau dacă era vreme bună sau rea, ori cât se mai făcuse ceasul; ei se orientau numai după orologiul lor propriu, care mergea în funcţie de cum îşi luau porţia. Stăteau totdeauna ciorchine. Le plăcea să se adune şi să-şi povestească unul altuia dacă se găseşte sau nu mizerie de aia, de-a lor. Tot timpul haleau bomboane. Dacă te-ai apuca să vinzi dropsuri la o întrunire de drogaţi, ai avea viitorul asigurat. Şi Kitty ronţăia tot timpul. “Dulce la dulce trage”, avea obiceiul să spună. Asta era înainte să o prindă că se înţepa; ce tâmpit poate să fie omul câteodată!

Şi distribuitorii erau uşor de detectat. Să nu-i spună lui nimeni că urâţii de la poliţie nu-i cunoşteau, om cu om, şi că, dacă nu le-ar fi ieşit şi lor câte ceva din traficul cu narcotice, nu i-ar fi săltat pe toţi, cât ai zice peşte. Întai şi întâi că, din moment ce e aşa de simplu să-l recunoşti pe un drogat, apoi nu mai ai mare lucru de făcut: te ţii după el şi, mai devreme sau mai târziu, îl vezi cum ia contact cu *Omul*. Acum, *Omul* respectiv trebuie numai să aibă

drogurile la el, fiindcă altfel n-ar putea să le vândă nu?? Şi, în funcţie de câtă cantitate posedă, ajunge la delict A-1, pentru care se ia de la cincisprezece ani la închisoare pe viaţă. Acum, vezi bine, un distribuitor care umblă pe străzi cu un minimum pasibil de cincisprezece ani în buzunarul de la haină e un individ care se uită tot timpul împrejur şi nu o face în felul unui meseriaş care e cu ochii după ciolan. Un spărgător care pregăteşte o treabă nu ia niciun fel de scule asupra lui, el n-are de ce să se teamă; nu-i o infracţiune să te uiţi în jurul tău, chiar dacă dai târcoale prin zona în care vei opera chiar peste câteva ore. Dar un distribuitor se furişează tot timpul, umblă mai ferit decât un tip cu pistolul la brâu. Alex reperă doi distribuitori pe bulevard. Unul era negru, îl şi cunoştea. Pe cel alb nu-l mai văzuse în viaţa lui, dar ştia sigur că asta făcea. Câteodată se gândea şi el că ar fi fost numai bun de poliţist.

Mai dibui şi un spărgător, mda, sigur că da, un ageamiu amărât care-şi dădea osteneala să nu bată prea tare la ochi cum studia prăvălie cu prăvălie. Şi, chiar în urma lui, uite-l şi pe copoi – un tip dur, pe care Alex îl ştia de la Secţia 26. Îl observase şi el, iar acum se ţinea cu paşi mari pe urmele lui, prin ploaie. Copoii erau tari în general, deşi de ce îşi pierdea ăsta vremea umblând după un ageamiu, pe o vreme ca asta, Alex nu reuşea să priceapă. Spera să se aleagă cu vreo înaintare în grad, pesemne. Hei, şefule, uite-aici, ţi-am prins un hoţ de două parale, mă faci şi pe mine detectiv de gradul doi? Bine, bine, Fosdick, acum dă o fugă de cumpără şi tu nişte cafea şi câteva gogoşi.

Câteodată, Alex avea impresia că singurii tipi pe care caraliii catadicseau să-i aresteze erau hoţii cinstiţi, ăia care nu le dădeau şpagă. Uite, toţi tipii ăştia care se ocupă de pariuri. Alex zări cel puţin vreo şase în timp ce trecea cu taxiul pe Lenox Avenue şi ar fi putut spune exact cine strângea pariurile, unde îşi aveau ascunzătoarea şi cine aduna datoriile de la jocuri, iar dacă

el era în stare s-o facă, atunci puteau şi poliţiştii. Probabil că e miză mare la mijloc, altfel ar fi stat cu toţii la răcoare. Nu că l-ar fi durut prea mult. După părerea lui, dacă ar fi ţinut morţiş careva să se apuce de arestări, atunci ar fi trebuit să-i bage pe toţi la răcoare, fiindcă om cinstit nu există.

Nu-i răspunse nimeni când ciocăni la uşa lui Archie, aşa că îşi închipui că omul nu se trezise încă. Amicul lucra noaptea şi chestia asta îi cam umbrea prestigiul în ochii lui Alex. Vorbise de mai multe ori cu el despre riscul crescut al spargerilor nocturne, dar Archie râdea şi zicea că-i convine, fiindcă pe beznă se poate pierde în natură. Alex îi răspundea de fiecare dată că nimic nu-i mai alb decât o mutră de negru prinsă în lumina lanternei unui copoi. Mai ciocăni încă o dată.

— Gata, gata, strigă Archie, în cele din urmă.

Alex îl auzi apropiindu-se de uşă; parcă umbla o turmă de bivoli prin casă.

— Cine-i acolo?

— Sunt eu, Alex.

Archie deschise uşa. Avea pe el numai nişte chiloţi în dungi. Era genul de negru pe care ca să-l eviţi trebuia să traversezi strada. Cântărea cam o sută douăsprezece kilograme, era numai muşchi şi avea pe obraz o cicatrice zdravănă lăsată de cuţit. Chiar dacă ar fi fost contabil, avocat ori chirurg, dacă îl vedeai venind spre tine puteai fi *sigur* că vrea să te violeze, să-ţi sucească gâtul său să te apuce de picioare şi să te dea cu capul de pământ, numai aşa, pentru amuzamentul său propriu. Impresie cu totul falsă, de altfel. Archie era unul din cei mai blajini tipi pe care-i cunoscuse Alex. Şi mare meseriaş, pe deasupra.

— Ce cauţi cu noaptea în cap, omule? se miră el, întorcându-se imediat cu spatele şi pornind grăbit înapoi, spre culcuş.

Alex intră şi închise uşa după el. Cunoştea casa; când

ajunse în dormitor, Archie se băgase la loc în pat.

— Hai, scoală odată! îi strigă Alex.

— Du-te dracu' de aici, mormăi Archie, trăgându-şi pătura peste cap.

— Hai, că e trecut de douăsprezece, insistă Alex.

— Vino mai târziu, mârâi Archie din aşternut.

— Mă duc să fac nişte cafea, hotărî Alex şi ieşi din dormitor, traversă camera de zi şi intră în bucătărie. În chiuvetă se afla un maldăr de vase murdare. Un adevărat ospăţ pentru şobolanii şi gândacii de peste noapte. Alex se uită după cafetieră. O găsi în dulapul de lângă aragaz. Dorind să se apuce de treabă, îi săltă capacul şi înăuntrul ei dădu peste patru hârtii de o sută de dolari.

— Ţi-am găsit puşculiţa, strigă el.

Puse bancnotele sub o scrumieră de pe bufetul de lângă chiuvetă, apoi se ocupă să prepare cafeaua. Remarcă imediat câteva mucuri cu urme de ruj pe ele. Unul arăta a marijuana, Alex n-avea nimic împotriva ierbii ăsteia, cu toate că el nu fumase niciodată. Se întrebă cine o fi individa şi îşi aminti din nou de Kitty. Se uită pe geamul bucătăriei şi văzu cel puţin vreo şase apartamente cu ferestre întredeschise care dădeau pe scara de incendiu. Ce-i drept, nu găseai mare lucru de furat pe acolo, dar era la îndemâna oricui.

— Mi-ai pus comoara pe foc? întrebă Archie din uşă. Tot în chiloţi era.

— Uite-te acolo, sub scrumieră.

Archie se asigură că e în regulă, apoi întrebă:

— Cât e ceasul?

— Ţi-am spus.

— Ce cauţi aici, aşa devreme?

— De ce? Ai avut treabă azi-noapte? întrebă Alex.

— Am muncit de m-am spetit, omule! se plânse Archie. Am invitat o veveriţă aici. Am făcut-o să se suie pe pereţi. Osteneală mare, nu glumă. Când te-am auzit la uşă am crezut că e ea, că mai vrea o porţie.

— O ştiu şi eu? întrebă Alex, sperând pe jumătate că o să-i spună că era Kitty.

— O evreică din Bronx. Asistentă socială. A pus ceasul la şapte şi jumătate, că trebuia să dea fuga să asiste victimele societăţii, săracele de ele! zise Archie râzând. Vezi că e nişte pâine în frigider, de ce nu prăjeşti câteva felii?

— Da' de când eşti infirm?

— Amice, tu m-ai sculat din somn, sublinie Archie, întinzându-se. A fost o petrecere pe cinste azi-noapte, trebuie să ştii. Ca de 4 Iulie la Newark, statul New Jersey.

Rămase cu braţele ridicate în aer, se încruntă brusc, se apropie cu mişcări iuţi de scrumieră, o dădu la o parte şi număra banii. Apoi răsuflă uşurat, fornăind zgomotos pe nări.

— Mi-a trecut un moment prin cap că tipa putea să mă facă de câteva sute.

— Aşa-ţi trebuie. Auzi, să corupi o asistentă socială!

— Eu s-o corup! Omule, tipa ştie chestii pe care nu le cunoşteau nici curvele din Babilon. Ce faci, termini odată cafeaua?

— Acuşi e gata, îl asigură Alex, luând două bucăţi de pâine din frigider şi punându-le în aparatul de prăjit. Ştii, cândva am curăţat un apartament – se apucă el să povestească; tipii erau plecaţi în vacanţă şi lăsaseră în frigider o pâine tăiată felii. Între ele era pusă o mie de dolari, bancnote de douăzeci.

— Şi tu ce căutai în frigider? îl întrebă interesat Archie.

— Mă lovise foamea. De obicei nu fac chestii de-astea, dar ştiam că sunt plecaţi pe toată vara, aşa că n-aveam de ce să mă grăbesc. Mi-am zis să-mi pregătesc şi eu un sandviş şi am dat de o mie de foi, spuse Alex, râzând de ce-şi adusese aminte.

— Ăsta zic şi eu sandviş, nu? chicoti Archie. Omule, ce le mai dă unora prin cap!

— Ce să mai spunem de cafetieră?

— Asta-i o ascunzătoare foarte bună. Ţie ţi-ar da prin cap să scobeşti acolo?
— Bucătăria e, oricum, ultimul loc în care caut.
— Vezi? Ai mai prins ceva astăzi.
— Cât trăieşti ai de învăţat.
— Ai mai lucrat în ultima vreme? îl întrebă Archie.
— Am o treabă în vedere.
— Te-a aranjat Vito?
— Nu. Unul Henry Green, are o bijuterie în Bronx. Îl ştii?
— N-am auzit de el.
— Tommy mi-a făcut trampa.
— Scor mare?
— Bunicel. Am de luat nouă bătrâne curate.
— Bun, zise Archie şi fluieră încântat. Lui Tommy cât îi dai?
— Ei, ceva acolo! M-a pus în legătură cu tipul, atâta tot. Nu-i cazul să-i las prea mult, ştii. Două-trei foi, e suficient?
— Mda, e bine. Ce treburi mai face el?
— Habar n-am, zău aşa. Unde-s ceştile?
— În dulap, acolo. Dac-o mai fi vreuna curată.
— Am auzit că umblă să cumpere un tun ca lumea, continuă Alex, ridicând din umeri. Poate că se gândeşte la vreo treabă cu „mâinile sus!”, cine ştie?
— Ce tâmpenie! se strâmbă Archie.
— Abia a ieşit luna trecută, mai poartă încă ţoalele de la pârnaie; arată ca un amărât, săracul.
Turnă cafeaua în cele două căni pe care le găsise în dulap şi continuă.
— Poate c-ar trebui să-i dau ceva mai mult de două-trei foi, ce zici? Cam o jumătate de miar, nu? Ştii, ca să-l ajut să demareze.
— Cum crezi, îi răspunse Archie, ridicând din umeri. Vezi că pâinea aia se arde, dacă nu stai cu ochii pe ea.
— Fir-ar al dracului! strigă Alex şi se apropie de aparatul care scotea fum. Dădu la o parte capacul şi scoase cele două felii, trecându-le repede dintr-o mână în alta şi

azvârlindu-le cât colo, pe masa lucioasă. Sunt prea arse, ce zici?

— Nu, merge, răspunse Archie.

Se ridică de pe scaun, se duse până la frigider, îl deschise şi strigă:

— Mi-a băut tot sucul de portocale!

Scoase o cutie de carton cu lapte şi un pachet de unt. Se întoarse până la bufet după zaharniţă şi luă apoi două linguriţe şi un cuţit dintr-un sertar. După care se aşezară amândoi la masă.

— Trebuie să mă apuc rapid de lucru, începu Archie. Hârtiile astea-s ultimele.

— Mda, mormăi Alex.

— Vezi, sunt la fel ca tine. Cum îmi pică un scor gras, mă şi lenevesc. Nu-mi vine să mă pun iar pe treabă până nu dau de fundul sacului.

— Mda, numai că eu îmi ţin banii la bancă, nu în cafetieră.

— Eu n-am încredere în bănci. Omule, da' pâinea asta e arsă de tot!

— Ai zis că merge.

— Înainte să muşc din ea. Şi de când toarnă în halul ăsta afară?

— De dimineaţă.

— Ce naiba poate să facă omul pe aşa o vreme? întrebă Archie, uitându-se încruntat la ploaia care cădea necontenit dincolo de fereastra bucătăriei.

Se duseră împreună să vadă un film porno cu un număr de dublu-mixt şi pe urmă hoinăriră puţin pe Amsterdam Avenue. Mai ploua, dar nu aşa tare. Înghesuiţi sub o umbrelă neagră bătură trotuarele ude până dădură peste un bar unde se servea şi masa de prânz. Se făcuse aproape trei. Friptura de vacă se terminase, dar mai aveau nişte pastramă nu prea grasă; comandară amândoi câte o porţie, cu o halbă de bere de căciulă şi cu garnitură de cartofi prăjiţi. În local domnea liniştea, excepţie făcând

bâzâitul monoton al televizorului la care se transmitea un meci de baseball şi părerile critice emise din când în când de o mână de negri aşezaţi la bar.

Daisy îşi făcu apariţia pe la ora trei şi zece. Era o negresă destul de albă la piele, care n-avea decât un singur picior, dar prezenta, în schimb, un obraz prelung de egipteancă şi o aluniţă în colţul din stânga al gurii destul de mari, de altfel. Avea tenul curat şi neted, aproape fără niciun rid; timpul o cruţase considerabil, ţinând seama că începuse să curvăsărească încă de la şaisprezece ani.

Îi văzu stând într-un separeu tapetat cu material plastic roşu şi o porni spre ei, clătinându-se în cârje. Purta ochelari de soare stropiţi din cauza ploii de afară şi o pelerină impermeabilă de culoare galbenă, pe care o scoase şi o aruncă pe un scaun. Rămase în echipamentul său de lucru: o rochie strâmtă din satin albăstrui, decoltată larg pe pieptul bine dezvoltat; pe dedesubt nu mai avea nimic. În singurul ei picior, splendid de altfel, purta o sanda de lac, prinsă cu o cureluşă pe gleznă şi cu tocul înalt. Se aşeză la masă plângându-se de vreme; îşi scoase ochelarii de soare şi îi şterse cu un şerveţel de hârtie. Avea ochii migdalaţi, puţin asimetrici, de culoarea chihlimbarului. Se aruncă la platoul cu cartofi prăjiţi şi le mai puse nişte sare, evident fără să ceară permisiunea celor doi. Ronţăind de zor le spuse că se aşteptase să aibă mult de lucru, din cauza vremii. Ploaia aducea întotdeauna o groază de clienţi. Şi unde se aflau muşterii, era mare bătaie pe Daisy. Nici ei nu-i venea să creadă.

— Şi doar nu mai sunt nici eu prospătură, comentă ea. Ce mai, la Crăciunul care vine fac treizeci şi şase de ani, cu o săptămână înainte de Crăciun. Şi pe stradă e plin de fete de optsprezece-nouăsprezece ani, acum scoase pe piaţă şi frumoase de pică. Nu e vorba c-aş fi eu mai tinerică sau mai arătoasă, asta-i sigur.

— Atunci ce să fie? se miră Archie.

— Ştii ce cred eu?

— Ce? întrebă el. Îl interesa de-adevăratelea. Ştia că Daisy scoate mai mulţi bani decât jumătate dintre curvele care umblă prin Harlem şi se tot minuna cum naiba.

— Cred că e vorba de picior, îi dezvălui Daisy. Asta trebuie să fie. Tipul mă vede ţopăind în cârje şi îşi închipuie că-s neajutorată. Se uită la mine şi trage concluzia că n-are treabă, poate să facă tot ce-i trece prin cap cu mine. Dacă îl refuz cumva, poate să-mi ia cârjele şi să mă azvârle pe fereastră. Nu mă refer la apucaţi. Vorbesc de tipii obişnuiţi. Cam toţi, oricum, le ştiu de frică târfelor, de fapt, la dracu', le e pur şi simplu teamă de femei, că de-aia se şi duc la curve. Eu n-am decât un picior şi nefericiţii trag concluzia că aş fi neputincioasă, crezând despre ei înşişi că sunt armăsari. Asta e, par vulnerabilă.

— Mda, aşa o fi! mormăi Archie.

— Eu nu consider că numai de asta se duc oamenii la curve, o contrazise Alex. Că le-ar fi frică de femei.

— Ba asta-i, nu-s în stare de nimic cu tipe în regulă, susţinu Daisy.

— Nici gând, uite, unii se duc, aşa cred eu, în ideea că o curvă e profesionistă şi omul aşteaptă de la ea servicii complete.

— Am eu pe unul, continuă Daisy, tot ce trebuie să fac e să-mi ridic fustele şi să-i arăt ciotul, că se şi scapă pe el.

— Ăsta da apucat, frate! consimţi Archie.

— Ba nu, tocmai că nu e. Am o groază dintr-ăştia, numai că nu-s toţi la fel de rapizi. Se înnebunesc după ciotul ăsta al meu, nu-i înţeleg.

— Dacă ei au bucurii la chestia asta, zău aşa! chicoti Archie.

— Mai cunosc unu', reluă Daisy, care-i milionar şi ar putea să plătească o damă de lux, dintre cele mai scumpe. Când colo, îmi dă mie telefon tocmai de la Westchester, o dată pe săptămână, ceas. Cum se face joi dimineaţa, cum sună. Că atunci pleacă nevastă-sa în oraş

după cumpărături. Eu pun receptorul în furcă, mă arunc într-un taxi şi dau fuga la Post Mills.

— Nevastă-sa o fi având şi ea un tip cu vreun ciot, interveni Alex, încercând să-l întreacă pe Archie la bancuri, uitându-se spre el să vadă dacă îl aprobă.

— Nu vă imaginaţi ce sculă prezintă animalul. O fi având el şaizeci şi patru de ani, însă e ca un armăsar, să mor eu.

— Păi, n-are a face mărimea, o atenţiona Alex. Am citit într-o carte.

— Ai citit un rahat, i-o tăie Daisy.

— Băiatul ăsta are un cocoşel atâtica, îi spuse Archie confidenţial, făcând un gest semnificativ.

— Da, să ştii, recunoscu Alex râzând.

— Cum se face joi, e ceas, continuă Daisy. Îmi dă o sută de foi, plus taxiul dus şi întors. Nici nu vă puteţi imagina casa tipului! E pe malul unei ape, chiar ar trebui să vedeţi cum arată.

— Şi pe unde zici că stă? o întrebă Archie.

— La Post Mills.

— Unde dracu' vine asta?

— Păi, ţi-am spus. În Westchester. Lângă Stamford.

— Stamford e în statul Connecticut, îşi aminti Archie.

— Păi, da, cum treci de graniţă. A statului New York, vreau să spun. Acolo e Westchester, Archie, ce dracu', ştiu şi eu unde e!

— Bine, bine, e Westchester.

— Posedă două terenuri de tenis, o piscină şi un Cadillac negru, cât toate zilele, la scară. Şi mai are încă o maşină, una de-alea străine, mici. Nu ştiu cum îi zice.

— O fi Volkswagen? aruncă Archie, făcându-i cu ochiul lui Alex.

— Da' de unde! Ce Volkswagen? Cred că e scumpă rău. Îmi închipui că o mai fi având încă una, altfel cum s-ar mai duce nevastă-sa în oraş? O dată l-am şi întrebat dacă n-ar vrea o menajeră cu un singur picior. I-am spus că l-aş

servi de trei-patru ori pe săptămână, numai să pot să stau şi eu într-o casă ca aia. Mi-a motivat că nu se poate din cauza nevesti-sii. Omul e milionar, are cinci servitori în total, care toţi au zi liberă joia. Şi apoi cu o voce groasă, cu accent de culegător de bumbac din sud, le spuse: „De-asta scoate şi el sufletu' din mine taman joia.” Pe urmă izbucni în râs.

— Şi cum arată reşedinţa pe dinăuntru? o întrebă Archie.

— Are o garsonieră departe în pădure, în spatele casei. Acolo mergem. Ar trebui să vezi locurile, Archie. Zău că nu te mint, omul e milionar de-adevăratelea.

— Cum îl cheamă?

— Ei, asta e, nu pot să-ţi spun numele unui client!

— Zici că-i putred de bogat, ai?

— Să ştii că e.

— Şi îţi plăteşte, deci, taxiul dus-întors plus o bătrână în fiecare joi, spuse Archie.

Avea un ton neîncrezător, uşor ironic. Alex se prinse imediat că amicul său încerca să o facă pe Daisy să-i spună numele tipului.

— Deci posedă terenuri de tenis, piscină, garsonieră în pădure şi iaht... n-ai zis că are şi iaht, Daisy?

— Nu. Nici gând, da' a cumpărat o barcă frumoasă cu motor, aşa să ştii, pe care o ţine la debarcaderul lui personal!

— Pun pariu că şi debarcaderul e barosan. Ia spune, cam cât e de mare? Întinse braţele lateral. Uite-aşa, Daisy? Ia zi?

— Oricum, e mai barosan decât al tău! răspunse ea şi întinse mâna după cârjele care stăteau rezemate de peretele separeului.

— Cum ziceai că-l cheamă pe milionarul ăsta?

— Nu te priveşte pe tine, răspunse Daisy, ridicându-se de pe scaun şi potrivindu-şi cârjele sub braţ.

Îşi puse impermeabilul, tăcând îmbufnată, mutându-şi

cu îndemânare cârjele ca să-şi poată trage mânecile. Apoi se duse şontâc-şontâc până la bar şi i se adresă chelnerului:

— Ar trebui să-i azvârli afară pe mitocanii ăia doi. Habar n-au să se poarte.

Când o văzu că ajunse la uşă, Archie oftă.

— S-a dus dracului!

— Prea ai forţat şi tu! De-aia s-a îndârjit aşa.

— Mda. Auzi bună, o curvă cu principii, să vezi şi să nu crezi!

— Crezi că vorbea pe bune?

— Dracu' ştie. Restul însă era adevărat, îţi spun eu sigur. Dau toţi năvală după ea, de parcă ar fi în călduri. Dar un tip milionar la Post Mills, ştiu şi eu? zise Archie, ridicând din umeri.

— Păi, de ce nu verifici? îl întrebă Alex.

— Exact asta am de gând. Ar fi un scor de milioane, nu?

— Cum adică?

— Să dai o gaură la coşmelia unui tip de şaizeci şi patru de ani care-i ocupat să plimbe prin pădure o târfă cu un singur picior.

Amândoi izbucniră în râs.

Alex se întoarse în apartamentul lui de pe West End Avenue la opt seara. Se mai duseseră cu Archie încă la un film şi mâncaseră într-un local ieftin, de pe Broadway. Tot ce mai avea chef să facă de acum încolo era să se bage în pat, să se mai uite la televizor până pe la zece şi pe urmă să adoarmă de-a binelea. Plănuia să meargă iar la obiectiv, a doua zi, în caz că era vreme bună; avea tot interesul să fie odihnit şi în formă. Până acum nu-l văzuse la faţă decât un singur locatar de acolo şi trebuia în continuare să fie discret.

În faţa blocului aştepta detectivul de gradul doi Anthony Hawkins. Se afla mult în afara teritoriului său, secţia lui cuprinzând zona încadrată de strada Fourteenth şi strada Thirty-ninth dintre Fifth Avenue şi East River. Hawkins era

un zdrahon brunet, înalt şi vânjos, încântat de porecla sa, „Uliul”, chiar dacă hoţii îi spuneau aşa în bătaie de joc. Asta fiindcă el avea impresia că seamănă cu actorul Burt Reynolds, ceea ce nu era deloc adevărat. Dar Reynolds jucase cândva rolul principal dintr-un serial de televiziune intitulat *Uliul*, în care era vorba, întâmplător, de un poliţist din New York. Personajul trebuia să fie indian de origine şi Hawkins era jumătate englez şi jumătate irlandez „plus o cincime scoţian, în amestec”, îi plăcea lui să adauge. Dar asta nu-l împiedica să fie încântat de faptul că un serial purta acest titlu, numele unui poliţist zis „Uliul”. Când îşi lăsase Burt Reynolds mustaţă, la fel făcuse şi Anthony Hawkins. Când şi-o dăduse jos Burt Reynolds, Hawkins se conformase instantaneu. Dacă Burt Reynolds s-ar fi îmbolnăvit vreodată de ulcer, Hawkins ar fi încercat, probabil, să facă şi el la fel. Pentru că era o javră.

Întâmplător, se afla acolo şi tipul care îl înhăţase pe Alex, când ajunsese la Sing Sing. Acum purta un trenci cu cordon, care îl făcea, după toate probabilităţile, să se simtă mai în exerciţiul funcţiunii. Pe deasupra, stătea şi în ploaie; asta-i specialitatea copoilor, să nu-i ducă mintea nici măcar să se adăpostească.

— Hai noroc, Alex, îi zise poliţistul, voios.

— Ia te uită, vă salut, domnule Hawkins.

— Ce mai faci? îl întrebă Hawkins, fără să-i întindă mâna.

Un copoi nu dă niciodată mâna cu hoţii, chiar dacă îi cunoaşte mai bine decât pe propriul lui frate. Şi li se adresează întotdeauna pe numele mic, are impresia că asta îi conferă supremaţie. Dacă un caraliu înhaţă pe un tip care tocmai a ticluit o lovitură genială, să zicem că ar fi dat o spargere la Fort Knox, pe care l-ar chema Israel Goldberg, copoiul o să-i arunce automat:

— Ce pirere ai, Izzie, ne povesteşti tot?

Iar daci Izzie e un hoţ isteţ la minte, nu-l scoate pe copoi din „domnule” şi din „să trăiţi” şi nu-i spune nici pe

dracu. Face şi asta parte din joc.

— Intraţi în hol, că plouă – îl pofti Alex. Pe mine mă aşteptaţi?

— Da, încuviinţă Hawkins.

— Şi staţi aici de multă vreme?

— De vreo jumătate de oră.

— Păi, haideţi înăuntru, insistă el. Nu ne-am văzut de mult.

Intrără în holul blocului şi Alex îşi strânse umbrela, scuturând-o de apă. Hawkins nu-l slăbea din priviri. Poliţiştilor le place şi creadă că ştiu ce gândeşte cineva numai uitându-se la mişcările lui, chiar dacă omul nu face altceva decât şi se scobească în nas. Alex acordă multă atenţie umbrelei sale şi Hawkins nu scapă din ochi nicio mişcare. Într-un târziu, Alex se uită la el şi spuse:

— Ce va aduce până aici?

— Ştii ce mult mă interesează persoana ta şi prietenii tăi, începu Hawkins, cu un zâmbet.

Avea impresia că seamănă şi mai tare cu Burt Reynolds atunci când surâde. În realitate, arăta ca un vampir rânjit. Făcea parte tot din joc. Câteodată, Alex recunoştea în sinea sa că s-ar fi lăsat până acum de sportul ăsta, dacă n-ar fi fost poliţiştii. La urma urmei, ce întrecere e aia dacă n-ai adversari?

— Da? Şi ce anume doriţi să aflaţi de data asta?

— Mă interesează foarte mult o spargere care a avut loc pe 21 martie, spuse Hawkins.

— Aha, făcu Alex.

— Îmi închipui că nu ştii nimic despre aşa ceva.

— Absolut nimic.

— Nici n-ar fi prea interesantă chestia, dacă n-ar fi avut loc în parohia mea, continuă Hawkins. Eram în concediu la data cu pricina. Mi-am dus nevasta în Puerto Rico.

— E frumos pe-acolo.

— Am fost plecat trei săptămâni. M-am întors ieri şi am stat de vorbă cu poliţistul care a primit informaţia. E nou

la noi, s-a transferat de curând de la secţia din zona Harlem. Am vorbit şi cu băieţii de la Spargeri.

— Aha.

— Am venit să stau de vorbă cu tine, Alex, fiindcă treaba aduce bine cu stilul tău.

— Nici nu ştiam că am aşa ceva.

— Geam spart, vreau să spun.

— Eu n-am intrat undeva pe fereastră de când eram copil, spuse Alex.

— Tocmai asta e. Era spartă pe dinăuntru, Alex. Cineva a încercat şi dea impresia că e opera unui amator.

— Eu unul sunt curat, dacă vrea cineva să mă acuze... Se opri brusc, fiindcă în spatele lui se deschisese uşa de la lift şi apăruseră nişte vecini. Alex locuia în blocul ăsta şi nu avea chef să-l vadă oamenii stând de vorbă cu un poliţist.

— Uite ce e, n-aţi vrea să veniţi sus? îl întrebă el pe Hawkins.

— De ce?

Alex dădu din umeri şi făcu o grimasă, aşteptând ca Hawkins să priceapă şi singur. Dar în timp ce domnii aceia se opriseră să-şi deschidă umbrelele, copoiul spuse destul de tare:

— A, nu vrei să ştie vecinii că eşti hoţ?

Privirea lui Alex scânteie. Se uită înspre uşa de la intrare. Cei doi nu păreau să fi auzit ceva. Îndată ce păşiră afară în ploaie, Alex rosti:

— Dar ce v-a apucat? Eu încerc să duc aici o viaţă respectabilă.

— Sigur că da. Şi zici că duceai o viaţă respectabilă şi pe 21 martie, când a fost spart apartamentul de pe strada Thirty-sixth?

— Nu ştiu nimic în legătură cu asta.

— Strada Thirty-sixth, numărul 132, repetă Hawkins.

— Nu cunosc adresa.

— E un bloc frumos cu faţada de cărămidă.

— Vă spun că habar n-am.

— Uşa de la intrare a fost deschisă cu şperaclul şi broasca din interior înţepată. Iar fereastra de la dormitor am găsit-o spartă pe dinăuntru, ca să pară treabă de ageamiu. Exact cum ai făcut tu când te-am înhăţat, Alex.

— Mda, numai că m-am învăţat minte. M-am cuminţit de când am ieşit. Nici n-am de gând să mai stau de vorbă cu tipii de meserie.

— Nu? Nici cu Tommy Palumbo?

— Ce-i cu el? E curat.

— L-ai mai văzut de când a fost eliberat condiţionat?

— Mda, uneori. E prieten cu mine. Sigur că ne-am mai întâlnit.

— Am auzit că umblă să-şi cumpere o armă.

— Habar n-am.

— Data viitoare când dai cu ochii de el, asigură-l că ştim de asta.

— Desigur.

— Spune-i că-i de ajuns ca să intre la loc.

— Precis c-a auzit şi el, doar nu-i tâmpit.

— Toţi sunteţi tâmpiţi, i-o reteză Hawkins.

— Uite ce e, n-am făcut eu treaba aia de pe strada Thirty-sixth. Mai doriţi să ştiţi şi altceva?

— Am vrut să afli că m-am întors din concediu, doar atât. Somn uşor, îi ură Hawkins, aruncându-i zâmbetul tip Burt Reynolds, ieşind apoi din hol, în ploaie.

— Fir-ai tu al dracului, mârâi Alex şi apăsă enervat pe butonul de la lift. Ce sunt eu, singurul profesionist din New York care sparge un geam pe dinăuntru? Mă rog, eu am făcut treaba respectivă, era aranjată de Vito, am scos un scor de trei mii de foi, dar dacă n-aş fi fost eu? De asta e vorba, nenorocitul dracului, că vii tot timpul pe capul meu. De-aia nu te-ai mai arătat în ultima vreme, ai fost în concediu. Măcar de ţi-ar fi găurit ţeasta vreun tip din Puerto Rico. Să nu mă superi, Hawkins, îi spuse el în gând, că o să-ţi pară rău!

Dar începuse să se cam teamă.

Când ajunse la el în apartament, scoase din frigider o bere, o deschise şi o luă cu el în dormitor. Telefonul era pe noptieră. Formă numărul lui Tommy şi trase câteva înghiţituri din sticlă, în timp ce aştepta. Lăsă să sune de vreo zece ori şi era gata să închidă când îl auzi: „Alo?”

— Tommy, sunt eu, Alex.

— Hei, bună, Alex, ce mai faci?

— Bine. Tocmai a fost pe la mine Uliul.

— Şi ce vrea?

— Tommy, fii atent!

— Da, ce-i?

— Am auzit că te-ai apucat să cauţi un tun şi treaba e că n-am aflat numai eu. Ştie şi Uliul.

— Mda.

— Cred că îţi dai seama ce înseamnă asta. Cumpără omul un tun numai dacă are de gând...

— Da' n-am cumpărat absolut nimic, Alex.

— Însă eşti în căutare.

— Să zicem.

— Da sau nu?

— Mă gândeam şi eu, atâta tot.

— Te-ai concentrat aşa de tare, încât a aflat şi Uliul.

— Da, dar n-am cumpărat nimic, Alex. Am zis şi eu o vorbă, acolo.

— Când aruncă omul una ca asta înseamnă că are ceva în cap. Şi dacă o foloseşte cum mă gândesc eu, trebuie să se arate la faţă şi urmează ca Uliul să-ţi vină la uşă în zece minute fix.

— Mda.

— Atunci, de ce naiba nu dai un anunţ în ziar? Mai e cineva în oraşul ăsta care nu ştie că umbli după un tun?

— Mda.

— Fii atent, m-ai trimis la o chestie pe bune şi cred că face cinci foi, numai că nu pot să-ţi plătesc până nu livrez

marfa, pricepi? În momentul de faţă sunt cam strâmtorat, nu capăt lovelele decât pe la sfârşitul săptămânii. Vreau să zic, adică, să nu faci vreo prostie. Cinci foi or să te scoată la liman până găseşti o treabă de făcut. Una la care să n-ai nevoie de tun.

— Mda, zise Tommy.

— Auzi ce-ţi spun?

— Mda, aud, Alex.

— Bine, atunci. Voiam să ştii că ai cinci foi la mine, dacă rezişti până la sfârşitul săptămânii.

— În orice caz, nu-s chiar aşa disperat, Alex.

— Bun. Mă bucur să aud asta. Ne-am înţeles, atunci, Tommy?

— Mda, în regulă.

— Sigur?

— Mda.

— Bine. Te sun eu vineri, cel mai târziu sâmbătă.

— Bine, Alex. Şi mersi, auzi?

— Bun, la revedere.

Puse receptorul în furcă şi mai trase o duşcă din sticla de bere. Nu ştia nici el de ce naiba îşi bătea capul cu puştiul ăla nătărău. Când începi să lucrezi cu un tun, aşa te înveţi. Tommy n-avea decât douăzeci şi doi de ani, dar mai fusese deja arestat o dată pentru jaf armat, când era de optsprezece. Dăduse peste un judecător care îl condamnase zece ani la Sing Sing şi îl puseseră în libertate condiţionată luna trecută, după ce executase a treia parte din pedeapsă. Alex îl cunoscuse la închisoare, puştiul se afla acolo de două-trei luni când intrase el. Era speriat până în măduva oaselor. Nu mai fusese la răcoare până atunci; ultima oară reuşise să scape cu suspendare. Dar auzise despre viaţa din penitenciare şi ştia ce poţi să păţeşti pe acolo. Era mai tânăr pe atunci, asta se întâmpla cu trei ani în urmă, îşi dădea seama că e un puşti drăguţ şi blond, cu ochi albaştri, şi aflase despre violurile în grup, aşa că era absolut înspăimântat de ceea ce ar fi putut să i

se întâmple. Mai târziu îşi spusese că numai datorită lui Tommy nu păţise nimic.

Tommy stătea deja acolo de o vreme, frumuşel, brunet şi zvelt, însă nu reuşise nimeni să facă din el o curvă de închisoare. Exista o întreagă ierarhie sexuală în interior, de la „boarfe”, cum le ziceau târfelor de afară, adică tipilor care fuseseră homosexuali şi înainte. Băieţii – sau *fetele*, cum le plăcea să-şi spună – erau ţinuţi, de regulă, separat de restul borfaşilor, în secţia unde se aflau celelalte prostituate şi tipii închişi pentru delicte sexuale. Dar mai existau şi cei care deveniseră târfe abia la închisoare. Pe urmă veneau armăsarii, flăcăii sau tăticii, cum mai erau numiţi; se uitau după fiecare prospătură care apărea în curte şi imediat se duceau la ea şi încercau să se împrietenească, îi ofereau bomboane sau ţigări şi îi făceau aluzii. Aceşti tipi se considerau adevăraţii masculi; dacă îi spuneai vreunuia că se dedă la acte homosexuale, era în stare să-ţi taie beregata. Deoarece el era partea activă şi lui i se ofereau servicii complete.

Însă unul dintre primii oameni pe care Alex îi cunoscuse acolo fusese Tommy, care îl prevenise imediat că or să-l târcolească toţi cu o grămadă de avansuri, fiindcă e blond, arătos şi tânăr, dar că nu trebuie să facă nimic, dacă nu vrea; când însă va ezita o singură clipă, atunci adio! Îl ştia el pe un băiat, îi povestise Tommy, pe care îl întinseseră pe jos, în sala de gimnastică, în timp ce unul ţinea de şase, îl pictaseră pe spate ca pe o femeie, cu ţâţe şi cu tot tacâmul şi pe urmă îl regulaseră o duzină de nesătui. Nu se întâmpla chiar foarte des pe aici, zicea Tommy, referindu-se la violurile astea, în grup. În închisorile locale erau nelipsite sau în centrele provizorii de detenţie, când se întâmpla ca un puşti să fie azvârlit în celulă cu o mână de criminali înrăiţi: te ameninţau cu şişul sau te ardeau cu ţigara, până făceai ce-ţi spuneau. Sigur, se mai dezlănţuiau ei şi pe aici, dar nu chiar aşa ca să nu mai dormi de frica lor. Trebuia să fii atent la armăsari.

Ce aveai de făcut, povestea Tommy, era să refuzi absolut orice îţi ofereau. Vine un tip şi-ţi dă un pachet de ţigări, până faci rost de ceva bani, îi zici frumuşel: „Nu, mersi, mai bine îţi sug degetul!” Vine altul şi vrea să-ţi ofere nişte bani împrumut, ori îţi promite că te va apăra de neplăceri, îi spui: „Mulţumesc, mă descurc şi singur.” Şi, băiete, chiar trebuie s-o faci. Vrea unul să te răstoarne, te baţi cu el. S-ar putea să ajungi la spălat closete vreo săptămână, dar cel puţin de acum înainte tipul îţi ştie de frică şi nu mai încearcă nimeni să te facă s-o iei în gură. Iar dacă intenţionează să pună mâna pe tine în gaşcă, trebuie să te baţi ca un nebun cu ei, până când pricep că n-ai de gând să laşi pe nimeni să te încalece. Pocneşte-i în ochi, dă-le în beregată, n-au să rişte aşa ceva de două ori, nu câtă vreme sunt şi alţii care se lasă fără împotrivire.

Urmase întru totul sfaturile lui Tommy, de cum încercase să-l abordeze primul individ. Tipul era înalt de doi metri şi avea nişte umeri laţi de tot, fiind un nenorocit care îşi zicea că dacă nu e whisky, poţi să bei şi vin. Numai că Alex n-avea de gând să fie sticla lui de Chianti, aşa că atunci când nemernicul venise la el şi-i spusese, fin de tot, „Hei, puştiule, ce-ai zice să mi-o sugi?”, Alex îi replicase: „Da' tu mie?”

Gorila se înfuriase, îl trântise cu spatele de perete, înhăţându-l de gât şi mârâindu-i: „Fă cum îţi spun, putoare, sau o să tăbărâm cincizeci pe fundul tău!” Alex îi dăduse cu genunchiul în burtă şi când individul se aplecase îl pocnise în ceafă cu mâinile împreunate. Fusese o lovitură ca de baros. Iar în timp ce namila se zvârcolea pe podea, îi mai trăsese şi un şut în ureche. Se alesese cu o lună de carceră şi pentru asta nu putuse să iasă imediat ce executase o treime din condamnare. Dar de atunci nu se mai dăduse nimeni la el şi, când mai făcuseră încă o triere a deţinuţilor, îl puseseră totuşi în libertate condiţionată. Chestia îl costase şase luni în plus după gratii, dar cel puţin la ieşire era aşa cum intrase.

În timpul celor optsprezece luni de puşcărie, el şi cu Tommy ajunseseră prieteni buni, atât de buni, încât stârniseră bănuieli şi toţi încercau să afle dacă e sau nu ceva între ei. Alex aprecia că vreo patruzeci la sută dintre tipii de acolo aveau vreun fel sau altul de activitate sexuală, fie ca parteneri activi, fie pasivi, în timp ce restul de şaizeci la sută îşi petreceau mai toată vremea vorbind despre cine ce-i face şi cui anume. Însă el şi cu Tommy erau doar buni prieteni, atâta tot. Nici măcar nu împărţeau aceeaşi celulă, cu toate că ar fi putut să aranjeze asta dând câteva foi cui trebuie. Numai că hotărâseră să n-o facă, fiindcă ar fi aţâţat şi mai mult bârfa şi nu aveau chef să ajungă în secţia autorilor de delicte sexuale, alături de poponari şi de damblagii. Dar când ieşeau în curte, la plimbare, stăteau de vorbă o groază, sporovăiau şi în sala de mese şi, în general, discutau despre ce vor face după eliberare. Hotărâseră să se lase de orice, să-şi găsească un serviciu de opt ore, să intre în rândurile tipilor cumsecade şi să dea dracului toate rahaturile astea din viaţa de închisoare.

Mda.

Acum ştia că tot ceea ce face omul când iese de după gratii e să se întoarcă exact la preocupările de mai înainte. El unul se apucase iar de spargeri, iar Tommy umbla acum să-şi facă rost de o armă, ca să poată jefui vreun magazin de băuturi sau ceva de genul ăsta. Nu înţelegea ce se întâmplase cu el, nu mai semăna cu tipul pe care îl cunoscuse la închisoare. Poate că, până la urmă, vreunul dintre flăcăi reuşise să-l răstoarne, naiba ştie. Când ai stat o vreme la mititică, te saturi la un moment dat. Îţi vine cu lehamite să tot fii altcineva, mereu. Fiindcă nu prea ai cum să rămâi tu însuţi, asta e buba. Posibil că, după ce ieşise Alex, stând singur acolo, fără nimeni cu care să poată vorbi pe bune, lipsit de orice bucurie, Tommy o fi cedat, pesemne, vreunui armăsar. Dacă tot nu merge să fii tu însuţi, atunci nu mai contează dacă ajungi

băieţelul cuiva. Alex nu prea ştia nici el ce să zică. Tommy se purta ca şi cum ar fi murit de-a binelea, în ultima vreme... ba nu, stai, ca şi cum ar fi jelit moartea cuiva, da, ca şi cum ar fi plâns după cineva foarte drag. Fir-ar al dracului să fie...

Alex se aşezase pe pat chiar lângă telefon şi, când acesta începu să sune, sări cât colo. Înjurând în barbă, ridică receptorul:

— Alo?

— Alex?

O recunoscu imediat, n-ar fi putut să-i uite vocea câte zile va avea. Se bucura s-o audă, însă, în acelaşi timp, nu mai voia să aibă nimic de a face cu ea.

— Ce doreşti, Kitty?

— Am nevoie de ajutor. Pot să trec pe la tine?

— Nu.

— Alex, zău că am nevoie de sprijin. Te rog.

— Nu, nu mai vreau să apari pe aici.

— Ba o să vin, zise ea, închizând repede.

Sună din holul de jos la nouă fix, iar el nu-i răspunse, ştiind totuşi că asta n-are s-o împiedice să urce. Peste cinci minute îi bătea în uşă. Se duse să-i deschidă şi îi reproşă sec:

— Ţi-am spus să nu vii.

— Ei, uite c-am venit, ciripi ea şi trecu pe lângă el, păşind înăuntru. Afară ploua în continuare şi avea pardesiul ud leoarcă. Şi-l scoase şi îl agăţă, ca o obişnuită a casei, în debaraua din vestibul. Pe dedesubt purta o fustă scurtă, strâmtă şi o bluză albă. Îşi scoase şi pantofii cu tocuri înalte, îi lăsă la intrare şi se duse drept în sufragerie, la bar, unde îşi turnă două degete de scotch.

— Simte-te ca acasă, o pofti el.

Ea nu-i răspunse. O urmări cum îşi bea whisky-ul fără sifon şi cum îşi mai toarnă o porţie. Nu părea deloc să fie pe drojdie, aşa că se întrebă ce altceva putea să vrea de la el, dacă nu era vorba de bani pentru o doză de drog.

Dar arăta foarte bine, de fapt era mult mai atrăgătoare decât pe vremea când trăiau împreună. Îşi lăsase părul să crească şi-l coafase în stil afro, iar noua pieptănătură îi sublinia trăsăturile frumoase ale obrazului, nasul subţire şi proeminent, pometţii înalţi, obrajii bucălaţi şi gura generoasă. Nu era fardată, în afară de puţin creion verde-albăstrui pe pleoape. Avea tenul neted, de culoarea alunei sălbatice, iar pielea îi strălucea cald în lumina lămpii ce stătea pe podea, lângă bar. Îşi luă paharul şi se aşeză pe canapea, punând picior peste picior.

— Deci, începu ea, zâmbindu-i, cum o mai duci?

— Bine.

— Nu eşti prea vorbăreţ.

— Ce vrei, Kitty?

— Bani.

— Nici nu poate fi vorba.

— Nu pentru ce te gândeşti tu. Nu pentru droguri.

— Indiferent, tot n-am.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Şi ar trebui s-o fac? Acum şase luni te înţepai de o sută de dolari pe zi.

— M-am lăsat, zise ea sec.

— Bun. Tot n-am niciun ban de dat.

— Nu vreau decât un împrumut.

— Du-te la băieţii care împrumută.

— Asta te afundă şi mai rău, doar ştii, Alex.

— Kitty, nu mă interesează în ce te-ai băgat şi nici până unde ai de gând să ajungi. Te priveşte.

— Vrei să păţesc ceva, omule?

— Nu mă priveşte.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Şi de ce mă rog, eşti atât de duşmănos? Tu m-ai dat afară, nu mai ţii minte?

— Fiindcă m-ai minţit.

— Greşeşti. Tu nu m-ai întrebat niciodată dacă mă înţep

şi nici eu nu ţi-am spus. Oricum, ce are a face cu rugămintea mea? M-am lăsat, ai auzit doar.

— Sigur.

— Am nevoie de două mii de dolari, Alex. Am nevoie de banii ăştia imediat, altfel o păţesc rău de tot. Asta-i chestia. Dacă am ţinut vreodată unul la altul...

— Kitty, eşti nemaipomenită, îi aruncă el, clătinând din cap. Ai un tupeu de speriat.

— Sunt băgată într-o chestie oribilă. Am luat două mii de dolari din portofelul unui tip şi s-a dovedit că am făcut o prostie. Nu e genul care să se lase uşurat de parale. Îi vrea înapoi.

— Atunci dă-i, ce mai aştepţi?

— Nu mai am de unde. S-au dus.

— Cine ţi i-a luat? Peştele tău?

— N-am niciun peşte.

— Atunci?

— I-am cheltuit.

— Cine-i tipul?

— Îl cheamă Jerry Di Santis. Are un tripou în East Harlem.

— Foarte isteaţă mişcare din partea ta, n-am ce zice.

— Nu ştiam amănunte, părea un tip cumsecade. Lucram pe Algonquin, m-a agăţat într-un bar. Era sâmbătă seara. Am aşteptat să adoarmă şi pe urmă i-am...

— Sâmbătă seara? Vrei să zici că ai cheltuit două mii de dolari de sâmbătă încoace?

— Bineînţeles. Alex, te rog, da? Ăsta nu ştie de glumă, umblă să dea de mine de când am fugit cu banii. Azi avea cu el două gorile, fiecare cât Sonny Liston, numai că erau albi.

— N-am de unde să-ţi dau două mii de dolari.

— Dar ai marcat zdravăn luna trecută. Mi-a spus Vito că ai scos trei miare.

— Vito ar trebui să-şi ţină gura.

— Credea că mai suntem împreună, n-are nicio vină. Mi-

a zis aşa, într-o doară, m-a întrebat dacă mi-a plăcut lovitura ta.

— Gata, s-au dus de mult. Mai am o sută cincizeci de foi în buzunar şi cu asta basta.

— Alex, nu mă mai minţi! Tipul ăsta o să-mi facă nişte chestii îngrozitoare dacă nu ies cu banii.

— Îţi repet, du-te la un cămătar.

— Dacă ajung să iau de la ei, o să afli că m-au băgat într-o casă de curve pentru vagabonzi, să fac un număr pe cinci dolari.

— Groaznic.

— Când mai lucrezi ceva? îl întrebă ea pe neaşteptate.

— Nu-i treaba ta.

— Precis că o s-o faci în curând. Dacă ai rămas pe o sută cincizeci de foi, în mod sigur te vei apuca de ceva zilele astea. Te cunosc doar, Alex, am stat prea mult timp cu tine. Când te apuci de treabă?

Nu-i răspunse.

— Alex, există măcar o şansă să mă poţi ajuta până sâmbătă?

Tăcere.

— Bine, oftă ea, ridicându-se. Mi-ai spus ce voiam să ştiu. Vin mâine.

— N-o să dai de mine.

— Eu am să fiu aici. Şi, dacă nu te găsesc, mă întorc joi. Şi încerc şi vineri, să ştii.

— Plec din oraş.

— Alex, noi ne-am iubit mult.

— S-a isprăvit cu asta.

— Aşa să fie? Tipul m-a ameninţat că-mi azvârle cu acid sulfuric în faţă, Alex. Vrei să se întâmple asta?

— Kitty...

— Trec mâine.

— Degeaba.

— Atunci când?

Ar fi vrut să-i spună: “Niciodată.” Să adauge apoi:

„Lasă-mă în pace, Kitty, s-a terminat, nu-ţi datorez nimic, nicidecum două mii de dolari.”

— Când, Alex? insistă ea.

— Cred că mi-am pierdut minţile.

— Când o să ai banii, Alex? Vineri?

— Poate.

— Alex, spune-mi da sau nu. Te rog. Dacă ştiu că nu pot conta pe tine, trebuie să mă dau la fund. Trebuie să fug nici nu ştiu unde, în China, dacă o fi destul de departe.

— O să-ţi dau banii vineri.

— Mulţumesc, murmură ea şi apoi se apropie, îi înconjură gâtul cu braţele şi se lipi de trupul lui.

— Acum cară-te de aici.

— Nu vrei?

— Nu.

— Nu s-ar zice.

— E portofelul.

— Ţi-e frică de mine?

— Da.

— De ce? Pe vremuri nu-ţi era.

— Acum îmi este. Pleacă de aici, Kitty. Am să-ţi dau banii vineri. Îi vreau înapoi într-o săptămână, nu-mi pasă dacă trebuie să buzunăreşti marinari beţi ca să faci rost de ei.

Ea îşi lăsă braţele în jos, îi zâmbi şi ieşi în vestibul, unde îşi puse pantofii şi pardesiul.

— Eşti sigur că asta doreşti?

— Hai, pleacă.

Dimineaţă îi păru rău că-i promisese două mii lui Kitty. În timp ce se bărbierea se tot gândi la asta. Era la mintea cocoşului că dacă n-are bani să-l plătească pe tipul respectiv, n-o să aibă nici pentru el. Probabil că dăduse toată suma aia pe droguri, pesemne se adunase cu toţi damblagiii şi se distraseră de minune, înţepându-se zi şi noapte. Aşa că el se pregătea acum să-i dea alţii, pe care

o să-i cheltuiască în acelaşi fel, iar individul tot n-o să-şi primească paralele înapoi şi ea tot în belea o să fie, numai că va avea şi el cu două mii mai puţin. Fusese nebun de legat, ar fi trebuit s-o dea afară în şuturi, cum făcuse cu şase luni în urmă.

Ziua se arăta frumoasă şi însorită, cel puţin de atâta lucru să aibă şi el parte. La nouă şi jumătate era la colţul dintre strada Sixty-ninth şi Madison Avenue. Poştaşul sosi la nouă patruzeci şi cinci şi, imediat ce îl văzu plecând, Alex se duse la cafeneaua de pe strada Seventieth. Comandă un suc de grepfrut şi o cafea, le bău şi pe urmă intră în cabina telefonică şi sună acasă la familia Rothman. Era ora zece şi cinci. Răspunse menajera.

— Alo, pot vorbi cu doamna Rothman, vă rog? întrebă el.

— Tocmai a coborât.

— Ştiţi cumva când se întoarce?

— Pe la ora douăsprezece.

— Revin atunci. Mulţumesc, mai spuse el, înainte să închidă.

Plăti consumaţia şi o porni din nou pe strada Sixty-ninth, în jos. Portarul stătea sub copertină, cu mâinile în şolduri, uitându-se după o femeie care încerca să parcheze un Mercedes Benz peste drum. Era zece şi douăsprezece minute şi Alex dorea să verifice cutiile poştale, dar ţinea să nu-l vadă nici portarul, nici liftierul. Se duse până în faţa clădirii şi se lăsă într-un genunchi ca să-şi lege şiretul, chiar lângă uşa de la intrare. În hol se vedeau nişte femei care coborâseră şi se duceau să-şi ia corespondenţa. Ştiau cu toţii la ce oră vine poştaşul – fie ploaie, fie soare – şi erau nerăbdători să vadă ce le adusese.

Pe Alex îl interesa doar să descopere care era tabietul doamnei Rothman. Lua scrisorile când pleca din apartament, la ora zece, ori când se întorcea acasă, la douăsprezece? Nu era neapărat necesar să afle, însă

putea să-i fie de folos a doua zi dimineaţă, mai ales dacă ar fi făcut asta la ora zece. Nu strică niciodată o precauţie în plus. Să zicem că vă suna mâine şi nu-i va răspunde nimeni, numai fiindcă doamna Rothman era sub duş şi nu auzea telefonul. În cazul ăsta ar fi urcat şi ar fi dat peste o cucoană de şaizeci şi unu de ani, înfăşurată într-un prosop de baie. Pe de altă parte, dacă nu i-ar fi răspuns nimeni şi după aceea, verificând cutia de poştă din hol ar fi putut constata dacă femeia îşi ridicase deja corespondenţa; abia atunci s-ar fi asigurat că ea plecase de acasă, cum era de aşteptat. Procente. Încearcă omul să le cumpănească în favoarea lui. Se îndepărtă de clădire, merse până la jumătatea străzii şi se uită în urmă. Bătrânul Fund-gras era tot pe trotuar. Alex oftă, îndreptându-se spre Park Avenue, apoi se întoarse, întrebându-se tot timpul cum ar putea să-l îndepărteze pe grăsan din faţa intrării.

Nu-i plăcea deloc situaţia.

Luni dimineaţă, portarul avusese ceva activitate, alergând după taxiuri şi era tot o zi frumoasă ca asta. Nu se gândea la ce se petrecuse ieri, fiindcă plouase. Dar îi trecu prin minte că luni, cea mai mare parte din vânătoarea de taxiuri avusese loc între nouă şi nouă şi jumătate. Ar fi trebuit să mai zăbovească prin preajmă, nu să-şi ia tălpăşiţa imediat ce sosise poştaşul. Dacă asta era normal, dacă tot ceea ce avea de făcut portarul între zece şi douăsprezece era să tândălească pe afară supraveghind strada, însemna că mâine dimineaţă Alex va avea necazuri.

Mai trecu o dată prin dreptul clădirii, luând-o prin spatele grăsanului care tot mai stătea la marginea bordurii. În vremea asta se auzi sunând telefonul din hol şi omul dădu fuga înăuntru să răspundă. Alex se opri pe Madison Avenue şi pândi de acolo uşa de intrare. Portarul ieşi din nou peste câteva momente, traversă strada până la garajul de vizavi şi dispăru grăbit pe scara ce ducea în subteran. Alex delibera dacă era sau nu momentul să

treacă la acţiune şi decise că acum ori niciodată. Nu ştia cât timp o să lipsească tipul, dar era necesar să rişte. Se uită la ceas. Era zece şi douăzeci.

Merse direct spre clădire şi intră imediat în hol. Pe platforma din faţa uşii se opri o clipă să privească indicatorul luminos. Liftul se afla la etajul al doisprezecelea după care se aprinse cifra unsprezece, apoi zece. Ascensorul cobora şi avea să ajungă la parter peste câteva secunde. Alex păşi iute în nişa în care se aflau cutiile poştale. Ştia că soţii Rothman locuiesc la apartamentul 16 A. Nu era nimic înăuntru.

Se pregătea să părăsească holul când se deschise uşa liftului. Nu-şi schimbă ritmul paşilor, continuă să meargă înspre intrare însă simţea privirile liftierului aţintite asupra lui şi era sigur că va fi interpelat.

— Vă rog, domnule, rosti omul în spatele lui.

Alex se întoarse, cu un aer de surpriză pe faţă. Era un bărbat roşcat, cu tăieturi de la bărbierit pe bărbie şi pe obraji. Era scund şi îndesat, bocciu şi suspicios. Ţinea mâna la şold, îndreptându-se spre Alex, ca şi cum s-ar fi pregătit să scoată din teacă revolverul pe care nu-l avea.

— Unde e portarul? îl întrebă el pe Alex.

— N-am idee.

Tipul se uită pe stradă, cu aerul că îl bănuia pe Alex de a-i fi făcut ceva grăsanului. Întorcându-se spre el îi spuse:

— Căutaţi pe cineva, domnule?

Acest „domnule” reprezenta poliţa lui de asigurare. Dacă Alex ar fi fost în regulă, tipul putea să se lamenteze de mama focului pe urmă, explicându-i: „În zilele noastre, niciodată nu mai poţi fi sigur, domnule.”

— Da, într-adevăr, spuse Alex. Am contat pe cutiile de scrisori, dar poate mă ajutaţi dumneavoastră.

Băgă mâna în buzunarul pardesiului şi scoase de acolo o hârtiuţă pe care mâzgălise ceva de dimineaţă, înainte să plece de acasă. Numele fusese ales la întâmplare, din cartea de telefon. Adresa era chiar a blocului, numai că se

afla pe strada Sixty-eight, deci următoarea, cum mergeai spre centru. Îi arătă omului însemnarea sa.

— Nu stă niciun Ralph Peabody în blocul ăsta, zise liftierul, pe urmă băgă de seamă adresa. Oricum, aţi mers prea departe. Dumneavoastră căutaţi strada Sixty-eight.

— Şi nu este asta?

— Aici e Sixty-ninth.

— Mulţumesc, mormăi Alex, luându-şi înapoi hârtiuţa.

Ieşi din clădire, profund dezamăgit. Vizavi, portarul aducea un Cadillac 73 din garajul de la subsol. Se uită la ceas. Era zece şi douăzeci şi patru. În timp ce Alex o porni în sus, spre Madison Avenue, omul parcă maşina în faţa blocului. Nu trecură nici două minute şi un domn în vârstă, îmbrăcat într-un pardesiu de culoare închisă şi cu o pălărie gri, îşi făcu apariţia din clădire, urmat de grăsanul care se îndreptă grăbit spre portiera din dreptul locului şoferului, ţinând-o deschisă. Se făcuse ora zece şi douăzeci şi şase. De atunci şi până la unsprezece şi cincizeci de minute, portarul nu se mai clinti de la uşă. Nici măcar o singură dată. Fix la ora douăsprezece, Alex se afla din nou în cabina telefonică de la cafenea, formând numărul familiei Rothman.

Răspunse menajera.

— Casa Rothman.

— Cu doamna Rothman, vă rog.

— Nu este acasă. Cine o caută, vă rog?

— Am mai sunat şi puţin mai devreme. Mi-aţi spus că se întoarce la ora douăsprezece.

— V-am zis că se întoarce după douăsprezece.

— Bine. O să încerc puţin mai târziu, adăugă Alex şi închise repede.

La ora douăsprezece şi trei minute formă din nou numărul şi iar îi răspunse menajera.

— Casa Rothman.

— Nu s-a întors doamna Rothman? întrebă el.

— A, tot dumneavoastră sunteţi! chicoti fata.

— Abia aştept să vorbesc cu dânsa. Regret că vă tot deranjez.

— Trebuie să pice dintr-o clipă în alta. Dacă doriţi să-mi lăsaţi numărul îi spun să vă sune dânsa.

— Nu, am să revin eu. Mulţumesc.

La ora douăsprezece şi şapte minute telefona din nou. De data aceasta fată îi recunoscu vocea.

— Un moment. O chem imediat.

Alex aşteptă.

— Alo? spuse o voce de femeie.

— Doamna Rothman?

— Da.

— La telefon Arthur Platt, de la Asociaţia muncitorilor handicapaţi. Facem un apel către toţi binevoitorii să comande becuri fabricate de handicapaţi...

— Nu, îmi pare rău, zise doamna Rothman. N-avem nevoie de aşa ceva, mulţumesc.

— Puteţi comanda şi numai...

— Nu, regret, adăugă ea şi închise.

Aflase tot ce avea nevoie despre familia Rothman, dar îl mai frământa treaba cu afurisitul de hol de la intrare. Nu mai părea deloc aşa de simplu. De fapt, începea să se întrevadă un risc ceva mai mare decât era el dispus să-şi asume. Îi trecu prin minte chiar să renunţe.

Trebuia să mai chibzuiască.

Răscolit profund, se îndreptă din nou spre centru.

Îşi luă un crenvurşt şi o sticlă de suc de la un chioşc de pe Broadway şi merse pe jos până în parcul de pe Riverside Drive. Se aşeză pe o bancă la soare şi încercă să-şi pună ordine în gânduri.

Era acum destul de sigur că domnul Rothman pleacă în fiecare dimineaţă de acasă la ora nouă şi că la zece o pornea şi doamna Rothman. Omul lor le spusese că joia e ziua liberă a menajerei, iar Alex n-avea motive să se îndoiască de asta; joia e, de obicei, ziua liberă a servitorilor din toată lumea. N-avea decât un singur

telefon de dat mâine dimineaţă, să verifice dacă soţii Rothman părăsiseră amândoi apartamentul. Cum va intra în hol, se va duce să controleze cutia de scrisori. Dacă era goală, va urca şi se va ocupa de apartament, sigur că nu se află nimeni înăuntru.

După cum se vede, pătrunderea în afurisitul ăla de hol reprezenta adevărata problemă. Uşa era un fleac; nu se aştepta să dea peste ceva mai complicat nici mai departe. Dar cum să intre în bloc şi cum să ajungă până la scara de incendiu – asta era întrebarea. Dacă portarul avea de gând să înţepenească pe trotuar între zece şi douăsprezece...

Hei, ia stai, îşi zise Alex.

La zece şi douăzeci grăsanul primise un telefon şi dăduse fuga vizavi la garaj. Ieşise de acolo la volanul unui Cadillac peste cinci minute şi în scurt timp apăruse un individ cu pălărie tare care se suise la volan. Acum, dacă toată chestia asta se petrecea regulat, dacă tipul scorţos suna în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră şi îi spunea portarului că o să fie în hol peste cinci minute şi să-i pregătească maşina, însemna că şi mâine ăla va lipsi de la postul lui, cel puţin cinci minute, deci va avea timp berechet să intre şi să aranjeze uşa cu pricina. *Dacă* se întâmpla aşa cu regularitate. Şi tot nu putea să pătrundă în clădire până la zece şi douăzeci, ceea ce îi reducea timpul de lucru la numai o oră şi patruzeci de minute; acesta era un răgaz extrem de scurt.

Nu ştia ce să facă.

Dacă ar fi vorba de un seif de jucărie, ce naiba, nici n-avea de ce să stea acolo mai mult de cinci minute mari şi late. Dar dacă se dovedea o chestie serioasă? La dracu', să nu fi avut atâta nevoie de bani ar fi... Ei, ce ar fi făcut? Ce putea să facă? Menajera nu ştia despre ce tip de seif e vorba, amicul lui Henry o tot pistonase pe tema asta, dar nu reuşise să afle dacă era montat în perete. Oricum, o să fie al dracului de greu de intrat în hol. Nu putea să facă o

repetiţie generală. Pune-te pe treabă şi verifică la cutie. Dacă nu merge, las-o baltă, băiete. Se întreba dacă merită. Încercă de mai multe ori să pună în cumpănă posibilitatea de a lua şapte ani cu toate cele nouă miare care îl aşteptau. Chiar că nu putea să spună dacă merită riscul.

O oră şi patruzeci de minute. Ca să intre în hol, să descuie uşa de incendiu, să urce pe scări şaisprezece etaje, până la apartamentul soţilor Rothman, să rezolve uşa de intrare – şi dracu' ştie peste ce fel de broască mai putea să dea şi acolo – să pătrundă înăuntru, să deschidă seiful şi s-o şteargă înainte să se întoarcă, la ora douăsprezece, doamna Rothman. Dar ia stai, azi-dimineaţă nu a revenit decât la douăsprezece şi cinci; asta îi mai lăsa la dispoziţie câteva minute. Dar n-avea de gând s-o aştepte până ajungea la uşă. De fapt, ca să joace fără riscuri, i-ar plăcea s-o şteargă de la faţa locului pe la douăsprezece fără zece, cel mai târziu la fără cinci, luând în calcul eventualitatea ca individei să-i vină ideea să-şi scurteze plimbarea. Prin urmare, dacă intra în hol la zece şi douăzeci şi pleca din apartament la douăsprezece fără zece, îi mai rămâneau numai nouăzeci de minute – din ce în ce mai bine. La naiba cu treaba asta, o să-l sune pe Henry Green şi o să-i spună să se spele cu ea pe cap. Să intre el şi să dea gata chestia în nouăzeci de minute, n-are decât. Totuşi avea mare nevoie de bani. Ah, dacă n-ar fi fost aşa...

— Salut! răsună o voce de femeie.

Ridică privirea. Soarele fiind foarte puternic fu nevoit să-şi pună mâna streaşină la ochi pentru a distinge ceva. Era Jessica Knowles, blonda care locuia cu el în bloc.

— Bună! răspunse.

— Te bronzezi? îl întrebă ea.

— Da, ar fi păcat să nu profit.

Purta pantaloni albi şi un tricou verde, fără sutien pe dedesubt. Să nu-i spuneţi lui Alex că una care umblă fără

sutien nu cere ceva anume. Copilul era tot în căruţul de pânză în care îl mai văzuse prin septembrie şi rodea o ciocolată. Alex n-ar fi putut să precizeze dacă era băiat sau fată. Jessica se aşeză pe bancă, lângă el.

— Cum a fost ieri? o întrebă el.

— Parcă poţi să ştii? murmură ea, dând din umeri. Când divorţezi e cum te-ai duce să-ţi scoţi o măsea. Fără anestezie.

— Mda.

— Dar ţie cum ţi-a mers?

— Binişor.

— M-am tot întrebat, începu ea. Eşti cumva actor?

— De ce crezi asta?

— Păi, mergeai la Lincoln Center.

— A, de-aia?

— Sigur, puteai să te duci şi să cumperi bilete. Dar te tot văd pe acasă dimineaţa, aşa că am presupus, fireşte... cum să spun, dacă lucrai undeva la birou... Eşti sau nu actor?

— Nu.

Ştia ce întrebări or să urmeze. Cu lumea „în regulă” conversaţia ajungea totdeauna la punctul în care erai silit să minţi în legătură cu ocupaţia ta. Odată, unei fete din Miami îi spusese, aşa, de distracţie, că e spărgător. Ea râsese, aprobându-l: „Sigur că da.”

— Dar cu ce te ocupi? îl întrebă Jessica.

— Eşti pe aproape. Nu sunt actor, dar lucrez într-un teatru.

Nu mai folosise până atunci textul ăsta, dar ea i-l servise pe tavă, într-un fel. Şi, pe urmă, era pe jumătate adevărat: la Sing Sing, dăduse odată ajutor la fixarea proiectoarelor pentru un spectacol.

— Ştiam eu că eşti din teatru! exclamă ea, încântată de propria-i perspicacitate şi, fără să-şi dea seama, ajutându-l să mintă în termenii cei mai potriviţi.

— Da, sunt din teatru, consimţi el, prinzând din zbor

expresia. Sunt electrician.

— Şi lucrezi la Lincoln Center?

— Nu, mă duceam acolo să mă interesez de o treabă.

— La ce spectacole ai lucrat?

— A, la o groază.

— Vreunul pe care să-l fi văzut şi eu?

— Păi, spune tu.

— Soţul meu şi cu mine ne duceam cel puţin o dată pe săptămână la teatru. Pe vremea când eram împreună.

— Înseamnă că ai văzut neapărat şi spectacolele la care am lucrat eu, o asigură Alex, rugându-se în gând să lase naibii baltă subiectul.

— Trebuie să fie o muncă interesantă.

— Ei, ca oricare alta.

— Ai de-a face cu o mulţime de artişti, îmi închipui.

— A, da.

— Când spui că eşti electrician...

— Fixez reflectoarele, asta-i tot. Şi trebuie să rămân prin preajmă, desigur. Când se joacă spectacolul. Să am grijă să fie totul în regulă, înţelegi?

— Şi stai la pupitrul de comandă?

— Nu. De regulă altcineva face asta, răspunse el şi rosti în gând: „Hai s-o lăsăm dracului baltă!” Dar tu ce faci? o întrebă.

— În momentul de faţă, nimic. Ei, poate că n-ar trebui să vorbesc aşa. Peter şi gospodăria înseamnă tot un serviciu de opt ore.

— Cât are? se interesă Alex, uitându-se la băieţelul care se mânjise cu ciocolată pe obraz şi pe mâini.

— Doi ani.

— Seamănă cu tine.

— De fapt, aduce mai mult cu tatăl lui. Cel puţin la gură e leit.

— Însă are ochii tăi.

— Da, dar şi ai lui taică-său sunt tot albaştri.

— Vasăzică, asta e ocupaţia ta, rosti Alex. Ai grijă de

copil şi de gospodărie.

— Da, apoi mă mai zbat şi să obţin o alocaţie decentă de la nemernicul pe care l-am luat de bărbat. De fapt, sunt redactor într-o editură. Asta făceam înainte să mă mărit. Probabil că o să mă întorc la serviciu imediat ce se va termina cu toate chestiile astea avocăţeşti.

— Ce înseamnă redactor? întrebă Alex. Te ocupi de publicitate?

— Nu, de redactat cărţi. Verific dacă nu sunt erori sau contradicţii în manuscrisul autorului, ori inconsecvenţe... ce mai, asta aşa, ca să simplific oarecum lucrurile. Mai dau o mână de ajutor şi la stilizarea textului, nu mă refer la aspectul final – asta e treaba tehnoredactorilor – cu toate că eu indic aşezarea în pagină a unei poezii, dacă va fi tipărită cu aldine sau cu italice, ori unde anume trebuie să fie folosit alt corp de literă.

Alex nu pricepea o iotă din toată trăncăneala ei.

— Aha.

— N-o să-ţi vină să crezi de câte ori un autor zice la pagina a patra despre cineva că are ochi albaştri şi pe urmă, la pagină a şasea, personajul apare, ca prin minune, cu ochii verzi. Sarcina mea este să-i semnalez asta, să-i atrag atenţia.

— Trebuie să fie o muncă interesantă, spuse Alex, gândindu-se că, după cum sună, era o chestie îngrozitor de plicticoasă şi de tot rahatul.

— Da, să ştii. Am lucrat cu mulţi scriitori mari. Cu manuscrisele lor, adică, nu prea ajung să-i cunosc personal.

— Mda.

— Aşa că suntem amândoi în zona de frontieră. La frontiera muncii de creaţie, vreau să zic.

— În culise, s-ar putea spune, adăugă ea surâzându-i.

— Mda, în culise, aprobă el, întorcându-i zâmbetul.

— Nu, Peter, n-o băga în gură, strigă femeia şi se ridică imediat de pe bancă. Apucă mâna stângă a copilului şi îi

luă poleiala de la batonul de ciocolată.

— E la vârsta când roade orice.

În timp ce se întorcea spre bancă, Alex se uită la sânii ei. Având aerul că nu-i remarcă privirea, Jessica se aşeză la loc şi-i spuse:

— Acum m-am murdărit şi eu. Îşi căută un şerveţel în geantă.

— Cred că nu mai ai timp de nimic, din cauza lui.

— Chiar aşa e. Am avut o bonă, însă a trebuit să renunţ la ea când m-am despărţit de Michael. E aşa de chiţibuşar şi de meschin în ce priveşte divorţul... Ei, dar să nu te plictisesc cu ale mele.

— Nici gând!

— E un mitocan şi un cărpănos, reluă ea. Ar trebui să-mi trimită cinci sute pe lună, până la hotărârea definitivă, dar nu primesc niciodată banii la termen. Trebuie să-i dau telefon şi să-i cerşesc, practic, de fiecare dată. Eu încerc să mă port decent în toată chestia asta. Le-am spus avocaţilor mei că nu vreau pensie de întreţinere, tot ce pretind este o pensie alimentară pentru copil. Nu pot şi să lucrez şi să cresc singură copilul, mă gândeam să folosesc banii ca să angajez o bonă. E rezonabil, nu?

— Sigur că da.

— Dar el nu face decât să-mi pună beţe în roate. Nu vrea să creadă că nu-l mai iubesc. Bărbaţii pricep greu aşa ceva. Mai ales unul ca Michael.

— Ce fel de tip e? întrebă Alex.

— Ca să-i spun pe nume, e o puţă.

Limbajul ei îl şocă pe Alex. Nu se aştepta ca fetele cuminţi să vorbească la fel ca târfele. Se mai uită încă o dată la pieptul ei, de data asta ostentativ. Poate că nici nu era aşa de nevinovată cum îşi închipuise. O tipă în regulă rămâne o tipă în regulă, îşi spuse el. Ai grijă ce faci!

— Aşa stau lucrurile – adăugă ea, mototolind şerveţelul şi punându-l la loc în geantă. De câte ori mănâncă Peter, eu trebuie să fac o baie după aia. Asta-i situaţia, zâmbi ea.

Eşti însurat?

— Nu.

— Ai fost vreodată?

— Nu.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi cinci.

— Eu am douăzeci şi nouă.

— Cam aşa ceva mi-am închipuit şi eu.

— Câteodată mă simt de o sută de ani.

— Ei, asta-i!

— Vorbesc serios. Toată tărăşenia cu divorţul m-a stors de puteri. N-am mai fost la cinema în ultimele trei luni, poţi să crezi aşa ceva?

— Şi nu ai cum să angajezi o babysitter sau ceva de genul ăsta?

— A, sigur că da.

— Atunci de ce n-o faci?

— Nu-mi place să mă duc singură, iar el se gândi că acum ar fi trebuit să intervină: „Ce-ai zice să mergem împreună?"

— Mda. E neplăcut pentru o femeie să umble singură.

— Cel mai greu e la masă. Să mănânci singur.

— Mda, câteodată e neplăcut.

Simţea cu adevărat o oarecare compasiune pentru situaţia ei, dar, în acelaşi timp, încerca să vadă ce câştig putea să aibă de aici. Procente. Până la urmă totul se reduce la procente. În cazul de faţă, profitul părea ispititor, dar nu îi surâdea ideea să facă exact mişcarea la care spera ea. Nu se îndoia că ar ieşi ceva de aici, dacă ar fi vrut şi el să continue, dar nu prea ştia ce anume îşi dorea ea. Asta era problema cu tipele cuminţi, se părea că nu caută decât chestii de care Alex n-avea nici chef, nici nevoie. Apoi, dacă ajungea s-o cunoască mai bine în singurul fel care îl interesa cu adevărat, adică în aşternut, mai mult ca sigur că o să înceapă să-i pună tot felul de întrebări despre viaţa lui personală şi povestea pe care i-o

spusese, aceea cu teatrul, n-ar fi rezistat nici măcar un ceas. Cu toate astea, existau zile când i-ar fi plăcut să aibă o femeie prin casă, nu să stea la el, cum făcuse Kitty, pe vremea când trăiau împreună. Un avantaj, poate, era faptul că ea locuia destul de aproape ca să vină oricând avea el chef, dar nu atât de aproape încât să se încurce mereu de ea.

Fata scoase din geantă o ţigară şi şi-o aprinse. Îi lăsa timp, nu-l grăbea deloc, într-un fel îi era simpatică şi îi trezea respectul. Dacă voia într-adevăr să facă mutarea pentru care îi oferise ea deschiderea, trebuia s-o invite diseară în oraş. Problema era că mâine e joi şi el se angajase că va da gata locuinţa familiei Rothman. Intenţiona să doarmă zdravăn şi să fie în mare formă când va începe operaţiunea. N-avea niciun rost să cheltuiască bani cu ea, dacă era să se termine cu o strângere de mână în faţa uşii. La naiba cu toate chestiile astea! Treabă de liceeni. Şi totuşi, era o damă foarte arătoasă şi ţinuse post multă vreme, nici măcar la film nu fusese de trei luni. Asta putea să fie o chestie nemaipomenită.

— Ce faci sâmbătă seară? o întrebă.

Ea nu se ascunse după degete, nu spuse: „Sâmbătă, stai puţin să mă gândesc”; îi plăcea la ea şi chestia asta.

— Nimic, îi răspunse, zâmbind. Ca de obicei.

— Poate că am putea să aranjăm ceva împreună, propuse el.

Se gândea că până mâine după-amiază, vineri dimineaţă cel mai târziu, îi intră banii de la Henry. Sâmbătă era o zi bună de organizat distracţii.

— Sigur, acceptă ea.

— Ne-am înţeles, atunci?

— Îhî.

— Bun. Crezi că găseşti o femeie să stea cu copilul?

— Da, nicio problemă.

— Bine, atunci am putea... Îţi place mâncarea chinezească?

— Îhî.

— Bun. Să zicem la şapte-şapte jumătate, mergem să mâncăm şi poate la un film, mai târziu. Sau ne întoarcem acasă şi ascultăm muzică, dacă ne vine cheful. Am o colecţie bunicică de discuri. Îţi place jazzul?

— Da.

— Atunci, mai vedem noi ce chef o să avem.

— OK.

Roşise. Afurisita roşise.

Ceasul deşteptător sună la ora opt, joi dimineaţă, dar el se trezise încă din zori, văzuse şi răsăritul soarelui. Ziua se arăta frumoasă. Doamna Rothman avea să iasă cu siguranţă la plimbare şi la întoarcere urma să constate că preţiosul ei inel, poate şi alte lucruri pe deasupra, s-au evaporat. Gândindu-se la treaba care îl aştepta simţi primii fiori de speranţă. Până astăzi la prânz se va îmbogăţi cu minimum nouă mii de dolari. Iar soţii Rothman vor sărăci cu mult mai mult, însă ei nu mai contau. Se gândea totdeauna la spargere ca la o faptă care nu lasă în urmă victime, considera inelul şi ce bijuterii or mai fi prin seif drept lucruri care trebuia să fie furate, însă nu furate de la cineva. În mintea lui Alex obiectele erau victima, nicidecum soţii Rothman. Nu-i cunoştea şi nici măcar nu-i păsa de ei. Oricum, toate fuseseră probabil asigurate, deci singurul păgubaş va fi compania de asigurări. Iar aceste firme, care erau de fapt afaceri fabuloase, se purtau ca nişte hoţi mai mari decât putea să spere Alex că va ajunge vreodată.

Cât timp îşi făcu duşul şi se bărbieri îşi mută gândurile de la treaba aceea. Era o şmecherie pe care o prinsese în vremea liceului, când se apropia teza. Învăţa toată după-amiaza, iar seara se ducea la un film şi-şi scotea totul din minte. În loc să rumege la afacerea lui se concentra asupra Jessicăi, întrebându-se dacă nu fusese fraier că o invitase sâmbătă seară. Mâine o să-şi facă apariţia şi Kitty,

după cele două miare pe care i le promisese, pe urmă va da fuga să-şi plătească tipul şi se va întoarce plină de gratitudine – asta dacă el o cunoştea, cât de cât. De fapt, nu era exclus ca recunoştinţa să-i fie atât de copleşitoare, încât să vrea să-şi petreacă tot weekend-ul cu el, exprimându-şi-o din răsputeri. De ce naiba o mai invitase pe asta, din moment ce Kitty reprezenta o chestie sigură, Jessica fiind un semn de întrebare şi, pe deasupra, o tipă în regulă? Nu calculase bine procentele, mizase greşit. O seară cu Kitty nu putea fi uitată prea uşor, mai ales când fata se simţea datoare. Odată, pe vremea când mai stătea încă la el, dăduse o gaură într-un apartament şi ieşise de acolo cu traista plină; îi căzuse şi o pereche de cercei cu rubine pe care hotărâse să-i dea ei, în loc să-i livreze tăinuitorului. Kitty îi vânduse, ceva mai încolo, să facă rost de bani pentru droguri, bineînţeles, dar în noaptea respectivă gratitudinea ei atinsese nişte culmi spectaculoase; nimic nu se compară cu o târfă recunoscătoare.

Şi totuşi, să te culci cu Kitty era aproape ca şi cum lucrai o treabă aranjată dinainte. Nicio surpriză. Era de meserie, ştia tot tacâmul, iar trucurile pe care le aplica satisfăceau garantat. Dar niciodată nu trebuia să speri că ai putea să dai, din întâmplare, peste comoară care-ţi pică doar o dată în viaţă, n-aveai cum să te aştepţi la aşa ceva. Ei, poate că la început mai năzuise el. Atunci când se trezise că-i plăcea de fata aia... Ce mai, că o iubea, cum s-ar zice; da, se poate spune că a iubit-o, da, numai că era altceva pe vremea aia. Pe urmă a mai avut ceva surprize, dar nu de ordin sexual, ci legate de nişte chestii mai adânci – o dată plânsese, Dumnezeule, chiar plânsese de-a binelea. Se întâmplase după; stăteau culcaţi unul lângă altul şi deodată o strânsese pe Kitty la piept şi începuse să plângă, iar ea îi legăna capul pe sânii ei, îl mângâia pe creştet şi-i zicea: „Taci cu mama, taci cu mama”, în timp ce el hohotea, nereuşind să priceapă de ce. Da, pesemne

că o iubise cândva. Probabil că de data asta avea de gând să-i împrumute două miare. Fiindcă o iubise pe timpuri aşa de tare, încât îl făcuse să şi plângă.

Se îmbrăcă subţire, într-un costum de gabardină; la radio spuseseră că temperatura va atinge peste zi circa douăzeci de grade şi n-avea chef să transpire lucrând. Tot nu ştia ce va face dacă va da peste un seif încăpăţânat. Poate ar trebui să încerce ca la carte şi dacă nu va merge, să-l dea dracului. Nu vroia să se gândească acum la asta. Îşi puse o cravată şic, din mătase de culoare albastră cu model galben, pe care i-o dăduse cadou de Crăciun maică-sa, când se dusese la ea în vizită, la Miami. Ea trăia cu un tip cumsecade care era antrenor de tenis la unul dintre hotelurile sale pricopsite. Individul avea şaizeci şi trei de ani, dar se ţinea bine; îi spusese lui Alex că, pe vremuri, fusese pe locul doisprezece în campionatul Statelor Unite, chestie pe care lui nu-i prea venea s-o creadă. Bătuse puţin mingea cu el, simţindu-se cât se poate de caraghios, cu toată lumea aia care se uita la ei. Tipul zisese că Alex ar fi putut să ajungă destul de bun, evident, cu mai mult exerciţiu, iar el se întrebase de ce dracu' şi-ar dori cineva să fie bun la dat o nenorocită de minge peste fileu. Maică-sa părea destul de fericită, cu toate că îi văzuse o mulţime de vânătăi pe braţe. Cele de pe picioare erau de la mobilele de care se lovea când se îmbăta, asta ştia el, dar despre celelalte bănuia că reprezentau opera domnului Tenisman.

— Eşti fericit, Alex? îl întrebase ea la plecare.

— Da, mamă, sunt.

— Şi eu sunt fericită, replicase ea, dar avea ceva ciudat în priviri, o sclipire pe care el nu reuşea s-o înţeleagă. Îi spusese domnului Tenisman că fiul ei este reprezentant comercial la compania Gillette. Tatăl lui Alex lucrase la Gillette, dar el nu-l mai văzuse de la opt ani; plecase într-una din călătoriile lui şi nu mai apăruse niciodată. Maică-sa bocise timp de o lună, când din dragoste, când din ură.

Până la urmă, îi mărturisise lui Alex că taică-său fusese întotdeauna doar un neisprăvit şi un ticălos. Şi cu toate astea, când se dusese în vizită la ea de Crăciun îi spusese domnului Tenisman că Alex lucrează la Gillette. „Eşti fericit, Alex?”, plus ceva în adâncul privirii sale. Abia aşteptase să plece, dracului, din Miami.

Îşi luă de pe raftul de sus al debaralei servieta diplomat din piele şi o deschise. Era din aceea de patruzeci şi cinci pe treizeci şi înaltă de zece centimetri – destul de încăpătoare ca să-şi care în ea toate sculele, dar nu atât de mare încât să atragă atenţia. Şperaclul şi bormaşina erau cele mai voluminoase, dar primul se deşuruba în trei, iar cealaltă încăpea perfect lângă el. Le aşeză mai întâi pe acestea, fiindcă erau ultimele care îi trebuiau când va ataca seiful. Mai puse înăuntru un cablu electric de legătură, câteva mandrine şi dălţi, un ciocan greu şi unul de şlefuit. Ori o să-l găurească, ori o să-l spargă şi astea erau toate sculele de care avea nevoie pentru ambele treburi. Dacă seiful se dovedea imposibil de găurit cu burghiul sau de răpus cu dalta, o să-l lase baltă, indiferent de ce putea să conţină, şi o va şterge dracului de acolo.

Poansoanele şi levierele le ţinea într-o trusă de pânză, cumpărată de la un magazin de accesorii auto. Desfăcu husa, alese uneltele de care avea nevoie pentru uşa din hol şi le înşiră pe raftul din debara. Apoi puse un şervet de bucătărie deasupra sculelor mai mari din servietă şi le aşeză pe celelalte peste el. Ştia că unii spărgători preferau să lucreze cu un dispozitiv cu aer comprimat, fiindcă n-aveau decât să apese pe un declanşator şi acesta îndepărta imediat toate lamelele din interiorul broaştei. Arăta ca o puşcă şi mai avea deasupra un buton de la care puteai să reglezi forţa aparatului. El prefera să simtă sculele în mâna lui şi să deschidă lamelele una câte una. Aşa funcţionează o yală cu cilindru: introduci cheia şi zimţii ei deblochează lamelele, una câte una, apăsând pe arcul care le declanşează. Când s-au eliberat toate,

răsuceşti cheia şi astfel se roteşte cilindrul care trage zăvorul. Alex ştia cum să substituie cheia cu sculele lui pe care le avea de foarte multă vreme. Era sigur că uşa din hol o va putea deschide fără probleme, dar nu ştia peste ce va da la intrarea în apartament, aşa că mai puse în servietă şi o pânză de bomfaier, un burghiu foarte fin şi un cleşte cu fălci lungi şi subţiri, pentru cazul în care ar fi trebuit să atace şi cilindrul broaştei.

Se îndoia că ar putea da la uşa familiei Rothman de o yală tubulară, dar îşi luă cu el şi trei şurubelniţe speciale, destinate acestui tip de încuietori. Cea cu mâner roşu era pentru broaşte pe dreapta, cea cu albastru pentru stânga, iar cea cu alb pentru încuietorile cu lamele centrate simetric. Aşa se fabricau ele, ca să-i fie la îndemână lăcătuşului sau spărgătorului, de la caz la caz. O singură dată în toată cariera lui nimerise peste o broască tubulară, dar era bine să fie pregătit pentru toate eventualităţile. Închise servieta, o încuie, apoi se duse la sertarul scrinului şi scoase de acolo o lamelă de aluminiu pe care o tăiase dintr-un stor de fereastră. Era lungă de vreo treizeci de centimetri şi lată de vreo trei; avea de gând să se servească de ea ca să forţeze broasca de la uşa apartamentului, dacă avea baftă să dea de o chestie fără probleme. Îşi lăsă în sertar chinta roială, cu toate că îl tenta să ia cărţile la el, ca talisman.

Vârî lama de aluminiu în buzunarul interior de la haină, mai luă o pereche de mănuşi subţiri, din piele neagră, pe care le băgă în buzunarul din dreapta al vestonului. Peste ele îşi puse şurubelniţele şi levierele. Luă de pe scrin un creion galben, neascuţit, pe care înnodă un elastic circular, în aşa fel încât să facă o buclă la capătul cu gumă. Îl puse şi pe acesta în buzunarul de la piept al hainei, apoi mai luă cartonaşul de şapte centimetri pe cincisprezece, pe care scrisese DEFECT. Îl băgă în buzunarul stâng de la haină, împreună cu o rolă de scotch şi cu o bucăţică de hârtie pe care mâzgălise alt nume luat

din cartea de telefon şi o adresă care, de data asta, era pe strada Sixty-ninth, dar ceva mai departe. N-avea cum să spere că i-ar putea face încă o dată acelaşi număr liftierului, dar se putea să meargă, în caz că dădea de belea cu portarul. Tot acolo mai vârî şi o cutiuţă cu scobitori.

Luă servieta, mai aruncă o privire în oglindă, încercă să-şi amintească dacă nu uitase ceva, hotărî că totul era în regulă şi părăsi apartamentul.

La ora zece şi cinci telefonă la familia Rothman. Începu să numere în gând. Unul... două... trei...

Hai, nu fi acasă!

Patru... cinci... şase...

Să nu răspunzi!

Şapte... opt... nouă... zece.

Se relaxă şi mai lăsă telefonul să sune încă de zece ori, ca să fie absolut sigur. Apoi, în loc să pună receptorul în furcă, îl lăsă să atârne, bălăngănindu-se la capătul firului. Aruncă peste umăr o privire înspre tejgheaua de la bar, apoi scoase banda de lipit şi fixă cartonaşul cu inscripţia DEFECT peste orificiul pentru monede. Receptorul se mai legăna încă la capătul firului când el părăsi localul, pornind cu paşi iuţi pe Madison Avenue. La colţul cu strada Sixty-ninth se uită la ceas. Era ora zece şi zece, iar portarul stătea pe trotuar în faţa blocului. Dacă Alex calculase bine, peste zece minute va suna telefonul din hol şi tipul cu pălărie tare îl va trimite pe portar să-i aducă de la garaj Cadillac-ul '73.

Alex aşteptă.

Fu sigur că aşa se şi întâmplase când îl văzu pe portar dând fuga înăuntru, apoi ieşind imediat şi îndreptându-se spre garajul de vizavi. Alex o luă imediat spre intrare. Ezită numai o clipă, uitându-se înspre ascensor. Uşile erau închise, iar liftierul nu se zărea nicăieri. Intră cu repeziciune în hol, se duse drept la cutiile poştale, trăgând

cu ochiul şi la indicatorul de etaje, în timp ce trecea prin faţa liftului. Acesta se afla la optsprezece... nouăsprezece... şi continua să urce.

Nu era nimic în cutia familiei Rothman. Bun. Coborâse deci, iar apartamentul rămăsese gol. Îi bătea inima. Ieşi din nişă şi nici măcar nu se mai uită în jurul său. Nu mai era timp de pierdut cu acţiuni inutile; trebuia să deschidă broasca de la nenorocita aia de uşă de incendiu şi să dispară din hol înainte să coboare liftierul, să se întoarcă portarul sau să apară vreun locatar. Detesta momentul acesta, pătrunderea în hol fiind cea mai nenorocită etapă la o treabă ca asta. Nu puteai să umbli cu mănuşi şi riscai să laşi o groază de amprente pe afurisita aia de broască, trebuia să-i fi spus lui Henry să se ducă dracului cu treaba asta a lui de rahat.

Îi tremura mâna când îşi scoase uneltele din buzunar şi alese o şurubelniţă care să intre prin gaura cheii. În filme îl vezi pe unul care meştereşte o yală cum bagă o sculă, o suceşte de două ori şi gata, s-a terminat. Aiurea! Poţi să ridici rând pe rând lamelele cu şurubelniţa şi să sară înapoi, iar uşa aia afurisită să rămână încuiată, dacă nu le menţii în poziţia la care le-ai ridicat. Erau cinci lamele înăuntrul nenorocitei ăleia de broaşte şi Alex trebuia să le manevreze pe rând, s-o ţină aşa pe fiecare în timp ce trecea la următoarea, apoi şi pe aia, până când le sălta pe toate cu un mic levier aşezat în aşa fel încât să nu-l împiedice să lucreze mai departe cu şurubelniţa. O ridică pe prima şi o fixă, apoi îşi spuse în gând: „Hai, fato, deschide-te” şi dibui după a doua, săltând-o şi fixând-o cu levierul. „Hai, iubito, hai, deschide-te, hai, pe mă-ta!” Auzi cum coboară liftul şi pe buza de sus i se adunaseră picături de sudoare în timp ce atacă a treia lamelă. Hai, simţea că a prins-o. Da, gata, o rezolvase, mai avea puţin; a patra, pe urmă a cincea, apoi roti cilindrul levierului şi zăvorul cedă. Răsuci de mâner şi deschise. Şterse toate urmele cu batista, apoi păşi înăuntru. Închise iute uşa

după el şi se rezemă de ea, gâfâind.

Se uită la ceas. Era ora zece şi douăzeci şi trei de minute. Reuşise în mai puţin de două minute, dar i se păruse că durase un an întreg. Porni în sus pe treptele de metal, numărând etajele, fiindcă s-ar fi putut să nu fie scris nimic pe paliere. Dar observă apoi că erau totuşi numerotate. Se opri gâfâind când ajunse la destinaţie, îşi scoase din buzunar mănuşile şi şi le trase pe mâini.

Deschise uşa şi dădu de nişa cu ieşirile de serviciu ale apartamentelor. Un spaţiu de vreo trei metri pătraţi. În stânga scria 16 B, iar în dreapta 16 A. Pe uşa din faţa lui nu era niciun număr şi, fără îndoială, trebuia să dea în coridorul pe unde se ajungea la lift şi la cele două apartamente. În mintea lui nici nu se mai punea întrebarea dacă ar trebui să încerce prin faţă sau uşa de serviciu. Dintr-un motiv sau altul, cea de-a doua avea totdeauna o broască mai amărâtă. Pe deasupra, intrarea apartamentului era sub ochii liftierului, dacă ar fi adus pe cineva la acelaşi etaj, în vreme ce singurul pericol aici era ca vreunul de la 16 B să iasă cu gunoiul. Erau trei pubele mici, una lângă 16 B şi două la 16 A. Iar nişa puţea, să-ţi dai duhul, nu alta.

Alex îşi lipi urechea de uşa de la apartamentul soţilor Rothman. Înăuntru se auzea încă telefonul sunând. Formase numărul la ora zece şi cinci minute, acum era aproape zece şi jumătate. Asta reprezenta pentru el o asigurare în plus. Puse servieta jos şi examină broasca. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era cea mai amărâtă încuietoare, de două parale, care s-ar fi putut cumpăra. Tipii ăia aveau înăuntru un diamant de treizeci de mii de dolari şi îşi puneau la uşa din spate o yală de zece cenţi. Pe asta o putea deschide şi cu o carte de joc. Vârî o pană pe deasupra zăvorului, mişcând-o în spaţiul dintre toc şi uşă. Asta era, îşi spuse, simplu şi elegant, manevrând-o în jos, până simţi cum aluminiul se loveşte de oţel; apoi începu să răsucească uşor apăsând pe limba broaştei.

Celuloidul e mai flexibil, cu o bucată poţi să obţii lucruri pe care n-ai cum să le faci cu o amărâtă de pană de aluminiu, dar uite că merge, asta era, va ceda cât ai zice peşte. Hai, iubito! Gata, mai avea puţin, duse pana până la capăt şi zăvorul cedă.

Răsuci de mânere şi împinse uşa. Se deschise zece-cincisprezece centimetri, apoi se blocă. Un lanţ de siguranţă. Nicio problemă. Băgă mâna în buzunarul de la piept, scoase creionul cu elasticul legat la capătul cu gumă şi îl împinse în spaţiul dintre uşă şi toc. Îi luă mai puţin de un minut să prindă butonul lanţului cu ochiul de elastic. Apoi închise uşor la loc, trăgându-l în celălalt capăt al locaşului, pe unde intra. Smuci de creion şi lanţul cedă.

Intrase.

Îşi luă servieta diplomat şi păşi înăuntru, închise uşa în urma lui şi o blocă. Dacă era să apară cineva în timp ce opera, voia să poată ieşi la iuţeală, n-avea chef să stea să mai descuie. Telefonul tot mai suna şi ştia precis că o să-l scoată din fire. Se duse până la aparatul fixat pe perete, lângă frigider, ridică receptorul din furcă şi-l lăsă să se bălăngăne la capătul firului. Ieşi din bucătărie, traversă sufrageria, apoi salonul şi se opri drept la uşa din faţă. Aceasta avea o broască ceva mai bună, dar nu cu mult. O descuie, luă o scobitoare din cutiuţa pe care o avea în buzunar şi o înfipse în gaura cheii. O rupse, manevrând cilindrul, apoi închise şi încuie la loc. Dacă vreunul dintre soţii Rothman se întorcea pe nepusă masă, avea să încerce să intre pe uşa din faţă, nu încăpea îndoială, fiindcă acolo îl aducea liftul. O să se străduiască să vâre cheia în yală, dar n-o să reuşească din pricina scobitorii: cât o să se mai moşmondească va face destul zgomot ca să trezească şi morţii. Satisfăcut că dispunea acum de propriul său sistem de alarmă contra intruşilor, plus de o cale sigură de retragere, Alex se duse în dormitor. Ceasul de pe scrin îi aminti că se şi făcuse unsprezece fără douăzeci. Mai avea o oră şi zece minute până să se care

dracului de aici.

Menajera spusese că seiful se află în peretele din spate al debaralei cu două uşi, din faţa ferestrei. Se duse imediat acolo, deschise şi scoase vreo duzină de rochii cu umeraşe cu tot. Seifurile astea sunt pătrate, rotunde, ori „ghiulele de tun”, fiindcă aşa şi arată.

Dar nu mai erau la modă, nu prea mai dădeai peste aşa ceva în ziua de azi. Seiful familiei Rothman nu era tip „ghiulea de tun” şi nici din acela cu uşi circulare. Pe alea le dai gata în douăzeci de secunde mari şi late, dacă ai ceva experienţă, ăsta în schimb era nou-nouţ, modelul cu uşi pătrate, care îi va da de furcă. Probabil că avea un pivot central din plumb şi nişte contrapiuliţe de siguranţă amplasate la distanţă, aşa că nu va putea să le disloce lovind în ax. O să încerce să-l perforeze, fiindcă s-ar putea să aibă baftă, dar se cam îndoia că va merge.

Înainte să înceapă să lucreze, totuşi, mai verifică automat dacă fusese numai parţial ferecat. O groază de oameni, mai ales dacă umblă în seif de cinci-şase ori pe zi, nu închid total uşa, formând doar prima parte a combinaţiei. E destul ca nimeni să nu poată să apese pe mâner şi s-o deschidă, fiind mai uşor şi pentru proprietar; tot ce are de făcut e să răsucească uşor cadranul până la ultima cifră a combinaţiei, în timp ce apasă pe mâner. Îl scuteşte astfel să mai piardă timpul, ori de câte ori vrea să umble înăuntru. Buba e că dacă îl uiţi aşa, se cheamă că nu e închis de-adevăratelea şi oricine poate să răsucească încet cadranul cu cifre, ţinând mânerul apăsat, iar uşa cedează.

Asta încercă şi Alex. Nu se deschise însă, nu fusese lăsat pe combinaţia de zi. Apoi probă metoda de operat seifuri fără să le forţezi „5-10”. O groază de oameni au probleme să ţină minte combinaţiile şi când îşi comandă un seif cer ca toate trei cifrele combinaţiei să fie multipli de cinci. Sau de patru. Opt-doisprezece-şaisprezece, chestii de astea. Ori de trei, de şapte. Majoritatea nu se

prea încumetă la înmulţirea cu nouă; nu se ştie de ce, probabil e mai greu de memorat. Uneori aleg cifrele care reprezintă o dată de naştere. Spre exemplu, dacă el ar şti că doamna Rothman e născută la 15 septembrie 1913, ar încerca nouă-stânga, cincisprezece-dreapta şi iar treisprezece-stânga. Dar cum n-avea habar de asta, încercă vreo câteva combinaţii simple din tabla înmulţirii, apoi primele şase cifre ale numărului de telefon. Dar seiful nu cedă şi el renunţă să mai insiste după ce se jucă astfel vreo patru minute. Avea de muncit în continuare, nu glumă.

Îşi deschise servieta şi scotoci sub şervetul de bucătărie după ciocan şi daltă. Sparse cu o singură lovitură cadranul cu cifre, descoperind axul din spatele lui. Părea să fie din plumb; o să vadă el imediat. Ţinând în mâna stângă dalta şi în dreapta ciocanul, o centră pe ax şi începu să lovească. Îşi dădea seama ce balamuc făcea, dar conta pe doi factori care lucraseră totdeauna în favoarea lui. Întâi şi întâi, locatarul oricărui bloc de apartamente e obişnuit să audă tot felul de zgomote de lucrări de reparaţie, spre exemplu, şi, în al doilea rând, chiar dacă s-ar fi întrebat cineva ce se petrece, n-ar fi făcut, de jenă, nicio investigaţie. La New York, oamenii au tendinţa să-şi vadă fiecare de treaba lui. Un ageamiu de drogat îi spusese lui Alex că stătuse odată cincisprezece minute pe o scară de incendiu, tot încercând să intre pe o fereastră, în vreme ce, în blocul de vizavi, un tip se instalase frumuşel tot pe scara de incendiu şi nu-şi lua ochii de la el. Nici că s-a mişcat de acolo. Înţepenise pur şi simplu, fascinat. Probabil avea impresia că e la cinema.

Afurisitul de ax nu se clintea. Era probabil din plumb, fiindcă se turtea cu fiecare lovitură de ciocan, dracu' să-l ia. Va fi nevoit să dea o gaură. Ceea ce însemna că poate să ajungă la conţinut în cinci minute, sau în cinci ore, după cât de solidă se dovedea caseta. Se uită la ceas. Era unsprezece fără zece şi trebuia să o şteargă de acolo într-

o oră. Partea cea mai grea era să găsească un punct slab pe suprafaţa uşii. În general, există două modele: seiful pentru obiecte şi cel pentru bani. De regulă, primul are o uşă dreptunghiulară, iar celălalt una rotundă. Aia rotundă se închide cu un mecanism care anclanşează urechi de rezistenţă de jur-împrejur şi a fost conceput iniţial ca să-l împiedice pe infractor să folosească explozibil. Alex nu prea mai cunoştea spărgători care să utilizeze aşa ceva în ziua de azi, dar tipul respectiv de uşi era încă destul de răspândit. Seiful pentru bani era de obicei construit în întregime din straturi groase de oţel şi fabricanţii de case de bani îi făceau reclamă drept „rezistent la spargeri”. Nu exista în toată lumea o companie producătoare care să aibă pretenţia că produsele ei ar fi „imune la spargeri”. Cele pentru păstrarea banilor aveau totdeauna un ax zdravăn, iar câteodată erau prevăzute şi cu un dispozitiv fixat cu şuruburi, ce realiză o închidere suplimentară, ori chiar cu un înveliş protector de cupru care făcea uşa rezistentă la atacul cu lampa de sudură.

Soţii Rothman deţineau un seif pentru obiecte destul de banal şi Alex ştia exact la ce se poate aştepta în privinţa elementelor sale de construcţie. Uşa şi toate părţile laterale aveau alcătuirea unui sandviş, mai multe straturi de oţel subţire fiind intercalate cu folii de material izolant. Seiful pentru bani era „rezistent la spargeri” în vreme ce acesta era numai „rezistent la foc”, fiind proiectat în vederea protejării conţinutului în caz că avea loc un incendiu în locuinţă. Asta nu însemna însă că va fi un fleac să-l deschidă; va merge doar ceva mai uşor. De ce să gândească soţii Rothman să păstreze o bijuterie valorând treizeci de mii de dolari într-un seif antiincendiu rămânea pentru Alex un mare mister – în afară de cazul că mai ţineau acolo şi acţiuni sau alte asemenea valori. La urma urmei, tipul era agent de bursă, aşa că poate avea înăuntru şi ceva hârtii interesante.

În orice caz, fie un seif pentru bani, fie unul pentru

amintiri, tot trebuia să îi străpungi cuirasa de oţel până făceai o gaură destul de mare ca să bagi un şperaclu. Odată descoperit mecanismul de închidere, puteai să-l forţezi cu levierul şi să deschizi uşa. Numai că asta cerea timp. Şi muncă. Cea mai grea parte era să începi, să-l apuci de undeva ca să poţi să-i dai o gaură. Scotoci în servieta diplomat după bormaşină şi după prelungitor; tocmai se îndrepta cu cablul către o priză când auzi un zgomot care îl făcu să tresară.

Totul încremeni în loc.

Încremeni trupul lui aflat în plină mişcare, îi îngheţă respiraţia, o clipă avu senzaţia că şi bătăile inimii i se opriseră. Ascultă. Zgomotul venea din direcţia salonului. Făcu pe nesimţite câţiva paşi până la uşa dormitorului, se opri acolo şi ascultă iar. Suna a... ce dracu'? A minge de cauciuc lovită de perete? Trecu repede în sufragerie şi se duse drept la uşa de intrare în apartament. Zgomotul venea de la palier şi, da, asta trebuia să fie, un copil care dădea cu o minge de podea. Absolut sigur. Apoi totul încetă şi se auziră paşi apropiindu-se de uşă. Răsună soneria.

Făcu un salt înapoi, cuprins de o panică nebună. Soneria răsună iar. Urmă alt interval de tăcere. Apoi Alex auzi din nou mingea sărind pe coridor şi zgomotul unei uşi trântite. Puştiul locuia oare la 16 B? Venise în vizită la doamna Rothman, fără să-şi dea seama că e plecată în plimbarea de dimineaţă? Sau auzise cineva de la apartamentul 16 B cum Alex bătea cu ciocanul în axul seifului şi copilul fusese trimis în cercetare? Aşteptă puţin. Era pe jumătate tentat să plece dracului de acolo chiar acum, dar aşteptă lângă uşa de la intrare, ascultând încordat. Tăcere. De obicei, în blocurile astea de construcţie recentă răzbăteau tot felul de zgomote, din toate părţile; se auzeau apa trasă la closet, zbârnâitul conductelor, uneori chiar cum se ceartă vecinii de deasupra sau de alături. Acum era linişte şi asta îi dădea

curaj; îl asigura că pereţii erau bine izolaţi şi că putea să rişte făcând puţină gălăgie.

Se întoarse în dormitor, băgă prelungitorul în priză, duse bormaşina până la seif şi începu să lucreze colţul de sus, din stânga. Nu ştia niciun spărgător care să fi dat o gaură pe dreapta. Acolo se aflau balamalele uşii şi în ele puteai să-ţi rupi toţi dinţii. Nu-şi dorea decât să străpungă stratul de oţel din exterior, atât cât să-şi poată băga dăltiţa şi să-l îndoaie. Acesta putea să aibă cel mult vreo cinci milimetri şi dacă reuşea să treacă de el putea să intre cu şperaclul, forţând marginea uşii ca să desfacă niturile sau punctele de sudură care o fixau, îndepărtând oţelul strat după strat, până va ajunge la materialul izolat. Folosea un dispozitiv de mare viteză, dar treaba înainta încet şi îi luă aproape zece minute să facă o gaură pe care s-o poată folosi. Îşi luă ciocanul şi dalta şi începu să lucreze, încercând să biruie cu tăişul din oţel special metalul mai puţin tare al uşii. Mai exista o modalitate de a începe o treabă de felul ăsta, dar era mult prea zgomotoasă pentru un nenorocit de bloc de locuinţe. Meseriaşii de noapte, cărora nu le păsa că ar putea trezi pe cineva din somn într-un magazin sau într-o clădire de birouri, loveau uneori cu barosul în colţul uşii până când blindajul acesteia se îndoia destul ca să lase să intre un şperaclu. Sigur, asta ar mai fi trebuit să facă aici, să izbească în colţul uşii, iar puştiul cu mingea ar fi dat fuga să vadă cine sparge lucrurile din apartamentul soţilor Rothman.

Dalta aluneca, refuza să pătrundă prin oţel, iar afurisitul ăla de colţ nu se clintea din loc. Începuse să gâfâie şi faţa îi era îmbrobonată de sudoare. Pe scrinul din dormitor se afla un ceas electric şi totuşi îl auzea prin tăcerea camerei; bâzâia continuu şi pe fondul lui răsuna zgomotul ciocanului care izbea în coada dălţii. Urechile pândeau cu încordare alte zgomote; singurele sunete acceptabile erau zumzetul ceasului electric, propria lui răsuflare şi

clinchetul metalic al oţelului în luptă cu oţelul. Se opri, îşi şterse sudoarea de deasupra gurii cu dosul palmei înmănuşate şi se uită la ceas.

Era ora unsprezece şi un sfert.

Peste încă zece minute reuşise să facă o spărtură. Scoase un suspin de uşurare, fiindcă de aici încolo era floare la ureche. Îşi extrase din trusă şperaclul demontabil, înşurubă cele trei componente una în alta şi strecură capătul în formă de cârlig prin colţul pe care îl îndoise cu dalta. Apucă scula cu amândouă mâinile şi o împinse din toate puterile, iar colţul uşii se îndoi şi mai tare. Lucrând alternativ cu daltă şi şperaclul, desprinse nituri şi puncte de sudură, iar acum un al doilea strat de oţel, apoi un al treilea; deodată, din spărtură izbucni un nor de ceva asemănător cu fumul. Lovise stratul izolator de azbest. Îi mai trebuiră alte cinci minute ca să scobească prin învelişul de beton şi de azbest şi să forţeze bara care bloca uşa pe dinăuntru. Reuşi să deschidă. Era exact douăsprezece fără douăzeci.

Îşi răsturnă toate sculele pe podea, golind servieta diplomat. Nu-şi mai abandonase niciodată uneltele la faţa locului, dar Uliul îi vânduse fără să vrea un pont bun alaltăieri şi Alex înţelesese că o metodă ca să-i deruteze pe adversari şi să-şi piardă urma era să-şi schimbe de fiecare dată maniera de lucru. Ideea asta nu-i trecuse prin cap până acum şi probabil că nici altor hoţi pe care îi cunoscuse la închisoare sau pe afară. Când s-a obişnuit să facă lucrurile într-un fel, omul procedează în general tot aşa, de fiecare dată. Ştia ce risc îşi asumă luându-şi cu el uneltele: dacă era prins cu aşa ceva asupra lui, se adăuga automat un an sau o amendă de o mie de dolari la orice condamnare şi, pe deasupra, se considera că e o dovadă incontestabilă a faptului că pătrunsese în locuinţă cu intenţia de a comite un furt. Nu intra nimeni într-un apartament cu un şperaclu demontabil la el dacă nu intenţiona să-l folosească şi Alex habar n-avea la ce naiba

ar mai fi fost bun dacă nu la deschiderea unei uşi sau a unui seif. Dar ţinea la sculele lui – i se potriveau în mână, cunoştea fiecare şurubelniţă cârlig, fiecare diamant şi daltă numai după pipăit, iar asta îi dădea o anumită linişte sufletească în timp ce lucra. Îi va veni destul de uşor să găsească altele, întrucât tot aşa ceva folosea şi un lăcătuş cinstit, nu va fi o problemă. Dar astea îi aparţineau lui, pur şi simplu nu-i plăcea ideea să le lase acolo, cum făceau toţi fraierii de frică să nu fie prinşi cu ele asupra lor sau să nu fi rămas fragmente de metal ori de vopsea care să-i poată incrimina. Dar Alex nu-şi abandonase niciodată sculele şi aproape invariabil spărsese un geam înainte să plece de la faţa locului, ca să dea impresia că tipul care făcuse treaba era vreun drogat sau alt amator ageamiu. Se deşteptase însă după ce stătuse de vorbă cu Uliul. Astăzi o să-şi lase acolo sculele şi nu se va mai osteni să spargă ferestre. Să-l vedem ce-o să mai zică, javra dracului.

Ajunse la conţinutul seifului.

Hârtiile dinăuntru nu erau acţiuni sau titluri de rentă, ci nişte chestii precum un certificat de căsătorie şi un contract de cumpărare a unei case; se mai află şi o copie xerox a unei sentinţe de divorţ pronunţate în Haiti – se pare că doamna Rothman era la a doua căsătorie. Alex azvârli actele pe jos şi începu să scotocească mai departe. I se spusese că va găsi inelul într-o cutiuţă neagră ce avea pe capac inscripţia: „Bijuteria Henry Green”. O deschise ca să se asigure că inelul e acolo, apoi o închise la loc şi o aşeză în servietă. Mai era şi o casetă lungă, îmbrăcată în catifea: Înăuntru dădu peste o brăţară cu diamante; o puse iute lângă cealaltă. Nu se mai osteni să caute şi prin celelalte. Ştia pe ce pusese mâna şi nu era genul de treabă la care să ai timp berechet ca să alegi rahaturile de lucrurile serioase. Îşi spunea că, din capul locului, dacă stă ceva în seif, înseamnă că e de valoare, aşa că îngrămădi în servietă tot ce se găsea acolo. Când termină, se uită din

nou la ceas. Era aproape douăsprezece fără un sfert, mai avea doar cinci minute.

Nu voia ca treaba să pară opera unui ageamiu, dar nici nu intenţiona să se vadă că se lucrase pe bază de informaţii din interior. Când un tip intră în casă şi se duce drept la seif, fără să-şi mai bată capul cu altceva din camera respectivă, eşti silit să deduci că avea informaţii precise. Aşa că se apropie de scrin, începu să tragă sertarele, golindu-le conţinutul pe pat şi azvârlindu-le apoi pe podea. Dădu peste un ceas de mână Hamilton, pe care îl puse în servietă, mai găsi şi o pereche de cercei de aur cu diamante, amestecaţi într-o grămadă de imitaţii. Pe acestea le abandonă peste celelalte boarfe pe pat, dar opri cerceii. Mai aruncă prin cameră nişte chiloţi şi nişte bluze de damă, ca să dea impresia că spărgătorul se grăbea, se întoarse la dulapul de haine din perete şi mai zvârli pe jos câteva rochii şi costume, apoi răsturnă toate lămpile, se uită la ceas şi hotărî că sosise momentul să-şi încheie ziua de lucru. Mulţi spărgători pe care îi cunoştea sau mai degrabă de care auzise povestindu-se – deoarece încă nu întâlnise personal niciunul dispus să admită aşa ceva – obişnuiau să se cace în mijlocul camerei, înainte să plece, ori să se pişe în patul sau în pantofii stăpânului casei, ca să ştie respectivii că au trecut pe acolo, făcându-le astfel cunoscută şi părerea pe care o aveau despre ei. Alex nu credea absolut nimic despre soţii Rothman, nici despre orice alţi oameni de la care fura şi, întâmplător, considera că nu e cazul să foloseşti covorul din dormitor sau pantofii cuiva în loc să te duci la toaletă. Era o manifestare de bolnavi mintal. Părăsi clădirea folosind aceeaşi cale pe care intrase, adică pe uşa de serviciu. Ascultă puţin înainte să iasă pe coridor, apoi o deschise şi străbătu cei câţiva metri care îl despărţeau de scara de incendiu şi o porni în jos, grăbit. Se simţea aproape buimac. Erau şi spărgători care se temeau să plece dintr-o casă, dar pentru Alex intratul era anevoios, ieşitul fiind

totdeauna un motiv de bucurie. Stătea tot timpul încordat cât se afla în interiorul unui apartament, dar nu-l cuprindea spaima decât dacă auzea vreun zgomot neaşteptat şi, slavă Domnului, nu dăduse niciodată peste cineva când intrase undeva să fure. Nici n-avea idee ce-ar face dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Ştia doar că e decis să nu mai ajungă niciodată la închisoare şi dacă asta însemna să rănească pe cineva sau chiar să omoare, ca să nu fie el înhăţat, probabil că nu s-ar da în lături de la aşa ceva. Totuşi, spera să nu fie vreodată nevoit să recurgă la asemenea soluţii.

Coborî cele şaisprezece etaje până în holul de la parter, apoi continuă spre subsol. Nu credea să dea de omul de serviciu pe acolo, dar în caz că va păţi chestia asta, îi va spune că stă în bloc şi că îşi caută nevastă care ar putea să fie jos, la spălătorie. Dacă nu exista aşa ceva acolo va născoci altă poveste. Era bun la chestii de astea, ştia să iasă din situaţii dificile, mai ales când tipul căruia îi îndruga balivernele era o maşină. Alex considera că oricine face o muncă manuală nu e decât o simplă maşină. Funcţionarii care lucrau opt ore într-un birou se situau ceva mai sus decât maşinile propriu-zise, dar oamenii care cărau gunoiul, săpau şanţuri sau îţi periau paltonul la garderobă nu erau altceva decât maşini şi Alex n-avea niciun fel de respect pentru ei.

Negrul nu se afla în subsol. Alex se uită iute în jur, încercând să se orienteze. Localiză aproape imediat uşa care dădea afară, se duse într-acolo, o deschise şi păşi pe scara care ducea în stradă. Ieşirea de la capătul scării o examinase marţi dimineaţă, când se aplecase să-şi lege şireturile, pe ploaie. Nu era indicat să pătrunzi pe acolo, dar se dovedea cât se poate de potrivită la plecare.

Deschise uşa, păşi pe trotuar şi porni imediat înspre Madison Avenue. Dacă portarul era afară, în spatele lui, fie nici nu-l observase, fie nu catadicsise să-l provoace la explicaţii. Nimeni nu strigă, nimeni nu alergă după el,

nimeni nu făcu nici cel mai mic gest ca să-l împiedice s-o şteargă cu o servietă plină de bijuterii.

Zâmbea cu gura până la urechi când strigă după un taxi care trecea pe Madison Avenue, se urcă şi îi spuse şoferului să-l ducă la Yankee Stadium. Acolo coborî, luă altă maşină şi dădu adresa de pe Fordham Road, unde locuia Henry Green.

2

În timp ce se dezbrăca, Kitty începu să-i povestească lui Alex ce se întâmplase când îi dusese individului care se ocupa de pariuri cele două miare. Lungit gol pe pat, o urmărea cum îşi scoate rochia şi jupa de dedesubt. Nu-şi injectase niciodată droguri în venele de pe braţe, preferând zona interioară a coapselor, unde se mai vedeau încă urme care îi urâţeau pielea neagră şi netedă, dar nu remarcă înţepături proaspete, poate spunea chiar adevărul, la urma urmei. Îşi împături jupa, aşezând-o pe spătarul unui scaun, apoi îşi luă rochia şi o duse în dulapul din perete, punând-o pe un umeraş. Era o persoană foarte îngrijită, totdeauna fusese aşa, curăţa pe unde trecea, întocmai ca o pisică. Nu-şi scosese încă pantofii şi privind-o cum stă lângă şifonier numai în chiloţi şi în sutien, încălţată cu pantofi cu tocuri înalte, o studie şi începu s-o dorească, dar îl enervă pe neaşteptate povestea pe care i-o relata.

— ... în Harlem, dar stă într-o zonă foarte elegantă. M-a oprit portarul, voia să ştie ce caut acolo. Îi spun că am un colet pentru domnul Di Santis. Mă întreabă cum mă cheamă şi pe urmă dă telefon sus. Să vină, zice Di Santis şi eu iau liftul până la etajul doisprezece şi sun la uşă. Ai

ceva ţigări în casă, Alex?

— Ştii doar că nu fumez. Şi grăbeşte-te, ce tot faci?

— Ai răbdare, scumpule, murmură ea, zâmbindu-i şi ieşind din dormitor.

O văzu cum traversează camera de zi ducându-se unde îşi lăsase poşeta, auzi ţăcănitul închizătorii, apoi cum scapără un chibrit. Când se întoarse în dormitor, avea în mână o ţigară aprinsă. Veni până la picioarele patului, trase adânc un fum şi rămase acolo nemişcată, ca un model, cu şoldul arcuit înainte, cu cotul drept cuprins în căuşul palmei stângi, în timp ce fumul se ridica alene.

— A deschis uşa una dintre gorilele lui, povesti ea şi mai trase din ţigară. M-a întrebat dacă am venit cu banii, i-am spus că da şi m-a dus la Di Santis. Să fi fost vreo zece, am făcut vreo jumătate de oră de aici până acolo. Di Santis, îmbrăcat în halat de casă, tot numai zâmbet, îmi spune: „Eşti o femeie care se ţine de cuvânt."

— Asta-i cea mai lungă poveste pe care am auzit-o în viaţa mea, obiectă Alex.

— Ai răbdare, scumpule.

— Doar nu eşti la Operă, ce dracu'!

— Îi dau plicul, el scoate elasticul şi începe să numere hârtiile. Pe îndelete. Pe urmă le mai verifică o dată, apoi mă întreabă pe mine dacă nu-s false. „Ai grijă să nu fie." Îi spun că-s bani buni, iar el îi mai numără pentru a treia oară şi pe urmă zice: „Nu-s toţi." Gorila stă în spatele meu, în picioare, Di Santis stă jos, la biroul lui cu blat, blatul îmbrăcat în piele, banii sunt înşiraţi în faţa lui. Mă înfurii: „Cum adică nu-s toţi? Sunt două mii de dolari acolo, ce dracu', doar i-ai numărat de trei ori." „Eu vorbesc de dobânzile la suma de bază." Gorila din spatele meu râde, Di Santis rânjeşte şi el, apoi adaugă: „Ştii ceva? Speram că n-o să apari cu banii. Speram să-ţi aranjez faţa. Mai pot s-o fac şi acum. Dacă nu ieşi cu dobânda."

— Ce tot spui acolo? sări Alex. Mai vrea nişte lovele, aşa e? Nu mai pot să-ţi dau absolut nimic.

— Nu, nu, zise Kitty, ducându-se spre scrin în căutarea unei scrumiere. Unde pot să sting ţigara asta? întrebă ea şi fără să mai aştepte un răspuns ieşi iar din dormitor.

O auzi căutând, apoi exclamă cu reproş: „Niciodată n-au fost scrumiere în casa asta, fir-ar să fie!” şi se îndreptă spre baia aflată tocmai în holul de la intrare. Pe urmă trase apa la toaletă. Când se întoarse în dormitor îşi scoase sutienul, îl puse pe scaunul unde îşi pusese jupa, şi veni să se aşeze pe marginea patului. El întinse mâna să-i atingă sânii, dar ea îl opri:

— Stai că n-am terminat povestea.

— Atunci fă-o, ce mai aştepţi?

— M-a pus să i-o sug. Mi-a spus că asta era dobânda la cele două miare, dacă nu vreau să-mi aranjeze mutra.

Gorila a stat acolo tot timpul cât am făcut treaba şi pe urmă Di Santis a adăugat: „Cred că şi băiatul ăsta ar vrea un pic”, şi a trebuit să-l fac şi pe el. Apoi mi-au dat drumul să plec.

— N-ar fi trebuit să te laşi.

— N-am avut încotro. Aş fi făcut orice să scap de acolo. Nu glumea deloc, Alex. A tras sertarul de sus al biroului, a scos o sticluţă şi m-a ameninţat. „Dacă mă hotărăsc să ţi-o dau în ochi, poţi să rămâi oarbă.”

— Putea să fie doar apă.

— Da, într-adevăr. N-aveam cum să ştiu până nu o încercam.

— Tot n-ar fi trebuit să te laşi.

— Şi tu ai fi făcut la fel să fi fost în locul meu.

— Eu unul nu m-aş lăsa la nimeni, chiar dacă ar avea un galon de acid şi tot n-aş sta, fir-ar al dracului!

— I-a trebuit o jumătate de oră să ajungă la capăt, javra naibii. Cred că se ţinea. Ca să mă vadă cum muncesc. Gorila şi-a dat drumul imediat, dar el nu.

— Şi de ce îmi spui mie toată povestea asta?

— Mi se pare interesantă.

— Eu o găsesc extrem de scârboasă.

— Hei, gata, zise ea, întinzându-se spre el. Gata, scumpule, n-am vrut să te supăr.

— Şi acum ce-ai de gând să faci? Plăteşti suma de bază sau dobânzile?

— Aici e altceva. Hai, ce-i cu tine?

Se ridică brusc şi îşi dădu jos slipul. Se aşeză din nou pe marginea patului să-şi scoată pantofii. Apoi mâna ei îl găsi imediat.

— De ce nu i-ai supt-o şi portarului? mai întrebă Alex.

— De ce nu ţi-o sug ţie în clipa asta? râse ea. Cred c-ar fi o idee mult mai bună.

— E dezgustător ce-ai făcut.

— Eşti nemaipomenit!

— Da, sunt. Şi tu eşti o curvă de doi bani, asta eşti!

— Dar ce te-a apucat deodată să-ţi pese de clienţi? Nu te interesa până acum.

— Ăştia nu erau clienţi. Erau doi tipi care-ţi forţau mâna, e cu totul altceva.

— Hai, lasă, nu-i nimic. Bine c-am scăpat, asta-i tot.

— Mda, dar dacă apare mâine cu altă sticlă de apă şi de data asta are două duzini de gealaţi cu el? O s-o ţii tot aşa?

— Nu ştiu ce-o să fac mâine, hai să ne concentrăm la ziua de azi, bine?

— Te-ai şi concentrat, văd.

— Ce-ar fi să te străduieşti şi tu puţin, ei?

— Du-te şi te spală pe dinţi.

Ea îl privi ţintă. Părea cu adevărat rănită.

— Auzi ce-ţi spun?

— Da, Alex.

— Atunci, du-te.

Fără o vorbă, ea se dădu jos din pat şi ieşi din cameră. O auzi lipăind prin living până la toaleta de pe hol. Apoi cum curge apa. Făcea gargară. Lua-o-ar dracu' de curvă de doi bani! îşi spuse el în gând. Mintea lui zbură la mii de kilometri depărtare. În timp ce ea îl lucra cu mâinile şi cu

gura, îşi aminti de măiestria cu care deschisese broasca de la uşa din hol şi pe urmă pe cea de la intrarea de serviciu şi lanţul de siguranţă. Revăzu apoi seiful şi cât de greu îi fusese să dea prima gaură, dar mersese în cele din urmă, perseverase până la capăt şi fumul ăla la sfârşit, Doamne, asta fusese totdeauna lovitura de graţie, fumul de la stratul izolator ieşind prin gaură.

„Ia să vedem, ce avem aici?” spusese Henry şi îşi vârâse în ochi lupa de bijutier, uitându-se întâi la inel, să se asigure că era ăla pe care îl vânduse soţilor Rothman înainte de Crăciun. Apoi verificase brăţara cu diamante despre care îi spuse lui Alex că valora şase mii de dolari, fiind o lucrătură cu o sută două diamante, de opt carate. „Adică încă o mie opt sute de dolari pentru tine, Alex.” Şi mai erau acolo o pereche de cercei de platină cu douăzeci şi opt de diamante, de trei carate; şi un pandativ de aur alb, de optsprezece carate, cu diamante şi opale; şi un şirag dublu de perle de cultură, şaptezeci şi şapte în total, cu o închizătoare de aur galben de paisprezece carate; şi un ceas de damă „Piaget”, din aur de optsprezece carate, cu paisprezece diamante *marquise* în montură. Domnul Rothman îşi ţinea şi el nişte lucruri de ale lui alături de bijuteriile soţiei: un inel de aur galben cu un rubin de şapte carate, o pereche de butoni din aur alb, de optsprezece carate, cu jad, şi o pereche de butoni rotunzi din aur, pe care Alex îi păstră pentru el. Pe toată recolta încasă cele nouă mii promise de Henry pentru inel şi alte opt mii patru sute reprezentând procentul lui de treizeci la sută din restul mărfii din seif. Era un scor frumos de tot. Nu chiar lovitura pe care o dai o dată în viaţă, de fapt nici măcar nu-şi egalase recordul de până atunci, dar nici nu era de lepădat pentru o muncă de câteva ceasuri.

Îşi întoarse capul când ea încercă să-l sărute pe buze.

După aceea, femeia cobori din pat şi se îndreptă spre bucătărie; o auzi deschizând uşa frigiderului. Îşi puse chiloţii şi se duse după ea; o văzu stând lângă fereastră,

bând bere dintr-o sticlă.

Fără să se întoarcă spre el, îl întrebă:

— Mai doreşti altceva?

— Da. Alea două miare înapoi.

— O să le capeţi, n-avea grijă.

— Le vreau până săptămâna viitoare.

— OK.

— Vinerea viitoare.

— OK.

O văzu ducând sticla la gură, luând o înghiţitură de bere, apoi privind iar pe fereastră. Nu ştia la ce se tot uită. Nu se vedeau decât acoperişuri.

— Fratele meu creşte porumbei, zise ea. Vorbea foarte încet.

— Nu-s porumbei pe acolo.

— Ştiu. Îmi amintesc şi eu, aşa. Toată ziua stăteau pe acoperiş, ai dracului. Într-o noapte, cineva a intrat în coteţ şi le-a pus otravă în mâncare. Când a urcat a doua zi dimineaţă la ei, i-a găsit morţi. Până la ultimul. A venit jos şi mi-a spus: „Kitty, cineva mi-a omorât porumbeii”. L-am consolat: „Lasă, Oz, că-ţi cumperi tu alţii.” Apoi s-a dus la toaletă, l-am auzit cum plângea acolo. I-am bătut în uşă: „Hei, Oz” şi el mi-a strigat: „E-n regulă.” N-a aflat niciodată cine i-a omorât porumbeii ăia.

Aşeză sticla de bere pe bufetul de lângă chiuvetă, se întoarse de la fereastră şi oftă din greu.

— Gata, e cazul să-mi mişc fundul. Am de strâns două miare până vineri.

— Să ştii că vreau banii înapoi, nu glumesc.

— Sunt convinsă.

— Bine că pricepi.

— Mda, fii sigur, mormăi ea şi trecu nepăsătoare, ieşind din bucătărie. El se duse în camera de zi, dădu drumul la televizor şi se aşeză să urmărească un concurs cu întrebări încuietoare, în timp ce femeia se îmbrăca în dormitor. Kitty îşi făcu apariţia peste câteva minute şi

rămase lângă scaunul lui, în picioare, uitându-se şi ea la emisiunea de la televizor, fără ca vreunul să mai scoată o vorbă. Când începu publicitatea, îi spuse:

— Păi, la revedere, ne vedem săptămâna viitoare, Alex.

— Aici mă găseşti.

La uşă se opri, se întoarse către el şi adăugă:

— Nu erau decât nişte clienţi. După care deschise uşa şi plecă.

Când, peste o jumătate de oră, auzi sunând la uşă, se gândi că e Kitty care se întorsese din drum. Aproape că spera să fie ea. Acum că se cărase îi ducea dorul, îi venea să-şi tragă singur şuturi fiindcă nu profitase mai mult de vizita ei. Fata nu mai însemna nimic pentru el, de ce i-ar păsa ce face cu alţii? Şi totuşi, nu era bine cum procedase, pur şi simplu nu era bine. Ar fi trebuit să se lupte cu ei, să le spună: „Care dobândă, despre ce dracu' tot vorbiţi acolo, ce dobândă?” Acid sau nu, n-ar fi trebuit să se lase îngenuncheată aşa. Pe deasupra, în sticla aia trebuie să fi fost apă, nu altceva. Arată-le că eşti slab, s-a zis cu tine, omule! Învăţase asta la Sing Sing, de la Tommy: „Nu te arăta niciodată slab, că s-a zis cu tine.” Ei, la dracu', nu era decât o târfă. Şi totuşi, spera că ea sună la uşă.

Închise vizorul.

În faţa uşii stătea Anthony Hawkins. Alex era tot în chiloţi. Zise: „Numai o secundă, domnule Hawkins!” şi se duse în dormitor să-şi pună nişte pantaloni şi o cămaşă. Când reveni la uşă şi o deschise, Hawkins îi spuse:

— E depozitată la tine marfa, Alex?

— Care marfă? Intraţi, vă rog, domnule Hawkins.

Tocmai mă pregăteam să fac nişte cafea.

— Da, aş bea şi eu una.

— Veniţi la bucătărie.

Hawkins se uită prin sufragerie.

— Frumoasă casă ai.

— Adevărat, n-aţi urcat niciodată aici.

— Foarte frumos, adăugă Hawkins. Poate că eu am luat-

o pe un drum greşit, ce zici? Apartamentul meu încape în camera asta.

— Da, e destul de mare, confirmă Alex, însă chiria e foarte mică.

— Şi câte camere ai aici?

— Cinci. Cu bucătăria. Luaţi loc, domnule Hawkins.

— Nu te-am trezit din somn, nu-i aşa? îl întrebă Hawkins, trăgându-şi un scaun.

— Nu, m-am sculat mai de mult. Vă deranjează că e nes?

— E în regulă. Alex, ce-ai făcut ieri-dimineaţă, între zece şi douăsprezece?

— Ieri? întrebă Alex, ducându-se la chiuvetă şi începând să umple cafetiera cu apă. Ieri a plouat, nu?

— Nu, a fost frumos.

— A, da, mi-aduc aminte. M-am sculat târziu. Pe la prânz, să tot fi fost ora unu. Dar de ce întrebaţi?

— M-au sunat de la Secţia 19. Nu ştiu de ce dracu' mă tot caută numai pe mine. Îşi închipuie că oi fi fiind vreun expert în spargeri, spuse Hawkins.

— Păi, sunteţi.

— Sigur. Atunci n-au decât să mă promoveze la gradul întâi şi să mă treacă la Brigada specială, dacă sunt aşa bun. În orice caz, tipul ăsta, Gregoriani sau Gregoriano, niciodată nu ştiu care e terminaţia la numele astea de macaronari, e detectiv gradul trei la Secţia 19 şi a avut o spargere ieri-dimineaţă. Femeia s-a întors acasă puţin după ora douăsprezece şi a găsit totul cu fundul în sus.

— I-auzi, săraca! zise Alex, aşezând cafetiera pe foc.

— O cheamă Rothman.

— I-auzi, săraca!

— Aşa că Gregoriano, Gregoriani sau cum naiba i-o fi zicând mă sună să mă întrebe dacă aduce cu stilul vreunui individ pe care îl ştiu.

— Şi?

— După descriere, seamănă cu tine, da.

— Care descriere?
— Ei, ce-ţi pasă? Tu dormeai ieri-dimineaţă.
— Aşa e. Serviţi cu zahăr?
— Fără. Tipul a făcut treabă frumoasă pe un seif care era acolo, în perete.
— Trebuie să fi fost meseriaş, nu?
— A, asta în orice caz.
— Şi cum a intrat?
— A forţat uşa din spate, se pare. Avea o încuietoare de doi bani.
— Dar ce credeţi că oamenii ăştia investesc ceva în broaşte ca lumea? comentă Alex, clătinând din cap.
— Te-ar scoate din afaceri.
— Dar eu nici nu mă mai ocup de aşa ceva, domnule Hawkins.
— A, da, ştiu. Dar cu ce îţi umpli timpul în ultima vreme, Alex?
— Îmi venise ideea să mă apuc de teatru. Cât am stat la pârnaie am dat o mână de ajutor la nişte spectacole şi acum mă bate gândul să încep ceva în sensul ăsta.
— Bine, dar în momentul de faţă ce faci?
— Păi, asta.
— Nu, de asta intenţionezi să te apuci. Dar din ce-ţi plăteşti chiria, până una-alta?
— Am avut câte ceva pus deoparte.
— Deci vrei să te faci actor, nu?
— Nu, vai de mine. Electrician.
— A, da, electrician. Mare păcat, Alex, fiindcă ai talent de actor. Eşti unul dintre cei mai buni actori pe care îi cunosc şi să ştii că am văzut destui la viaţa mea.
— Domnule Hawkins, doar nu vă închipuiţi că aş avea vreo legătură cu spargerea aia, nu-i aşa?
— Mda, stilul nu era al tău sută la sută. Dar nu era nici total diferit.
— Păi cum să fie şi să nu fie totodată?
— Tipul a forţat uşa. Asta aduce a stilul tău, Alex.

Celuloid, carte de plastic, lamă de transperant, seamănă bine.

— Cum seamănă o sută de spargeri pe zi din oraşul ăsta.

— Aşa e. Numai că individul a dat de câteva ori telefon înainte. A riscat să vorbească întâi cu menajeră şi chiar cu victima. Asta iar îmi aminteşte de tine. Majoritatea hoţilor mai modeşti sună şi închid. Tu nu. Tu ai stofă, Alex.

— Ei, mulţumesc, bâigui Alex, dar...

— N-am vrut să-ţi fac un compliment, i-o tăie Hawkins. Tipul a băgat o scobitoare în broasca de la uşa din faţă, ăsta iar e genul tău. Dar şi-a lăsat de izbelişte sculele şi asta nu se mai potriveşte.

— Exact. Şi pe deasupra, eu nu deţin niciun fel de scule, domnule Hawkins.

— Sigur, sigur. Şi nici n-a făcut tâmpenia să spargă vreun geam pe dinăuntru. Prinzi iute, Alex.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, pară Alex, luând de pe foc cafetiera şi turnând în ceşti. Într-a lui adăugă şi lapte, apoi le aduse pe amândouă la masă.

— Mulţumesc. Ar mai fi ceva: suntem de părere că treaba a fost aranjată. Tipul s-a dus direct la seif, chiar dacă a încercat să-şi mai acopere, după aia, urmele şi a mai azvârlit nişte lucruri încoace şi încolo, a mai golit nişte sertare cu rahaturi, chestii d-astea. Dar seiful era obiectivul lui principal şi probabil că s-a ocupat mai mult de el deoarece femeia n-a lipsit decât două ceasuri din apartament şi obiectul nu era uşor de desfăcut. Deci treaba era aranjată, iar noi ştim că tu te-ai mai ocupat de aşa ceva, în trecut.

— Nu, nu-i adevărat.

— Îi cunoaştem pe tipii care ţi-au mai servit afaceri, Alex.

— Zău, ia s-auzim, mă rog?

— Spre exemplu, Vito Butoiaşul.

— Vito Bolognese? Cred că glumiţi. Vito are un atelier

de reparaţii.

— Dar face şi pe tăinuitorul.

— Asta nu ştiam. De ce nu-l săltaţi?

— L-am aresta cât ai clipi, dacă i-am găsi ascunzătoarea. Oricum, nu asta interesează. Vreau să-ţi spun că a fost o treabă plănuită din vreme, ceea ce înseamnă că un băiat ca tine – cu atâtea relaţii – putea s-o execute, putea să cojească seiful, chestie pentru care trebuie ceva meserie. E posibil să fi operat chiar tu, Alex.

— Numai că n-am fost eu.

— Descrierea zice că da.

— Ce descriere?

— Gregoriano a stat de vorbă cu portarul şi cu liftierul: i-a întrebat dacă n-au văzut indivizi suspecţi dând târcoale blocului.

— Şi?

— Portarul n-a remarcat pe nimeni, spuse Hawkins, ridicând ceaşca şi sorbind o înghiţitură de cafea. Dar liftierul a ochit unul.

— Da?

— Mda. L-a văzut pe unul care s-ar părea că ai fi tu. De-asta m-a şi sunat Gregoriano pe mine. A umblat prin fişierul de la serviciul de evidenţă şi a dat peste un tip care se potrivea cu descrierea liftierului, un tip pe nume Alex Hardy. A văzut că eu l-am arestat şi mi-a dat telefon să mă întrebe ce mai ştiu despre tine. Sigur, sunt o mulţime de oameni blonzi cu ochi albaştri în oraşul ăsta, care să aibă greutatea şi înălţimea ta...

— Chiar.

— Care să se rătăcească căutând vreo adresă şi să intre într-un bloc să se uite la cutiile de scrisori.

— Probabil că există milioane.

— Mda, numai că nu sunt toţi spărgători de meserie.

— Vreţi să spuneţi că am fost eu acolo ieri-dimineaţă? M-a văzut ieri-dimineaţă liftierul pe mine?

— Nu ieri, ci miercuri. Pe tine sau pe cineva care îţi

seamănă leit.

— Să vă spun ceva. De ce nu organizaţi o identificare? Adunaţi câţiva oameni şi puneţi-i să mă arate pe mine.

— Păi, să zicem că tu erai. Ce poate dovedi asta?

— Nimic.

— Exact. Nu-i un delict să intri în holul unui bloc.

— Oricum, nu eram eu, domnule Hawkins.

— Cine a aranjat treaba, Alex?

— Habar n-am.

— Alex, tot pun eu mâna pe tine, să ştii.

— Nu pune nimeni mâna pe mine. Domnule Hawkins, mi-a făcut plăcere să vă văd, dar dacă aţi venit până aici ca să-mi povestiţi despre o spargere pe care n-am comis-o eu, vă pierdeţi vremea.

— Am timp berechet.

— Şi eu la fel.

— Te cred. Era acolo un inel care face treizeci de mii. Cât iei pe el îţi ajunge o vreme, nu?

— Bine-ar fi fost. În ultima vreme, o duc cam prost cu banii.

— Păi, nu suntem toţi în situaţia asta? rânji Hawkins, precum Burt Reynolds. Îmi închipui că nu mai e la tine bijuteria, nu-i aşa?

— Să vă spun ceva. De ce nu cereţi un mandat de percheziţie şi nu vă întoarceţi să-l căutaţi?

— S-ar putea să fac şi asta.

— Ba nu, n-o să faceţi aşa ceva pentru că sunteţi convins că aici n-o să găsiţi niciun rahat. Şi vreţi să ştiţi de ce, domnule Hawkins? Fiindcă vă e clar că n-am lucrat eu treaba aia şi tot tăbărâţi pe capul meu şi mă hărţuiţi. De ce, mă rog, domnule Hawkins? De ce nu mă lăsaţi în pace?

— Mersi pentru cafea, zise Hawkins şi se ridică, împingându-şi scaunul sub masă.

— Îmi pare rău că n-am avut decât nes.

— Ei, tot e mai bun decât ce vă dădea la închisoare, nu?

rânji Hawkins, îndreptându-se spre uşă.

Alex se uită pe cutiile poştale din holul de la parter, căutând la ce apartament locuieşte Jessica Hawkins. 5 C. Numai cu două etaje mai jos de el, cât se poate de comod. Se gândi dacă să nu se ducă pe la ea, să-i facă o vizită pe neanunţate. „Hello, mi-am zis să trec pe aici, să văd ce mai faci.” Poate c-o va prinde în cămaşă de noapte sau ceva de felul ăsta, de fapt cât de târziu se făcuse? Se uită la ceas. Douăsprezece şi douăzeci, probabil că merita să încerce. Rămăsese cam turtit după apariţia lui Kitty. Nici el nu ştia de ce, la dracu', n-avea decât să facă ce vrea, treaba ei, nu mai dădea doi bani. Dar de ce-a fost nevoie să-i spună lui toată povestea aia? Să bată la uşă: „Bună, Jessica, n-ai nevoie de nimic de la magazin?” Nu, mai bine va aştepta până mâine seară. Nu voia să forţeze lucrurile. Încet şi sigur. Ai răbdare, scumpule. Nenorocita aia de Kitty, lua-o-ar dracu'.

Avea în buzunar şaptesprezece mii de dolari, bani gheaţă, şi primul drum îl făcu la Chemical Bank, pe Broadway, colţ cu strada Ninety-first, unde depuse cinci mii în contul pe care îl avea acolo. Apoi luă un taxi până la colţul străzii Seventy-third cu Broadway şi mai depuse încă cinci mii în contul lui de la Chase Manhattan.

A treia bancă la care avea deschis un cont era la intersecţia străzii Fithy-ninth cu Lex Avenue – Dry Dock. Depuse cinci mii cinci sute şi păstră o mie cinci sute de dolari cash. Avea să-i dea şi lui Tommy cinci sute; însemna că va mai rămâne cu o mie de buzunar.

Reuşise să mai uite de Kitty şi de gustul amar pe care i-l lăsase întâlnirea cu ea. Pur şi simplu nu putea s-o înţeleagă pe fata asta. Auzi la ea: întâi şi întâi, să-şi taie singură craca de sub picioare, cum făcuse, pe urmă să se lase la macaronarii ăia doi, când ar fi trebuit să pună mâna pe cuţitul de deschis scrisorile de pe birou şi să-l vâre unuia drept în ochi, cum făcuse el pe vremuri, când

un tip condamnat la închisoare pe viaţă îl înghesuise rău de tot. Trebuia totdeauna să le arăţi tu lor. Dacă nu, atunci te călcau cu toţii în picioare. S-o ia dracu'! Tot ce mai voia erau alea două mii de dolari. Şi vai de capul ei dacă nu se va prezenta cu banii.

Tommy Palumbo locuia tocmai pe Mulberry Street, în cartierul poreclit Mica Italie. Stătea cu taică-său şi cu maică-sa, dar nu era niciunul dintre ei acolo în timpul zilei, căci ţineau o băcănie pe Mott Street. Tommy se afla în faţa casei, împreună cu alţi doi tipi, când Alex ajunse în zonă cu taxiul. Întoarseră cu toţii capul, să vadă cine venise.

Tommy îl recunoscu imediat şi o luă la fugă în întâmpinarea lui. Avea douăzeci şi doi de ani, însă, fiind scund şi pirpiriu, părea mai degrabă de şaptesprezece. Purta nişte blugi, un tricou alb şi pe deasupra un hanorac albastru de fâş. Era încălţat cu ghete de baschet; lăsa impresia unui puşti care se duce să bată mingea.

— Hai să trăieşti!

Alex dădu mâna cu el, pe urmă îi plăti şoferului, dându-i şi bacşiş.

— Sunt acasă ai tăi?

— Nu, zise Tommy, stau la prăvălie.

— Atunci hai să mergem sus, da?

— Sigur. Tot voiam să-ţi arăt ceva.

Trecură pe lângă tipii de pe verandă care se uitară cu mult interes la Alex. În hol era curat şi mirosea a dezinfectant; pe aici, prin cartierul italienesc, nu puţea niciodată a latrină, ca în Harlem. Urcară la etajul al treilea. Tommy descuie uşa apartamentului. Se instalară în camera de zi. Pe peretele din faţa canapelei era o icoană cu Iisus Hristos răstignit pe cruce. Deasupra capului se vedea scris INRI.

— De fapt, ce înseamnă asta, INRI? întrebă Alex.

— Iată, netrebnicii l-au răstignit pe Iisus, răspunse Tommy.

— Ei şi tu, trebuie să fie ceva pe latineşte!

— Nu, nu, iată, netrebnicii l-au răstignit pe Iisus. Ştii, când l-au bătut în cuie pe cruce.

— N-am mai auzit chestia asta până acum.

— Ba da, aşa e, să ştii. Mi-a povestit bunică-mea.

— Am ceva pentru tine, spuse Alex şi îşi scoase portofelul, zâmbind.

Henry îl plătise cu hârtii de douăzeci; numără douăzeci şi cinci de bancnote şi i le dădu lui Tommy.

— Cinci sute, OK?

— E prea mult.

— Nu m-ai pus tu în legătură cu Henry?

— Da, dar e prea mult.

— Te rog să-i iei. Dar de unde îl ştii tu pe tip?

— Pe Henry? L-am cunoscut prin evreul ăla cu care eram amic. Până m-au înhăţat. Unul Jerry Stein, ai auzit de el?

— Nu.

— Mda. Am lucrat de două ori amândoi. Pe urmă s-a apucat de operaţii pe cont propriu, dar nu m-am supărat; ne înţelegem bine. Da, am dat două găuri la nişte magazine de băuturi din Bronx. Jerry intra şi trecea la acţiune fără să mai caşte gura. Îi vâra tipului o ţeava în ureche şi mârâia: „Goleşte sertarul, dacă nu vrei să-ţi treacă un tunel prin cap.” El m-a prezentat şi pe mine lui Henry, imediat cum am ieşit. Ştia că sunt în căutare de ceva treabă şi zicea că poate îmi găseşte Henry ceva. Henry e băgat într-o mulţime de chestii. Dar mi-a spus că tot ceea ce-i trebuia în clipa aceea era un spărgător meseriaş, aşa că m-am lăudat că-l cunosc pe cel mai bun tip din tot New York-ul...

— Bine, bine...

— Fără bancuri, Alex, insistă Tommy, ridicând din umeri. Aşa a fost. A ieşit bine treaba, nu?

— A, da.

— A mers uşor?

— Aşa şi aşa. Da, se poate spune că aşa şi aşa.

— N-ai avut probleme, nu?

— Absolut deloc.

— Bine. Stai să vezi de ce-am făcut rost.

— Ce anume?

— Stai puţin că mă duc să-l aduc.

— Nu-i vorba de un tun, nu-i aşa?

Tommy nu-i răspunse. Ieşi zâmbind din încăpere şi se îndreptă spre capătul apartamentului. Alex aşteptă. Ştia al dracului de precis că tun era.

— Închide ochii, îl auzi pe Tommy din camera de alături.

— Dă-o încolo, de ce? întrebă Alex.

Tommy se întoarse ţinând mâinile la spate.

— Un tun, asta e, nu?

— Mda, dar de care crezi? Îi străluceau ochii şi pe toată faţa i se aşternuse un zâmbet.

— Îţi spun imediat. De ăla care te bagă în bucluc, orice marcă ar fi, dracu' să-l ia.

— Uite aici, zise Tommy şi, scoţându-l de la spate, aproape că îi propti pistolul în obraz. Era o armă uriaşă, cel mai mare pistol pe care îl văzuse Alex vreodată.

— Ce mai e şi ăsta? Pleacă imediat cu el de aici. E încărcat?

— Nu, nu. Ghiceşti ce marcă e?

— Habar n-am. Şi de unde ştii că nu-i încărcat?

— Sunt sigur, uite aici, exclamă Tommy şi învârti cilindrul ca să-i arate că n-avea niciun glonţ înăuntru.

— De unde ştii că n-are vreunul pe ţeavă? întrebă Alex.

— Dacă-ţi spun că nu-i încărcat! Ce zici, îţi place?

— Parcă-i de la artilerie.

— Păi, să ştii. E chiar un Magnum 357. Ai idee cine are aşa ceva în dotare?

— Cine?

— Poliţia călare, aici şi în Connecticut.

— De ce nu-l pui undeva? Nu-mi place să mi-l tot fluturi aşa pe sub nas.

— Cu chestia asta poţi să-i smulgi unuia piciorul din coapsă. Tragi o dată şi gata.
— Te cred.
— Ştii ce lungime are ţeava?
— Nu, cât?
— Are aproape treizeci de centimetri. Unsprezece ţoli şi jumătate.
— Mda, murmură Alex uitându-se la armă. Pune-o undeva bine, te rog frumos.
— Au fost cazuri – adăugă Tommy – când un individ a tras în cineva cu un 357, iar glonţul a ieşit pe partea cealaltă şi a mai omorât încă un tip. E o armă extrem de puternică. Poliţia din Connecticut foloseşte gloanţe goale pe dinăuntru, care se răsucesc în aer şi se turtesc când se ating de ceva. Asta ca să nu mai străpungă dacă au pătruns într-o ţintă sau să nu rănească şi alţi trecători când se trage în cineva de pe stradă. Fiindcă e aşa de puternică arma asta că poate să găurească şi un bloc motor, îţi vine să crezi?
— Desigur. Acum bag-o naibii undeva!
— Ştii cât am dat pe ea? La mâna a doua, bineînţeles.
— Cât?
— Două sute patruzeci de foi. Cu drăcovenia asta poţi să dai gata şi un bizon.
— Ce păcat că nu prea sunt bizoni pe la New York.
— Am eu unul cât toate zilele în vedere, rânji Tommy conspirativ.
Apoi adăugă:
— Mai bine să-l duc înapoi la mine în sertar. Dacă intră bătrâna, o loveşte apoplexia.
— Ai un sertar destul de mare ca să-ţi încapă chestia asta? zise Alex şi Tommy râse, ieşind din cameră. Eşti total nebun, ştii? strigă după el Alex.
— Bine, bine.
— Probabil că eşti al naibii de dornic să te întorci acolo.
— Să încerce numai cineva să mă mai trimită înapoi, că

îi zbor creierii imediat. Drăcia asta poate să smulgă şi capul cuiva.

— Parcă ziceai că piciorul.

— Da' şi capul, strigă Tommy şi reveni în cameră. Vrei să auzi ce idee am?

— Nu. Dacă se bazează pe chestia asta pe care mi-ai arătat-o, nu mă interesează.

— Păi, bineînţeles; altfel de ce crezi c-am mai cumpărat-o?

— Fiindcă te-ai ţicnit.

— Vrei să-ţi spun sau nu?

— Tommy, vrei un sfat de la mine? Aruncă dracului la gunoi arma aia.

— M-a costat două sute patruzeci de foi.

— Azvârle-o, nu mai sta pe gânduri. Uite, ţine aici – zise Alex, scoţându-şi portofelul. Uite două sute patruzeci de dolari de la mine, du-te şi arunc-o în clipa asta!

— Dar am nevoie de ea.

— La ce, mă rog?

— Mă simt ca un cur, de când am ieşit. Nici eu nu-mi dădeam seama ce naiba am, maică-mea mă tot întreba dacă nu-s bolnav. Ar trebui să te bucuri că eşti înapoi acasă, îmi repeta mereu, de ce îţi tot ninge şi plouă? Bun. Azi-dimineaţă am cumpărat chestia asta. Mă mai vezi pe mine pleoştit? Nu remarci un om fericit în faţa ta?

— Da, unul care se îndreaptă direct spre Sing Sing.

— Ba nu. Am eu un plan cu chestia asta.

— Nici nu vreau să aud.

— Păi, doar tu mi-ai dat ideea.

— Eu?

— Tu. Nici că mi-ar fi trecut prin minte, dacă nu ai fi fost tu.

— Tommy, eşti nebun? Chiar te-ai ţicnit de-a binelea, ori ce te-a apucat?

— Ascultă puţin şi o să vezi. Vrei o bere? Avem Heineken şi Schlitz la frigider, din care vrei?

— Heineken.

— Din asta bea bătrânul, zise Tommy apucând-o spre bucătărie. Pe vremuri făcea singur vin, ştii? La subsol. Acum s-a lăsat. Nu se mai ocupă decât de băut bere. Aduce în fiecare zi câte trei pachete de şase sticle pe care le rade uitându-se la televizor. Şi le numără, ca să fie sigur că nimeni nu-i şuteşte din ele. Pentru mine cumpără Schlitz. Dacă mă ating de o sticlă de-a lui, mă pocneşte de nu mă văd.

— OK, atunci beau şi eu tot Schlitz.

— Nu, o să-i spun că a venit pe la mine un prieten. Bătrânul e de comitet, ţine grozav la ospitalitate.

Tommy se întoarse cu o sticlă de Schlitz şi cu una de Heineken. Le deschise pe amândouă, întinzându-i-o pe cea Heineken lui Alex.

— Hai să trăieşti, cu toţi ai tăi, zise el, trăgând o duşcă. Bună, decretă apoi, lingându-şi buzele. La fel de bună ca porcăria aia olandeză. Vrei să-mi auzi planul?

— N-am încotro. Doar beau din berea lui taică-tău.

— Nu-ţi face griji, râse Tommy. Poţi să mai iei încă una, dacă vrei. O să-i povestesc cum ne cunoaştem noi de la Sing Sing. Moare după camarazii mei de acolo.

— Pun pariu că o să se înnebunească şi după pistolul ăla, când i-l vei arăta.

— O singură persoană o să dea cu ochii de piesa aia şi pe urmă o arunc la canal.

— Cine adică?

— Ghici!

— Cine?

— Henry Green.

Alex puse jos sticla de bere şi îl privi cu mare atenţie.

— Chiar aşa, susţinu Tommy şi râse cât îl ţinea gura. Am de gând să dau o gaură la prăvălia lui Henry. Ce zici de asta?

— Cred că-i cea mai tâmpită idee pe care am auzit-o în viaţa mea.

— Aşa zici, da? Ei uite, eu am altă părere! Sunt convins că-i o găselniţă foarte bună. Şi vrei să-ţi mărturisesc de ce?

— Nu mă interesează.

— Henry ţi-a aranjat ţie o treabă, corect? OK, îmi închipui că un bijutier nu pierde vremea dacă nu-i iese şi lui ceva, am dreptate? Nu se pretează el să te trimită pe tine după un ceas de doi dolari, înseamnă că are în minte o chestie mai serioasă, nu? OK. Deci ieri i-ai făcut lucrarea. Ştiu asta fiindcă azi ai venit să mă plăteşti pe mine, deci înseamnă c-ai operat joi, când avea menajera zi liberă. OK, ce vreau să spun cu asta? Îmi închipui că Henry ţi-a şi plătit pentru marfă şi că o are la el la prăvălie. Nu cred c-a avut timp s-o plaseze aşa de repede, deci trebuie să fie încă la el, corect? OK. N-o să mai fie la el, începând de astă-seară, de la şase.

Tommy rânjea şi Alex se holba la el.

— Bună, nu?

— Foarte bună, răspunse Alex. O să-ţi trimit ţigări şi bani de buzunar.

— Ce nu-ţi place?

— Ce nu-mi place? Henry te cunoaşte, tâmpitu' dracului!

— N-are a face.

— A, nu. N-are a face că o să telefoneze la poliţie în clipa când vei pleca de acolo şi le va spune că Tommy Palumbo tocmai i-a curăţat prăvălia.

— Nu cheamă el copoii.

— Şi de ce, mă rog? Ce-o să-i faci? O să-i tragi un glonţ în cap înainte s-o ştergi? Ca să-ţi mai pună în cârcă şi o omucidere?

— N-am nevoie de aşa ceva.

— Tommy...

— Marfa e fierbinte, nu pricepi? N-are cum să reclame furtul. Dacă toarnă că eu am fost şi copoii vin după mine, or să dea peste toată comoara pe care ai ridicat-o tu ieri.

Henry nu poate să rişte aşa ceva, deoarece ăia ar afla că el e tăinuitorul şi îl vor aranja ca la carte. Pricepi, Alex? Îl am la mână.

— Numai dacă nu cumva a şi scăpat de marfă.

— Ce vrei să spui?

— Să presupunem că a plasat-o mai departe. Că n-o mai are la prăvălie.

— Nu, n-avea cum să se debaraseze de ea aşa iute. Crezi că se poate?

— Sigur.

— Aşa repede?

— Bineînţeles.

— Mda, făcu Tommy.

— Deci dacă îl calci numai pentru marfa în regulă pe care o are la prăvălie, o să cheme copoii cum vei ieşi pe uşă.

— Mda.

— Numai dacă nu-i faci de petrecanie, bineînţeles.

— Mda.

— Şi tu nu vrei să-l omori pe individ, nu-i aşa, Tommy?

— Nu, nici gând. Dar...

— Mda, ştiu, numai că... Iisuse, ce idee bună era!

— Era, Tommy. Sunt de acord. Era o idee bună. Dar numai dacă marfa s-ar mai fi aflat acolo. Dacă a şi dat-o mai departe, n-avea cum să meargă. Fiindcă i-ar fi pus imediat pe urmele tale, pricepi?

— Mda, sigur că aşa ar fi făcut, e clar.

— Deci mai bine uită de chestia asta.

— Mda. Iisuse, ce idee bună era!

Sâmbătă seara, în timp ce se îmbrăca pregătindu-se să meargă la întâlnirea cu Jessica, sună telefonul. Era Archie.

— Ce faci astă-seară?

— Sunt ocupat. De ce, ce s-a întâmplat?

— Am mai vorbit cu Daisy, zise Archie. Vreau să te iau şi pe tine la treaba aia.

— Arată bine?

— Cam aşa ceva. Crezi că poţi să vii mâine dimineaţă până aici?

— Depinde cum îmi va merge în seara asta, zise Alex. N-aş vrea să las nimic bun neconsumat.

— Omule, zău că amesteci afacerile cu distracţia.

— Te sun eu mâine dimineaţă, OK?

— Sper că poţi să dai o fugă până aici, insistă Archie. S-ar părea că e destul de interesant.

— Te caut eu.

Închise telefonul, se întoarse la oglindă şi începu să-şi înnoade cravata. Archie nu l-ar fi chemat dacă n-ar fi făcut mai întâi nişte cercetări preliminare şi n-ar fi ajuns la concluzia că erau şanse de o lovitură. Era aproape tentat s-o sune pe Jessica şi să-i spună că a intervenit ceva important şi că trebuie să amâne pe altă dată. Ba nu. Archie putea să mai aştepte. Dacă toată chestia aia era aşa de tare, înseamnă că va mai fi de actualitate şi mâine. Oricum, lucrurile se arătau *destul de interesante* şi ăsta nu era un motiv ca să dea fuga imediat până la capătul oraşului. Şi totuşi, Archie avea o manieră a lui de a minimaliza situaţia, era o superstiţie proprie. Zicea să nu dai niciodată prea multă importanţă unei chestii, ca să nu-ţi pară prea rău pe urmă, dacă se va dovedi un mărunţiş. Ar fi dorit să audă ce-a aflat Archie, dar putea să se mai abţină. În timp ce-şi punea haina realiză că e destul de emoţionat la gândul întâlnirii cu Jessica.

Ultima dată când ieşise cu o fată în regulă fusese atunci, la Miami, când îi spusese că e spărgător profesionist. Ratase grosolan seara aceea, deoarece tipa avusese impresia că el e ceea ce numea ea „un pezevenghi”. Chiar şi după ce-i spusese că nu era chiar spărgător, ci pur şi simplu agent de asigurări, fata continuase să-şi susţină prima impresie, nemaiştiind ce să creadă din spusele lui. O dusese într-un restaurant scump şi pe urmă se întorseseră cu maşina lui închiriată până la

Lauderdale, însă în clipa când intrară în curtea motelului, ea exclamase:

— Hei, ce înseamnă asta?

— Mă gândeam că poate vrei să intri să ne uităm la televizor, propuse el.

— Ziceai că mergem să ne plimbăm puţin cu maşina.

— Da, dar asta s-a terminat.

— Ce-ţi închipui despre mine?

— Nu prea ştiu. Eşti poate spărgătoare de profesie?

— Ai haz! Hai, întoarce şi să plecăm de aici, OK?

— Nu vrei totuşi să intri? Reclama zice că au televizoare color în toate camerele.

— Am şi eu aşa ceva. Dacă aş dori să mă uit la televizor, m-aş întoarce la mine la hotel.

— OK, atunci hai să mergem.

— N-am chef de aşa ceva.

— Dar ce anume vrei să faci?

— Credeam că o să fie o noapte de neuitat, murmură ea.

— Ar putea să fie o noapte de neuitat.

— Nu aşa cum te gândeşti tu.

— Am o idee!

— Da, sigur.

— Dă-te dracului jos din maşină!

— Cum?

— Dă-te jos! Se aplecase şi îi deschise portiera de pe partea ei, apoi mai zisese o dată: Jos!

Se mai întreba şi în ziua de azi cum o fi ajuns biata fată înapoi la Miami, în noaptea aia. O lăsase stând sub reclama hotelului, cu mâinile în şolduri. O văzuse în retrovizoare. Probabil că jucase el prost. Poate ar fi trebuit s-o conducă până în faţa casei după cină, ori doar până la metrou, s-o amuze, să o ia încet şi cu binişorul.

Astă-seară va juca încet şi cu binişorul. Se mai uită o dată în oglindă, apoi ieşi şi coborî pe scări până la apartamentul 5 C. Fata care îi deschise uşa părea de vreo

şaisprezece ani. Purta ochelari şi avea obrazul năpădit de coşuri. Îl măsură din cap până în picioare, cum au obiceiul puştii din ziua de azi.

— Bună, zise el.

— Bună.

— Tu eşti, Alex? se auzi de undeva din apartament glasul Jessicăi.

— Da.

— Vin într-o clipă, strigă ea. Ia loc, te rog. Felice, arată-i tu unde e barul. Toarnă-ţi singur ceva de băut, Alex.

— Mulţumesc, răspunse el şi o urmă pe Felice până în camera de zi.

— Barul e acolo, îi arătă ea spre un colţ al camerei.

El trecu în revistă provizia de băuturi. Jessica avea câteva chestii excelente. Soţul ei o fi fost el un mitocan meschin, dar cu siguranţă că nu se zgârcea când era vorba de spirtoase.

— Cât mai durează? lansă el o întrebare.

— A, un minut, doar. Dar pune-ţi ceva de băut, Alex.

Pricepu că era vorba de cel puţin un sfert de oră, aşa că îşi turnă nişte scotch peste câteva cuburi de gheaţă şi se duse să se aşeze pe canapea. Felice se instală într-un fotoliu din faţa lui, urmărindu-l ca o bufniţă din spatele ochelarilor.

Livingul era frumos mobilat, deşi nu chiar pe gustul lui, cu o grămadă de chestii ornamentale, din lemn sculptat şi cu multe înflorituri, o fi fost Louis XV, sau Louis XVI, cine naiba putea să ştie? Şi cui dracu' îi păsa? Într-un colţ al camerei se afla un pian; se întrebă atunci dacă Jessica s-o fi pricepând să cânte şi cum oare şi-o fi câştigând existenţa bărbatul ei. Casa asta costase ceva bani.

— Felice, zici? i se adresă fetei venite să stea cu copilul. Aşa te cheamă, nu?

— Da.

— Şi cu ce te ocupi, Felice? Eşti la şcoală?

— Da.

— Unde?
— Fieldstone, Riverdale.
— Ce-i ăsta, un colegiu particular?
— Da. Ce beţi acolo, scotch?
— Da, scotch, mormăi el şi aruncă o privire spre paharul pe care îl ţinea în mână.
— Urăsc băutura asta. Eu beau whisky de secară cu limonadă.
— Da, e bun şi aşa. Dar câţi ani ai?
— Cincisprezece.
— Eşti cam tânără ca să consumi alcool, nu-i aşa?
— Părinţii mei ştiu, i-o reteză ea.
— Bun, atunci e-n regulă, zise el şi adăugă în gând „mama mă-tii de puştoaică”.

Îşi terminase băutura şi tocmai se pregătea să-şi mai toarne un pahar când apăru Jessica. Purta o rochie verde cu corsajul decoltat, plisată şi evazată, care se oprea cam cu zece centimetri mai sus de genunchi. Avea cercei verzi şi un pandantiv de aceeaşi culoare care îi ajungea între sâni, nu ştia dacă erau smaralde veritabile, nu le putea vedea bine de la distanţă, dar bănuia că nu-i cazul. Se dăduse cu fard verde pe pleoape, cu ruj de un oranj-palid pe buze şi purta pantofi cu tocuri înalte. Avea nişte picioare impresionante şi dintr-o singură privire rapidă în direcţia corsajului ei, Alex constatase că nu-şi pusese sutien. Intră în cameră cu un mers studiat, cu paşi mari, ca o actriţă sau ca un manechin, conştientă că arată zdrobitor, aşteptând o reacţie din partea lui, însă în acelaşi timp având aerul că se jenează să-i ceară părerea, coborându-şi cu timiditate privirile în timp ce înainta spre el.

— Arăţi minunat, îi spuse el şi se simţi imediat penibil. Femeia se dichisise să dea gata pe toată lumea şi tot ce avea el în minte era restaurantul Hotelului Harbin, de pe strada Hundredth, colţ cu Broadway. El purta pantaloni gri şi o haină bleumarin, cu cravată simplă, de culoare

galbenă şi se simţea îmbrăcat prea de toată ziua, ar fi trebuit să-şi pună un costum.

— Arăţi într-adevăr minunat, repetă el.

— Şi tu te prezinţi foarte bine, zise ea şi adăugă, uitându-se la paharul gol din mâna lui. Mergem? Sau mai bei ceva?

— Sunt gata oricând doreşti.

— Felice, spuse ea, întorcându-se cu spatele şi fâlfâindu-şi rochia plisată. Peter e în pat, dar nu doarme încă, aşa că o să te rog să te duci să vezi ce face, peste vreo zece minute.

— Sigur că da. Cam când vă întoarceţi?

— Ei, nu ştiu precis. Trebuie să fii acasă la o anumită oră?

— Nu, voiam doar să ştiu.

— N-am idee. Să nu deschizi la nimeni. Încuie uşa după ce plecăm. Eu am cheie.

— OK. Îmi lăsaţi vreun număr de telefon?

— Nu ştiu unde voi merge. Te sun eu mai târziu.

— Bine.

— OK? ântrebă ea, pornind către holul de la intrare. Crezi că am nevoie de o jachetă, Alex?

— Păi, nu prea ştiu. N-am fost afară. S-ar putea să-ţi fie cam frig, numai în rochie.

Ea îşi luă un pardesiu subţire din vestibul şi ieşiră. În urma lor, o auziră pe Felice încuind uşa. Mare scofală a făcut cu asta, în caz că îşi pune cineva mintea să intre în casă. Broasca era o chestie ieftină, de tot rahatul.

El avea secrete.

Avea secrete faţă de ea şi faţă de restul lumii.

Era un hoţ. Trăia în afara legii şi se mândrea cu asta; *nu* era ca ea sau ca oricare dintre tipii cumsecade care se aflau în jurul lor. El îşi câştiga existenţa punându-şi la bătaie inteligenţa, talentul şi îndrăzneala; precum un aventurier care caută fiecare titlu pus în joc şi le câştigă

pe toate, rând pe rând. Îşi păstra secretul închis într-un seif „ghiulea de tun”. Nimeni nu ar putea să i-l smulgă. Era numai al lui şi se afla încuiat sub straturi din oţel de nepătruns, care nu puteau fi nici deformate cu barosul, nici găurite cu burghiul, nici desprinse cu lampa de sudură. Secretul lui privea afară prin oglinda ochilor săi, dar nimeni nu putea pătrunde spre el. Era spărgător, acesta era secretul lui cel mai mare. Şi cu toate că fusese bine ascuns, avea sentimentul că îi conferă o notă de infatuare şi un aer redutabil, ca atunci când priveşti o sabie în teacă din care nu se vede decât mânerul, dar ştii bine că înăuntru se află şi o lamă ascuţită ca briciul.

Mai avea şi alte secrete.

Era mulţumit de felul cum arată, de felul cum toţi îşi întorseseră capul când intraseră împreună în restaurant, de felul cum bărbaţii încă mai aruncau priviri furişe spre ea. Şi, prin extindere, strălucirea femeii părea să-l învăluie şi pe el, făcându-l să se simtă mai arătos, mai puternic şi mai deştept decât indivizii cumsecade care n-o aveau alături de ei la masă pe Jessica, pe Jessica înclinându-se spre el ca să-i aprindă ţigara, pe Jessica râzând, pe Jessica studiind conştiincioasă meniul şi apoi sugerând să comande el pentru amândoi, întrucât ştia, probabil, mai multe despre mâncărurile chinezeşti. Era sigur că toţi bărbaţii din restaurant îl invidiază în clipa aceea – acesta era secretul lor, chiar dacă puţin cam transparent – toţi, bărbaţi şi femei deopotrivă, îi invidiau pe ei doi, o pereche frumoasă, cu păr blond şi ochi albaştri, care se simţea minunat.

Erau unici, nu mai încăpea nicio îndoială. Radiau în jurul lor o aură deosebită. Asta mai adăuga ceva la secretul ocupaţiei sale: era Alex Hardy, spărgător, şi avea alături de el cea mai frumoasă fată din încăpere, iar ea îi sorbea fiecare cuvânt, cu ochii scânteind şi cât se poate de atentă, întinzând mereu mâna ca să i-o atingă pe a lui. În secret, era extrem de mândru că se afla în compania unei

femei splendide, cu toate că în prima zi, în taxiul acela, nu se entuziasmase chiar aşa.

Şi se mai fălea, în taină, că se pricepe la mâncărurile chinezeşti şi că e în stare să comande lucruri extravagante întocmai că un cunoscător, priceperea lui în domeniu fiind tot atât de incontestabilă ca şi talentul de spărgător. Era expert în mâncăruri chinezeşti, în spargeri şi în jazz; adusese vorba despre asta, fiindcă voia s-o invite să asculte muzică după ce terminau de mâncat, astfel ajungând la ultimul său secret, pe care hotărâse să nu i-l împărtăşească, bănuind că ea îl ştie deja, anume că în noaptea aceea vor face amor. Nu numai că era frumoasă, nu numai că toţi bărbaţii din jur recunoşteau asta, invidiindu-l, dar mai şi simţeau cu toţii un ghimpe în inimă fiindcă ştiau că Alex se va culca foarte curând cu ea. Nu se îndoia nicio clipă că aşa va fi şi presupuse că şi ea acceptase asta ca pe o realitate iminentă, spera ca toţi bărbaţii prezenţi să fi înţeles deja totul. Era într-adevăr cel mai important secret.

— Colecţionez de ani de zile discuri cu jazz, îi spuse el am început de când eram copil.

— Dixieland?

— Da, am şi ceva Dixieland, dar şi o groază de piese cu Charlie Parker, el e cel mai mare, pe el îl înţeleg cu adevărat.

— Mm.

— L-ai ascultat pe Charlie Parker vreodată?

— Nu, recunoscu ea.

— A, păi atunci te aşteaptă un adevărat regal. Dacă te interesează şi pe tine, să ne întoarcem mai târziu şi să ascultăm muzică.

— Mor de foame, spuse ea. Tu nu?

— Mda, imediat va sosi comanda. Or să ne aducă antreurile odată cu băutura, iar restul pe urmă. Să ştii că e un restaurant chinezesc bun, au o bucătărie cu adevărat excelentă, prepară bucate specifice nordului Chinei. Ai şi

aici cotlete şi rulouri obişnuite, dar m-am gândit că poate vrei să încerci ceva mai deosebit.

— Da, zise ea.

— Bibanul-de-mare e nemaipomenit. Sper că îţi place peştele.

— Da, foarte mult.

— A, uite băuturile. Mulţumim, îi spuse el chelnerului, whisky la doamna, la mine scotch. Îl prăjesc într-o pungă de hârtie, îi explică şi ridică paharul. Noroc!

— Noroc! zise ea şi îşi ciocni paharul de al lui.

— Mă simt, într-adevăr, minunat, adăugă el.

— Şi eu la fel.

— Eşti aşa de frumoasă, arăţi pur şi simplu splendid!

— Mulţumesc. Mă simt nemaipomenit, chicoti ea, ridicând uşor din umeri. De atât de multă vreme n-am mai mers în oraş. E ceva foarte nou pentru mine.

— Ce anume?

— Să ies în lume cu un bărbat. Vreau să spun, cu un bărbat care nu e soţul meu. Am fost şase ani măritată. În tot timpul ăsta nu m-am întâlnit niciodată cu altcineva.

— Ei, există în toate un început.

— Tocmai descopăr asta. Mai vorbeşte-mi despre colecţia ta de jazz.

— Ce să-ţi spun, e greu să explici cuiva muzica de jazz. Mai târziu, când o să-ţi pun discurile, o să-ţi povestesc tot ce ştiu despre interpreţi. Asta dacă vrei să ne întoarcem şi să le ascultăm.

— Să vedem. Se cântă ceva muzică bună prin oraş?

— Nu m-am uitat în ziare. Ne hotărâm mai târziu, OK? Dacă vrei să mergem să vedem un film, putem să facem şi asta. Orice vrei tu. Uite şi aperitivele.

— Mm, miros delicios.

— Şi sunt delicioase la gust. Chelner, adu-ne nişte sos acru-dulce, da? Şi nişte muştar. Mai bei un pahar, Jessica? Încă un rând, băiete.

— Cum s-a întâmplat de-ai devenit electrician la teatru?

îl întrebă ea.

— Păi, tata era electrician. Gustă din asta. Sunt arahide înfăşurate în feliuţe de slănină.

— Tot la un teatru?

— Da. Aşa am ajuns şi eu acolo. E o legătură foarte strânsă, vezi tu. Legătura tată-fiu, vreau să spun.

— Nu m-am gândit la asta.

— A, da, să ştii.

— Atunci înseamnă că te-a interesat teatrul din copilărie.

— Nu, tata s-a apucat de asta abia când eu eram adolescent.

— Şi înainte ce făcea?

— Tot electrician, dar nu la teatru.

— Asta era aici, la New York?

— Sunt din New York ai tăi?

— Da. Din Bronx. Nu se vede?

— Păi...

— E în regulă. Ştiu că nu vorbesc întocmai ca unul care a absolvit colegiul la Harvard. N-am terminat nici liceul. M-am lăsat când trecusem în anul doi.

O privi drept în ochi, apoi rosti:

— Totdeauna mi-a părut rău că n-am ajuns la colegiu.

Ceea ce era o minciună sfruntată, întrucât nici nu-i trecuse vreodată prin minte una ca asta.

— Pentru mine n-are prea mare importanţă dacă o persoană are sau nu studii superioare. Soţul meu are un masterat şi asta nu mă face să-l admir ori să-l respect peste măsură.

— Dar ce fel de bărbat îţi inspiră respect şi admiraţie?

— Ei... la un bărbat îmi place onestitatea. E foarte onest din partea ta să recunoşti, de pildă, că există o... cum să zic... o urmă de accent în vorbirea ta şi să...

— Din Bronx, îi aminti el.

— Da, să recunoşti de bunăvoie, fără să faci prea mult caz de asta.

— De fapt, uneori mă mai inhib şi eu, mărturisi el. Câteodată, în compania unor oameni care... ei, care vorbesc mai rafinat decât mine, mă tem că sunt şi eu crispat. Anul trecut, cam pe vremea asta, eram în Puerto Rico, de pildă, şi stăteam la Hotelul *El Conquistador*; am purtat cu un doctor şi cu soţia lui o conversaţie care m-a făcut să mă simt de două parale. Era chirurg. Din Detroit, mi se pare, sau din Chicago, am uitat. Îmi aduc aminte că, imediat cum am ajuns acasă, m-am pus pe căutat expresii în dicţionar şi pe dezlegat cuvinte încrucişate, ştii, multe cuvinte încrucişate, ca să-mi alcătuiesc un vocabular. Aşa că, vezi, din când în când mă atinge şi pe mine.

— Până şi asta e o recunoaştere cinstită, spuse Jessica.

— Ei, mulţumesc. Şi ce altceva mai cauţi la un bărbat?

— De ce vrei să afli?

Alex ridică din umeri.

— Păi, sunt şi eu bărbat, stau aici cu tine şi vreau să ştiu, cum e şi firesc, ce şanse am.

— Ei, zise ea luându-şi o poză meditativă, îmi plac bărbaţii în stare să aprecieze.

— Zău, cum vine asta?

— Care îmi spun că sunt frumoasă. Când mi-am dat osteneala *să par* frumoasă.

— Dar *eşti* frumoasă.

— Mulţumesc, răspunse ea coborându-şi privirea. Şi îmi plac bărbaţii care au... cred că ar trebui să spun un aer de siguranţă de sine, da. Tipii care dau impresia că ştiu ce vor.

— Asta mă scoate din joc, s-ar părea. Câteodată mi se întâmplă să n-am habar pe ce lume mă aflu.

— Nu pot să cred, exclamă ea şi îl privi drept în ochi. Eşti genul de om totdeauna stăpân pe situaţie, indiferent de cum se prezintă lucrurile.

— Şi cum crezi tu că se prezintă lucrurile aici, acum? o întrebă el, întinzându-se peste masă şi luând-o de mână.

— Nu prea ştiu.

— Dar găseşti că sunt sigur pe mine, nu?
— Da. Foarte.
— Ar putea fi primejdios. Vreau să spun, pentru tine.
— Nu cred.
— Ei, o să mai vedem noi.

Nu mai fu vorba de mers la cinema după masă; niciunul dintre ei nu mai aminti de asta. O porniră, în schimb, pe jos până la blocul lor şi urcară la Alex în apartament. El o întrebă dacă nu vrea nişte Courvoisier sau Grand Marnier şi ea răspunse: „Da, mulţumesc, mi-ar plăcea puţin Grand Marnier”, apoi îl întrebă unde e telefonul. El îi spuse că e la el în dormitor, ea se duse acolo? şi o auzi formând un număr, în timp ce el turna băutura în pahare. Stătea pe marginea patului, cu receptorul la ureche, atunci când el aduse băuturile.
— Da, zicea ea, într-o cutie mare, jos în debara. Ai grijă să fie scutece Pampers de noapte. Şi, Felice, ar fi bine să-l pui mai întâi pe oală.
Ascultă un moment, apoi continuă:
— Da, sigur că o să adoarmă la loc imediat ce îl schimbi. Dar o să-ţi dau şi numărul de aici, în caz că sunt probleme – şi îl citi pe de cadranul discului.
Mai ascultă iar, după care adăugă:
— Nu ştiu la ce oră. Dacă intervine ceva, sună-mă.
Apoi închise, luă de la Alex paharul în formă de balon şi murmură: „Aaa, mulţumesc”, sorbi puţin din el, zicând:
— Sper să fie în stare să se descurce. Părea responsabilă, nu-i aşa?
— Da, aprobă Alex, amintindu-şi că juna Felice îi mărturisise că bea whisky cu limonadă, nedorind însă să o trădeze; asta mai lipsea, să-i spună Jessicăi că scumpetea ei de copil se afla pe mâna unei adolescente care trage la măsea: ar fi rupt-o imediat la fugă într-acolo. Oricum, poate că Felice încercase şi ea să se dea mare faţă de el, probabil că nu bea niciodată ceva mai tare decât un Pepsi.

— Şi zici că vrei să asculţi nişte jazz? o întrebă el.

— De asta am venit aici, nu? zâmbi ea; se ridică şi îl urmă înapoi în sufragerie.

— Ar trebui să te instalezi pe canapea. Aşa cum am poziţionat boxele, acolo se aude cel mai bine.

— OK.

— Unele discuri sunt puţin cam zgâriate. Le am de multă vreme şi le-am tot ascultat. Lucrul după care am tânjit cel mai mult cât am fost...

Se opri brusc. Fusese cât pe aci să-i spună ce mult i-au lipsit discurile cât stătuse la închisoare.

Ea tocmai se aşezase pe canapea şi îşi punea paharul cu coniac pe măsuţa joasă din faţa ei, când el se opri.

Ridică ochii spre el:

— Da?

— Discurile, spuse el.

— Ce-i cu ele?

— Cât am locuit la maică-mea, la Miami, continuă el, le-am dus dorul. N-am stat acolo decât o săptămână, dar mi-au lipsit.

— Înţeleg perfect.

— Te obişnuieşti cu unele lucruri, ştii. Le ascult tot timpul, aşa că le-am simţit lipsa cât am stat acolo.

— Da. Sper că puştoaica aia afurisită e în stare să schimbe scutece.

— A, da, părea foarte isteaţă. Merge la o şcoală particulară.

— Da, ştiu.

— Uite, zise el, ăsta e Charlie Parker – şi îi întinse coperta. Am ales un disc de pe care poţi să asculţi melodii în toate stilurile pe care le-a abordat. Am aici, de pildă, unele dintre primele lui încercări, care pot să-ţi amintească cum cânta el într-un anumit moment din carieră, înţelegi? Dar asta e o reeditare care cuprinde o mulţime de piese, aşa că poţi să-ţi faci o idee. OK?

— OK. Sunt gata.

Surâzându-i, aşeză discul pe platanul pick-upului. Când în difuzoare se auziră primele sunete, ajustă tonalităţile şi o întrebă:

— E destul de tare?

— Da, e foarte bine.

— OK, zise el şi se instală în faţa ei, pe scaunul de lângă biblioteca unde stăteau discurile.

— Dar tu poţi să auzi cum trebuie de acolo? îl întrebă Jessica.

— Da, e în regulă.

Se gândi că ar fi putut să-l poftească să stea lângă ea, dar n-avea de gând să repete greşeala pe care o făcuse cu tipa aia încuiată de la Miami. Astă-seară va lucra încet şi fin.

— Prima bucată a înregistrat-o cu orchestra Neal Hefti, se numeşte *Repetiţie*. Sunt câţiva instrumentişti buni, poate pe unii îi şi cunoşti. La tobe e Shelly Manne, de exemplu, îl ştii pe Shelly Manne?

— Nu.

— Sau Flip Phillips, de el ai auzit? Cântă la saxofon.

— Nu.

— Uite, ascultă, ăsta-i Parker, acum. Intră acum, în alto.

— Îhî, zise ea, dădu din cap, închise ochii şi se rezemă pe spate, punând picior peste picior. Fusta plisată i se ridică o clipă, dezvelindu-i coapsele. Ea şi-o trase, automat, în jos şi începu să-şi legene pantoful în ritmul muzicii. Foarte frumos, murmură ea.

— Mda. Şi nicio piesă nu e aranjată, să ştii. Improvizează. Ei preiau acordurile dintr-un cântec şi fac din ele alte melodii. Asta-i frumuseţea. Totul este spontan. Sunt în stare să cânte aceeaşi piesă două seri la rând şi de fiecare dată să iasă cu totul altceva.

— Improvizează.

— Exact, ăsta-i cuvântul. Ascultă ce fac aici.

— Da, zise Jessica. Soţul meu cântă şi el la pian. Dar nu jazz.

— Nu ştiam că e muzician.

— Cântă de plăcere. Nu e profesionist.

Nu era din cale afară de încântat că discutau acum, nu se face asta, când vrei să asculţi jazz. Ea deschise ochii, îşi schimbă poziţia picioarelor şi se întinse să-şi ia o ţigară din geantă. Aprinzând-o, suflă un nor de fum, apoi aplecă uşor capul, ca şi cum ar fi fost numai urechi la ceea ce răsuna din difuzoare, dar el ştia bine că nu pricepe mare lucru. Când o auzi spunând: „Trebuie să fie greu de dansat pe aşa ceva”, îi veni să-i răspundă: „Nici nu e cazul s-o faci, asta nu se dansează, se ascultă şi nici nu se vorbeşte în timpul ăsta”, dar nu rosti nicio vorbă.

Ea îşi isprăvi paharul de Grand Marnier, apoi murmură:

— N-am mai dansat de un secol. Soţul meu nu ştia să danseze. Te superi dacă mai îmi pun puţin coniac?

— Îţi aduc eu, se oferi el şi se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre bar.

În timp ce-i turna din sticlă, ea spuse:

— E ciudat cât de puţine lucruri ştii despre un bărbat înainte să te măriţi cu el. Am trăit împreună un an înainte să ne căsătorim şi n-am aflat că nu ştie să danseze.

Puse dopul sticlei la loc şi apoi, în loc să se întoarcă pe canapea, făcu câteva piruete prin cameră, gata-gata să-şi verse paharul, râse şi adăugă:

— Chiar că e greu de dansat pe asta, să ştii, apoi se aşeză pe un scaun, lângă boxa din stânga.

— Ascultă acum, e quartetul pe care îl avea Charlie Parker în 1948, în toamna lui 1948. Se cheamă „Păsărică”, asta-i porecla lui, a lui Parker.

— Îhî. N-aveam pick-up în copilărie. Ascultam la radio. *Country*, asta se cânta pe acolo. Stăteam în Wisconsin, la o fermă de vaci, care mai există şi astăzi. Aveam o văcuţă a mea când eram mică. A mea personală. Pun pariu că n-ai avut niciodată aşa ceva în copilăria ta.

— Aşa e.

— Daisy. O botezasem Daisy.

Era cât pe-aci să-i spună că ştie o curvă cu un singur picior pe care o cheamă tot Daisy, dar se opri la timp.

— Eu îi dădeam de mâncare, eu o mulgeam, aveam mare grijă de ea. Când m-am dus la colegiu, tata i-a dat drumul pe izlaz. Era prea bătrână să mai dea lapte, dar nu voia s-o vândă la abator fiindcă ştia ce mult ţin la ea.

Alex îşi zise că n-avea rost s-o mai pună să asculte discul. Dacă avea chef să trăncănească, n-avea decât s-o facă în voie. Încet şi fin, las-o în treaba ei.

— Unde ai făcut facultatea? o întrebă.

— La Los Angeles. UCLA. Am studiat engleza. Şi soţul meu era acolo pe vremea aia, viitorul meu soţ, aşa ne-am cunoscut. El îşi dădea doctoratul în psihologie pedagogică. Ne-am intersectat de câteva ori însă n-a ieşit nimic din asta şi ne-am văzut fiecare de drum. L-am reîntâlnit după ce am venit la New York. Colaboram cu Editura Random House care oferise un cocteil în onoarea unui scriitor de al cărui manuscris mă ocupasem, erau o mulţime de invitaţi şi se afla şi Michael acolo. Soţul meu. Scrisese o carte pe care Random House urma s-o publice. Mai târziu, i-au cerut o mulţime de modificări şi el i-a dat dracului, dar la vremea respectivă era convins că va figura în catalogul lor şi aşa ne-am revăzut. Am început să ne întâlnim foarte des, nu mai eram copii, asta se petrecea acum şapte ani, eu aveam douăzeci şi doi, iar el douăzeci şi şase, aşa că am hotărât să ne mutăm împreună.

Se juca absentă cu tivul de la fustă. În timp ce vorbea, îşi ţinea paharul de coniac în mâna dreaptă, iar cu stânga trăgea de tiv, însă nu în ritmul muzicii care răsuna din difuzoare.

— Am trăit un an împreună – reluă ea – pe urmă am hotărât să ne căsătorim. La început am fost fericiţi, presupun. Cred că am fost. De fapt, a mers bine până când s-a născut copilul; atunci a început Michael să umble cu alte femei: cu una despre care ştiu precis, o tipă mai în vârstă decât el, care preda fizică la Columbia, unde

Michael urma cursurile serale pentru doctorat. În timpul zilei preda la Universitatea din New York şi, între seminarii, planuri pentru orele lui de psihologie pedagogică, lucrările pe care le avea de făcut pentru orele de la Columbia, ca să nu mai vorbesc şi de flirtul cu profesoara de fizică şi Dumnezeu mai ştie cu câte altele, aproape că nu mai ajungeam să-l văd. Asta chiar înainte să ne despărţim.

Îşi goli paharul şi spuse:

— Îmi place grozav chestia asta, aş fi în stare să tot beau, până dimineaţă.

— Mai e o sticlă, zise Alex.

— Avea şi Michael o calitate, continuă ea cu subînţeles, era bun la pat.

Râse singură şi mai adăugă:

— Desigur, n-am avut niciodată un termen de comparaţie.

— Îi simţi lipsa?

— Eu? Sper să-l calce într-o zi un autobuz, răspunse ea şi chicoti iar.

— Auzi, dacă vrei să dansezi pot să pun...

— Nu, nu, îmi place asta.

— Te-am văzut învârtindu-te prin cameră şi...

— A, era doar... Tu ai vrea să dansezi? îl întrebă ea.

— Nu sunt un dansator prea bun. Dar dacă ai chef, pot să pun discul pe partea cealaltă. Sunt o groază de piese pe care le-a înregistrat cu formaţii de coarde.

— Cred că mi-au cam ruginit încheieturile, spuse ea.

— Ce zici, schimbăm?

— Da, mi-ar plăcea să aud cum sună, dar nu-i nevoie să dansezi dacă n-ai chef. Te superi dacă mai dau un telefon acasă? Vreau să fiu sigură că a adormit la loc, fără probleme.

— Dă-i drumul. Vrei să-ţi mai torn un pahar, Jess?

Ea pornise deja spre dormitor; se opri, se întoarse către el şi întrebă foarte încet:

— De ce mi-ai spus aşa?
— Cum?
Nu înţelegea deloc la ce anume se referea.
— Jess, îl lămuri ea. Tata îmi zicea Jess.
— Nu ştiu, aşa mi-a venit, ridică el din umeri.
Ea îi zâmbi, dădu aprobator din cap şi se îndepărtă apoi. O auzi formând numărul în timp ce întorcea discul pe cealaltă faţă. Alesese cea de-a doua piesă, deoarece prima era *Paşaportul numărul doi*, era sigur că ea n-are cum să priceapă aşa ceva şi că, probabil, nici n-o să recunoască melodia bazată pe *Am ritm* în versiune de formaţie de coarde. Se duse la bar să-i umple paharul şi când Jessica îşi făcu din nou apariţia, venind din dormitor, o întrebă:
— E totul OK?
— Da. L-a schimbat şi l-a pus iar în pătuţ. Nimic nou pe frontul de vest.
— Bun. Acum, ăsta e Charlie cu coardele. Îl au pe Mitch Miller la oboi. Îl ştii pe Mitch Miller, nu?
— A, sigur că da. De la televizor.
— Şi pe Buddy Rich, el e la baterie.
— Nu prea sunt sigură că recunosc melodia asta.
— E *Suntem doar prieteni*. O s-o recunoşti pe următoarea, e *Toate mi se întâmplă numai mie*, a fost un şlagăr.
— O, ce frumos sună, zise ea şi începu să se legene încet, înclinându-şi alene capul. Mmm, îmi place.
— Vrei să încercăm să dansăm pe asta?
— Hai să mai ascultăm puţin, ce zici?
— Sigur. Uite-ţi paharul, dacă mai vrei.
— Mulţumesc, murmură ea şi se aşeză pe canapea, trecându-şi un picior peste celălalt. Fusta i se ridică din nou, dar de data asta nu se mai osteni să şi-o tragă în jos. Cred că-mi plac mai mult formaţiile de coarde.
— Ei, experţii în jazz nu prea apreciază orchestra asta. Dar presupun că e mai uşor să dansezi pe aşa ceva.

— Mmm. E foarte tentant. Şi senzual.

— Mda.

Ascultară în tăcere următoarele două piese şi când veni *Summertime*, ea declară:

— Ah, *Summertime*, cântecul ăsta îmi place enorm. Aş vrea să dansăm. Vrei să încercăm, Alex?

— Sigur că da.

Se ridică de pe canapea, iar el îi ieşi în întâmpinare, în mijlocul camerei.

— Cred că mi-au mai ruginit încheieturile, repetă ea.

— N-am cum să-mi dau seama. Sunt un dansator tare prost.

O luă în braţe, dar n-o strânse prea tare. Rochia pe care o purta era din jerseu de nilon şi se electriza sub degetele lui răsfirate, acolo unde i se odihnea mâna, pe curbura spatelui ei. În vreme ce se roteau prin încăpere, păstră între ei o distanţă circumspectă, spunându-şi în sinea lui că singura manieră recomandată de a juca era încet şi cu binişorul. Avea sentimentul că lucrurile merg bine, dar nu voia ca ea să se sperie. Singurele puncte de contact erau mâna ei dreaptă, pe care o atingea cu stânga, şi cealaltă mână pe spate.

— Dansezi destul de bine, spuse ea.

— O, da, sigur.

— Vorbesc serios.

— Ei, mulţumesc! Dar ştiu că nu-i aşa.

— Mmm, făcu ea, asta e grozavă, tare îmi mai place melodia asta.

Şi se apropie brusc de el. Numai cu partea de sus a trupului însă. Îşi apăsă doar sânii, goi sub ţesătura jucăuşă, de pieptul lui, sprijinindu-se cu încredere, ţinându-şi la distanţă cealaltă jumătate a corpului. Îi răspunse imediat, automat şi involuntar, simţind brusc o furnicătură dureroasă în pântece. Dar nu o trase mai aproape, nu-şi mişcă mâna din locul unde o ţinea pe spatele ei, nu-i arătă în niciun fel că era conştient de

gestul ei.

— Mmm.

— N-ai ruginit absolut deloc.

— E atâta vreme de când n-am mai făcut asta, spuse femeia şi se apropie uşor de el. Dar Alex rămase impasibil, având răbdare să facă ea mişcarea următoare, aşteptând-o să alunece şi să se lipească de el ceva mai la stânga de locul unde o simţea apăsându-i ritmic coapsa.

Cântecul se termină şi ea se desprinse brusc din braţele lui, spunând: „Ce frumos a fost!” şi se duse drept spre măsuţa unde îşi lăsase paharul. El se întoarse repede, nevrând să-l vadă cât de excitat era şi îşi căută paharul cu coniac, uitând o clipă unde îl pusese; apoi îşi trase puţin haina, ca să se mai acopere. Când se întoarse din nou spre ea, o văzu că-şi scosese pantofii şi că stătea pe canapea cu picioarele strânse sub fustă. Genunchii îi erau netezi şi lucioşi, ar fi dorit să-i atingă, ar fi vrut de fapt să-i vâre mâna pe sub fusta plisată, dar nu făcu aşa ceva, ci se duse să se aşeze la capătul opus al canapelei, iar ea se întoarse un pic să-l poată privi din faţă.

— Unde ai învăţat să dansezi? îl întrebă.

Avea un tremur în glas şi se îmbujorase la faţă. Dădea impresia să nu mai reuşeşte să stea nemişcată pe canapea şi el băgă de seamă cât de des îşi schimba poziţia, aparent străduindu-se să se aşeze mai comod.

— La reuniunile organizate de parohie. Pe vremea când locuiam în Bronx.

— Unde e baia? se interesă ea dintr-o dată şi îi zâmbi.

— Acolo, imediat, uşa din hol.

— Ca şi la mine acasă, spuse ea încă zâmbind şi începu să se dea jos de pe canapea, întinzându-şi pe rând picioarele.

O secundă zări o licărire de nilon, nu purta altceva decât un slip pe sub rochia ei verde. Se ridică de pe canapea şi traversă iute încăperea. El îi urmări cu privirea legănarea deliberată a şoldurilor, iar ea era perfect

conştientă de efectul obţinut.

Se simţi încurajat de faptul că se dusese la baie. De acum încolo, nu mai era decât o chestiune de timp. Tipa era excitată, era în călduri, peste puţină vreme se va întinde sub el, în patul de alături. Încercă să nu se mai gândească la asta fiindcă dorea să-şi recapete controlul până se întorcea ea de la baie, voia s-o ţină la distanţă cât se putea, până îi ajungea motorul la o turaţie care să impună operaţii de întreţinere. Şi avea de gând să se ocupe de ea cum trebuie. Intenţiona s-o călărească prin tot patul şi pe jos, până în apartamentul de dedesubt şi în continuare, până la ea acasă, două etaje mai jos, apoi mai departe, sub privirile holbate ale fetişcanei ăleia, Felice.

Când ieşi din baie, Jessica rosti imediat:

— Nici nu mi-am dat seama ce târziu s-a făcut, Alex.

— Da, începe să se facă târziu, zâmbi el cu subînţeles.

Ea se aşeză din nou pe canapea, el aşteptându-se s-o vadă strângându-şi picioarele sub ea, îndreptându-şi genunchii aceia netezi spre el, să-şi desfacă iar picioarele un picuţ, cât să-i mai vadă o dată chiloţeii; dar poate chiar şi-i scosese când s-a dus la toaletă. Ea însă îşi puse pantofii şi se ridică în picioare, îşi luă geanta şi rosti pe un ton cât se poate de sec:

— Trebuie să mă duc.

— Să te duci?

— Mmm, zise ea şi zâmbi. M-am simţit foarte bine, Alex, dar s-a făcut într-adevăr foarte târziu.

El aruncă iute o privire la ceas. Simţea cum i se pune un nod în gât şi îl cuprinde panica, nu voia s-o lase să plece, nu acum când erau atât de aproape.

— Nu e nici măcar miezul nopţii.

— Ştiu, dar Peter se trezeşte la şase. Chiar trebuie să plec. Felice n-are decât cincisprezece ani, ştii, nu vreau s-o ţin prea târziu.

— Dar nici douăsprezece nu e.

— Cenuşăreasa, zâmbi ea, şi îl atinse pe obraz cu vârful

degetelor. Îţi mulţumesc, Alex, m-am simţit într-adevăr cât se poate de bine.

El dădu să se ridice, dar ea îl opri:

— Nu, te rog, nu sunt decât două etaje de coborât, apoi îi zâmbi iar.

O conduse totuşi până la uşă şi îi luă pardesiul din cuier. Ea şi-l puse pe braţ, se uită împrejur cu aerul că se teme să nu fi uitat ceva, apoi spuse:

— Noapte bună, Alex.

— Noapte bună, Jess.

— Jess... repetă ea, privindu-l cu tandreţe; apoi se întoarse şi ieşi.

Închise uşa în urma ei, o încuie de două ori şi se duse în sufragerie unde rămase cu privirea la mucurile de ţigară mânjite de ruj din scrumiera de pe măsuţă. În spatele lui, discul cu Charlie Parker mergea în gol. Pradă unui impuls nestăpânit, luă scrumiera de pe măsuţă şi o azvârli de perete în holul de la intrare.

— Şi cum zici că ţi-a mers aseară? îl întrebă Archie.

— Grozav.

Se aflau în maşina lui Archie, un Oldsmobile '72, şi se îndreptau spre Stamford, pe şoseaua Merritt Park. Vremea era însorită, drumul fiind înţesat de şoferi de duminică. Archie menţinea constant acul indicatorului de viteză la optzeci de kilometri pe oră; ultima chestie de care aveau nevoie era să intre în rahat pentru depăşirea vitezei legale.

— Cine-i tipa, ia zi, îl îndemnă Archie.

— Stă cu mine în bloc. E despărţită de bărbatu-său. Cred că aseară a fost prima oară când a regulat-o cineva după şase luni de zile de pauză. A fost grozavă de tot, Archie. Nu se mai sătura. Cum am făcut ochi azi-dimineaţă, mi-a şi luat-o în gură, aşa de adânc, încât am ştiut că mi-o înghite. Abia am reuşit să scap de ea pe la douăsprezece, chiar înainte să te sun.

— E albă sau neagră? îl întrebă Archie.

— Albă, de ce?

— Tipele albe sunt într-adevăr meseriaşe la supt. Asta fiindcă e o treabă de fineţe. Pune-le pe alea de la ţară, ţi-o sug de parcă ar da de mâncare la porci. Doar dacă nu-s târfe de meserie, aia-i cu totul altceva.

— Mda, ea se pricepe, ce-i drept.

— Pe unde părăsim şoseaua? întrebă Archie. Ai harta acolo? Trebuie să fie însemnat. Ce zice?

— Ieşirea numărul 35. Asta e?

— Da, vezi unde i-am făcut semn.

— Gata, am găsit-o.

— Daisy nu vine niciodată pe partea asta, n-au voie taxiurile pe Merritt! Dar susţine că pe aici se ajunge cel mai repede.

— Cum ţi se pare chestia, Archie?

— Nu ştiu. Tu ce zici?

— Păi, din câte mi-ai spus, Daisy nu prea ştie mare lucru. Avem toate şansele să intrăm acolo şi să dăm numai peste un pian şi un lampadar. N-a fost niciodată înăuntru, n-am dreptate?

— Ba da.

— Pe urmă, eu unul nu prea cred să fie cinci servitori şi să aibă toţi zi liberă joia. Nu îmi sună bine, Archie.

— Am stat ieri de vorbă cu ea aproape un ceas, Alex. Zice că tipul n-ar risca s-o cheme acolo dacă n-ar fi toată lumea plecată.

— Mai spune-mi o dată cum îl cheamă pe tip.

— Harold Reed. Al *treilea*.

— Al dracu'! strigă Alex şi începu să râdă.

— E tare, nu? aprobă Archie, hohotind şi el.

— Harold Reed al treilea şi-şi aduce o târfă şchioapă s-o încalece la el în şură.

— La el în studio, preciză Archie.

— Şi ce mai face în studioul ăla, pe lângă regulat târfe infirme? întrebă Alex.

— E artist. Acolo pictează.

— Şi e milionar?

— A făcut avere cu un lanţ de magazine cu autoservire, sau cam aşa ceva. Pictează doar de plăcere.

— Daisy ţi-a spus care-s ăia cinci servitori?

— Are un şofer, un grădinar, o bucătăreasă şi două menajere.

— Şi joia pleacă aşa, cu toţii?

— Da.

— Eu, dacă aş avea cinci servitori, nu le-aş da drumul la toţi odată. Poate am nevoie să mă spele unul pe spate. Ştim cine o duce în oraş pe nevastă-sa? Conduce ea?

— De ce?

— Mă gândesc că poate şoferul n-are liber. Şi dacă avem baftă, tipa îi zice: „James, poţi să vii să mă iei la şase din faţă de la Bonwitt”, se întoarce devreme şi dă peste noi doi în timp ce lucrăm la seif. Dacă o exista aşa ceva în casă.

— Mă gândeam să fim trei, propuse Archie.

— Trei? De ce trei?

— Păi, Daisy nu doreşte să cadă ceva pe capul ei, pricepi?

— Nu. Cum adică?

— Nu vrea să arate a treabă aranjată din interior. Pretinde că pentru ăia douăzeci şi cinci la sută care sunt ai ei nu merită să...

— Douăzeci şi cinci de procente? Nici vorbă!

— Da' o să lucreze pe ei, omule. Joia viitoare o să încerce să intre în casă, să verifice locul pentru noi.

— Şi totuşi, cu cât mai plătim pentru depozitarea mărfii... şi cum adică trei oameni? Îi dăm ei douăzeci şi cinci şi restul îl împărţim la trei? După ce ne umflă tăinuitorul şaptezeci la sută? Nici nu te gândi, Archie!

— S-ar putea să fie un scor mare, Alex.

— Da' s-ar putea să fie şi un rahat. Să împărţim în patru treizeci la sută, asta vine... Cât anume?

— Ceva peste şapte la sută de fiecare. Şapte şi jumătate, de fapt.

— Şi de ce avem nevoie de al treilea tip? Dă-o în mă-sa pe Daisy! Spune-i să...

— Fără ea nu facem nicio treabă.

— Dar aşa nu ne alegem decât cu şapte la sută.

— Şapte şi jumătate.

— Tot nu pricep ce trebuie să facă al treilea tip.

— Să le arate o armă, bătrânului şi lui Daisy. Să dea impresia că ea nu-i băgată. Poate s-o şi pocnească puţin.

— Las-o baltă, n-avem nevoie de aşa ceva. Nu merită decât zece la sută.

— I-am spus că are douăzeci şi cinci.

— Atunci du-te înapoi şi rectifică. Nu-i convine, mare pagubă! Nu ştiu, zău, ce-i cu tine, Archie, auzi, să-i promiţi unei curve că-i dai atât! Uite, aici trebuie să o iei la stânga, urmează ieşirea.

— Mda, am văzut-o.

— Ai mai dat cuiva, până acum, douăzeci şi cinci la sută numai pe un pont?

— Nu, dar e singura care poate să intre acolo şi să se uite. Ce fac acum, Alex? Vezi că am scris pe marginea hărţii.

— Ţii stânga după ce treci de parcare. Vezi un indicator pe care scrie Stamford şi Stamdord Nord şi te îndrepţi spre Stamford Nord. Când intri pe teritoriul statului New York...

— Bine, bine, îmi spui restul când ajungem acolo, zise Archie.

— Deci noi dăm spargerea, noi ne luăm toate riscurile şi tu eşti gata să-i dai plocon lui Daisy douăzeci şi cinci la sută. Zece îi ajunge, Archie. Îi oferim zece şi împărţim restul noi doi. Hai să zicem că scoatem un scor barosan, OK? Să presupunem că intrăm acolo şi dăm de chestii în valoare de un milion, OK? Asta ar fi o treabă excelentă. Tăinuitorul ne ia... La cine te-ai gândit pentru marfă, chiar

aşa?

— Ziceam că poate Vito.

— Nici măcar nu ştim ce se află înăuntru, deocamdată. Dacă e vorba de bijuterii, el nu face doi bani. Poate mai bine să ne ducem la Henry Green. Oricum, indiferent cine ar fi, tot ne dă treizeci la sută, ceea ce, la cinci sute de miare, valoarea stocului, face... Cât? O sută cincizeci de miare, corect?

— Corect.

— OK, îi dăm cincisprezece mii lui Daisy, ne rămân o sută treizeci şi cinci de împărţit la doi. Ca să-i mai îndulcim un pic pastila, hai să zicem că-i lăsăm douăzeci, să rotunjim la douăzeci. Asta înseamnă că ne rămân câte şaizeci şi cinci de căciulă, Archie. Aşa mai merită.

— Şi ce facem cu tunul?

— Nici vorbă. Bagi un tun în chestia asta, îi sperii cu el pe unchiaş şi pe Daisy, iar tu te-ai ales cu încadrarea la jaf armat. Nici nu te gândi, Archie.

— Cum să fie jaf armat, dacă-i vorba de două clădiri separate? Sunt două chestii diferite, Alex, studioul şi casa. Trimitem un tip cu un tun într-o parte...

— Fără niciun tun, ce mama mă-sii, ţi-am spus doar!

— ... şi noi ne vedem de treabă în partea ailaltă, cum să fie asta jaf armat?

— Jaf armat e şi dacă îi punem un tun în ceafă şi trimitem pe altcineva la o nenorocită de bancă să ridice nişte bani după care dă el telefon, se cheamă că l-am forţat. Şi ăsta e jaf armat. Archie, ce naiba, ştiu precis şi ţi-am spus clar: fără arme.

— OK, OK.

— Şi oricum, Archie, toată chestia asta mi se pare de rahat.

— Ei, stai puţin să ne uităm la casă, bine? Dacă tot am făcut drumul până aici, măcar să aruncăm o privire.

Se fâţâiră de zece ori în sus şi în jos pe Pembrook Road, până găsiră indicatorul. Era o placă rotundă din bronz cu

numele Reed gravat pe ea, aşezată pe unul dintre stâlpii uriaşi de piatră care flancau aleea de acces ascunsă pe jumătate de ramurile unui pin.

— Aici e, şopti Archie.

Opri maşina, apoi dădu puţin înapoi, ca să se poată uita la alee.

— Se vede ceva? întrebă Alex în şoaptă.

— Nimic. Casa trebuie să fie departe. Daisy zicea că pe malul lacului.

— Ce propui acum?

— Vrei să mergem până acolo cu maşina?

— Dacă n-ai fi negru, Archie, aş înclina să accept. M-aş duce şi le-aş spune că-l caut pe vărul meu, Ralph Hennings al patrulea. Dar cum eşti negru şi mai arăţi şi ca o sperietoare, pun ăştia şase câini-lup pe noi, cât ai zice peşte.

— N-au aşa ceva, râse Archie. Daisy susţine că nu-i nici urmă de câine. Da' de ce nu te aşezi în spate, ca să pară că sunt şoferul tău? Mergem până acolo şi te plângi şi le zici că eu am greşit drumul. Hai să vedem cât ţine zidul ăsta, acum că ştim unde vine casa.

Rulară pe şosea, de-a lungul zidului de piatră, vreun kilometru, până unde acesta se termina într-un desiş de pini. Apoi Archie întoarse maşina în prima intersecţie Şi merseră până la capătul din cealaltă parte a domeniului. Zidul continua pe aproape doi kilometri.

— Are o bucăţică de teren, nu glumă, bătrânul Reed al treilea, chicoti Archie.

— Hai, gata, ne întoarcem.

Vorbiră despre asta tot drumul până în Harlem. Încă nu aflaseră prea multe şi erau sceptici chiar în privinţa celor ştiute, dar cu toate astea continuară să dezbată problema. Erau amândoi de părere că următorul pas pe care Daisy îl avea de făcut era să le dea un raport asupra casei propriu-zise.

Dacă nu reuşea să ajungă înăuntru şi să se uite

împrejur, atunci la naiba cu toată chestia, n-aveau de gând să meargă la nimereală. Mai discutară încă o dată şi procentele; Alex recunoscu că şi el plătise într-un rând cincisprezece la sută pentru o indicaţie, numai că tipul făcuse o mulţime de cercetări preliminare şi în cazul respectiv îşi meritase recompensa. Se învoi să ofere şi acum tot atât, dar numai dacă Daisy le va aranja de-a binelea treaba, ceea ce însemna să le descrie sistemul de alarmă, să le facă schiţa exactă a locului, să le precizeze cam la cât se pot aştepta şi unde îşi ţineau soţii Reed obiectele de valoare şi banii, în caz că nu exista niciun seif.

Mai vroia şi un raport detaliat asupra servitorilor care locuiau în casă, intenţiona să afle în ce măsură erau plecaţi cu toţii joia – încă nu-i venea să creadă că e normal aşa ceva. Spera să aibă posibilitatea să facă o repetiţie generală, nu i-ar fi convenit deloc să dea peste un şofer de nouăzeci de kilograme, fost campion de categorie grea. Şi mai voia să ştie la ce oră şosea de obicei Daisy la Post Mills, când erau mai ocupaţi ea şi cu Reed al treilea, fiindcă atunci plănuia să treacă la treabă, în timp ce moşul îi trăgea ciocane în pădure. Îşi spunea că e neapărat nevoie de o repetiţie generală ca să vadă cu ochii lor sistemul de alarmă; dacă se putea deconecta ceva sau poate găseau vreo intrare care să nu fie racordată, *dacă* exista într-adevăr un sistem de securitate. Îl ştia, de exemplu, pe unul care se insinuase într-un loc, altfel mai înţesat cu fire electrice decât tezaurul naţional de la Fort Knox, coborând pe coş. Se gândea să încerce o repetiţie peste două săptămâni; până atunci Daisy avea tot timpul să studieze terenul şi să le dea raportul. Ea intenţiona să pătrundă înăuntru chiar joia viitoare, iar ei vor trece apoi la antrenament şi poate vor amâna treaba propriu-zisă pentru săptămâna care urmă, adică pe 2 mai.

— Ţi se pare corect, Arch?

— Speram să se poată mai curând. Sunt cam strâmtorat

cu banii.

— Mda, dar avem nevoie de o repetiţie, nu crezi?

— Desigur. Şi nu văd cum am putea s-o facem dacă nu-s cu toţii plecaţi, deci numai joia merge.

— Exact.

— Aşa că trebuie să aşteptăm până pe 2 mai, n-avem cotro, da' tare aş mai vrea să se poată mai repede.

— Crezi că tipul e într-adevăr milionar? îl întrebă Alex.

— Aşa zice Daisy.

— Ar trebui să mergem cu o camionetă, chicoti Alex. Să golim de-a binelea casa aia, să luăm şi blănuri şi tablouri şi bijuterii şi bani, tot ce nu-i bătut în cuie.

— N-am nicio treabă cu tablourile, nu-mi trebuie mie aşa ceva. E greu să scapi de ele. Nu poţi să scoţi bani decât dacă pretinzi o răscumpărare, apoi să le dai când proprietarul iese cu lozul. Dar asta seamănă mai mult a răpire.

— Nici eu nu mă prea dau în vânt după tablouri. Dar dacă am veni cu camionul, am putea să cărăm totul de acolo, afară de nenorocita aia de şalupă.

— Poate c-am găsi o maşină în care să încapă şi ea, zise Archie şi se puseră amândoi pe râs.

Apoi se făcu linişte şi Archie căzu pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Eu tot cred că un tun ne-ar fi de mare folos la treaba asta. Astfel am acoperi-o pe Daisy, iar noi ne-am asigura că Reed al treilea stă cuminte acolo, cât timp îi cărăm lucrurile. Ea n-o să reuşească să-l ţină singură: cum n-are decât un picior, poate să-i ardă una şi s-o arunce la pământ, pe urmă să dea năvală peste noi dacă aude vreun zgomot pe alee.

— Nu, cu niciun chip. Fără arme, am zis, ce mama mă-sii!

— Mă rog, murmură Archie, ridicând din umeri.

— Dar bine c-ai pomenit de chestia cu zgomotul, fiindcă e important să ştim exact cât de departe e studioul de

casă. Dacă e cazul să cojim un seif?

— Mda, o s-o pun pe Daisy să verifice şi asta.

Altceva nu prea aveau de făcut, până nu primeau informaţii complete de la Daisy; nici mare lucru de discutat nu mai rămăsese. Aşa că mâncară ceva la un restaurant spaniol şi pe urmă se duseră la cinema. Se despărţiră la zece seara, cu promisiunea de a se întâlni din nou vineri, după ce Daisy va fi reuşit să studieze locul.

Alex merse direct acasă, se uită până la sfârşit la emisiunea lui Johnny Carson şi pe urmă se culcă.

Când avea bani, îi cheltuia, nu glumă.

Primul lucru pe care îl făcu luni de dimineaţă fu să se ducă să-şi cumpere nişte ţoale noi. Venea vara şi de lucrurile de anul trecut se cam plictisise. Avea peste treizeci de costume de comandă şi de sacouri sport şi vreo duzină erau din materiale de vară, dar se săturase de ele, purta numai de cinci-şase ori un costum, pe urmă îl atârna pe umeraş şi-l lăsa acolo să se prăfuiască. La fel făcea şi cu cravatele. Dădea câte douăzeci şi cinci de dolari pe una, o purta o dată şi pe urmă nici nu se mai uita la ea.

Cu pantofii era altă poveste. Îi plăceau la nebunie numai cei de calitate. După asta îţi dai seama dacă un tip e într-adevăr plin de bani sau nu. Alex era clientul unei firme englezeşti de pe Madison Avenue şi acorda mare atenţie încălţămintei: dădea cu creme scumpe, repara tălpile şi tocurile imediat ce se toceau puţin şi o ţinea pe şanuri. Dar nu arunca niciodată pantofii de care se plictisea. Se găsea totdeauna cineva căruia să-i prindă bine aşa ceva şi dorea să-i dăruiască în perfectă stare şi bine lustruiţi, pe deasupra. Îi plăcea să perie pantofii, să miroasă crema de ghete şi pielea de calitate, având o mare satisfacţie să-i frece până ce începeau să strălucească. Se bucura să-i dea cadou, când nu-i mai purta. Oferă-i unui om o pereche de pantofi scumpi, întreţinută cum trebuie, şi o să vezi cum îi sclipesc ochii.

Cineva care are încălţări bune pare mai înalt când păşeşte. Când stai pe ceva care costă o sută zece dolari, n-ai cum să nu simţi o bază solidă sub tălpi.

Se duse mai întâi la croitor. Era un client al casei, iar vânzătorul care îl servea de obicei îşi lăsă muşteriul căruia îi proba un costum şi dădu fuga să-l salute, asigurându-l că într-o clipă se va ocupa de el, poftindu-l să se uite între timp la nişte materiale de vară, din moment ce doreşte să-şi înnoiască garderoba, nu-i aşa?

Alex îi spuse că de asta venise, îndemnându-l să-şi vadă de treburi, asigurându-l că nu e nicio grabă. Se duse în celălalt capăt al sălii, unde vitrinele imense dădeau înspre strada Forty-fourth şi începu să studieze eşantioanele şi cupoanele de stofă. În materie de haine avea gusturi destul de conservatoare, dar cunoştea spărgători care se îmbrăcau ca nişte maşini de închiriat. Alese o stofă fină de lână bej în carouri discrete şi, cu toate că nu venise după haine de iarnă, dădu peste un material frumos de culoare gri care i se păru potrivit de un costum. Mai studie nişte panama albastră, de vară şi tocmai privea sacourile sport când îşi făcu apariţia vânzătorul.

— Nu, domnule Hardy, zise el, nu-i pentru dumneavoastră.

— Prea ţipător, nu?

— Nu-i stilul dumneavoastră, nu, nu. Hotărât nu. A, aţi găsit materialul în carouri. Nu-i aşa că-i o frumuseţe? E o stofă englezească, tip Rangoon. E răcoros şi se calcă foarte bine. Cade impecabil. L-am văzut lucrat. Merge şi cu părul dumneavoastră. Vi se potriveşte perfect. Ce altceva aţi mai ales?

— Mă gândeam la aşa ceva, zise Alex, arătând spre materialul gri. Nu pentru vară, dar aş avea nevoie de un costum mai elegant, pentru toamna viitoare.

— Elegant. Aveţi dreptate, e într-adevăr elegant. E stofă englezească din lână pieptănată. Cade foarte bine şi e foarte prezentabilă. Şi modelul în ţesătură, şagrinat, e

foarte distins. Şi fiindcă e aşa de discret, putem să-i punem o căptuşeală mai colorată. Mătase thailandeză? Nu, parcă nu, totuşi. Dar ceva roşu n-ar strica pentru efectul general. Vă descheiaţi la haină, se vede puţin căptuşeala roşie. Sau la spate, prin şliţ. Doriţi să fie dublu, nu-i aşa?

— Da.

— Ţin minte. Am şi fişa dumneavoastră aici, dar nu-i nevoie de ea, ţin minte foarte bine.

— Roşu s-ar putea să fie prea tare. Pentru dublură.

— Nu şi dacă o punem pe partea mată. Nu mă refer la un roşu-aprins, e un costum prea elegant pentru aşa ceva. Să vă arăt nişte materiale de căptuşeală, spuse vânzătorul şi scoase de sub tejghea un cupon. Pe partea asta e lucios, dar ia priviţi cum arată aşa.

— Mai degrabă maro.

— Maro, exact. Nu-i roşu, nu e un roşu-aprins, e mai degrabă maro, aveţi dreptate. Uitaţi-vă cum vine pe desenul din ţesătură. Nu-i elegant?

— Da, e frumos, cred. Nu vi se pare ţipător, nu?

— Ştiu eu cum vă place dumneavoastră, răspunse vânzătorul. Nu v-aş sugera niciodată ceva strident. În afară de cazul în care aţi dori să vă schimbaţi stilul, vreau să spun, deliberat. Avem un material pe care l-am primit ieri: e bătător la ochi, într-adevăr, ăsta-i cuvântul. Dar e foarte frumos pentru un sacou sport, dacă asta doriţi. Atrage atenţia, spune ceva, cade foarte frumos. Iar dublura maro la costumul pe care l-aţi ales, da, hotărât da. Şi un singur nasture, foarte simplu, un nasture gri-închis... Doriţi trei năsturei la mâneci, nu-i aşa?

— Da.

— Ţineam minte. Am aici fişa dumneavoastră, dar ţineam minte. Cu butoniere la mâneci, da?

— Da.

— Ţineam minte şi asta. Vă uitaţi şi la panama?

— Cum vi se pare? întrebă Alex.

— Dacă doriţi pe albastru, am aici una cu nişte dunguliţe foarte discrete.

— Am aşa ceva din stofă.

— Da, ţin minte. Deci nu mai vreţi şi un costum de vară la fel, nu? Ei, atunci să vedem, v-aţi hotărât la cel bej în carouri, nu-i aşa? Dacă îl luaţi pe acela, nu mai doriţi altceva tot spre bej, nu? Nu, în niciun caz, nu, pe albastru trebuie să ne concentrăm. Stofa la care ne-am fixat e de iarnă, dar pentru vară avem deja ceva bej şi acum căutăm pe albastru. Sau, dacă doriţi altfel de gri, griul vă vine foarte bine, am un gri-perlat dintr-o stofă de lână care se pretează foarte bine şi la costume de sezon, o ţesătură splendidă, lână parţial pieptănată. Să v-o aduc?

— Aş vrea s-o văd şi pe cea multicoloră.

— Pentru o jachetă sport, să fim înţeleşi. Pentru un costum ar fi prea colorată, ar fi exagerat.

— Da, pentru un sacou sport. Mă mai gândesc, tot pentru un sacou, la ceva gen *camel's hair* – culoarea, vreau să zic, dar dintr-o ţesătură subţire.

— Da, v-ar sta minunat. V-am mai făcut noi un costum culoarea asta, nu-i aşa?

— Da, un sacou de iarnă.

— Ţin minte, desigur. Cu nasturi de os, nu-i aşa?

— Exact.

— Ţin minte. Am aici şi fişa dumneavoastră, dar ţin minte. Aţi prefera un caşmir? Are aceeaşi culoare, numai că e grosimea care ne trebuie şi se potriveşte perfect. Ia să vedem ce avem aici, vom găsi ceva perfect, sunt sigur.

Alex plăti pentru trei costume şi două sacouri sport, dintre care unul gata confecţionat, dar pe care urmau să i-l ajusteze. Costumele costau câte cinci sute zece dolari fiecare; sacoul de caşmir patru sute cincizeci de dolari, iar pe sacoul din stofă *Shetland* plăti trei sute cincizeci de dolari.

Plecă de la croitorie pe la ora unu şi merse pe jos prin oraş, până la un restaurant franţuzesc aflat la colţul străzii

Fifty-first cu First Avenue, unde bău un martini şi comandă melci şi *sole meuniéure*, cu o jumătate de sticlă de Pouilly Fumeé. Apoi o porni pe jos, până la magazinul Battaglia de pe Park Avenue, de unde îşi cumpără o duzină de tricouri în culori pastel şi o cămaşă sport, cu mânecă lungă, bleu-pal, din poliester. Tricourile îl costară câte treizeci şi şapte de dolari fiecare, dar erau făcute din jerseu fin, de lână, şi cel pe care îl probase îi venea foarte bine. Cămaşa fusese douăzeci şi doi de dolari.

Se făcuse aproape ora trei când ajunse în dreptul magazinului Gucci, de pe Fifth Avenue. Nu-i trebuiau încălţări, nu, deşi totdeauna îl tenta o pereche de pantofi de calitate. Intră în magazin să-şi ia o curea de lac pe care o văzuse în vitrină cu câteva săptămâni în urmă, dar după ce o cumpără – o alesese pe cea de lac bleumarin – se întoarse la raionul de încălţăminte şi probă două perechi de pantofi de lac, unii albi, ceilalţi maro, marca Gucci. Mai merse pe jos înspre centru, până la *Doubleday*, pe strada Fifty-seventh şi se uită prin albumle de discuri de acolo; dădu peste un Monk, care îi lipsea din colecţie, îşi mai luă şi nişte discuri noi cu Miles Davis, deşi nu se prea omora după ultimele înregistrări; mai nou încerca să amestece jazzul cu rockul, ce naiba combinaţie mai e şi asta.

La ora patru intră în barul Sherry-Netherland, îşi comandă un martini şi abordă o chinezoaică de la masa de alături. Fata avea o pălărie roşie cu boruri ample, care semăna cu ale codoşilor. Mai purta şi o stea în şase colţuri care i se vedea din decolteul în formă de V, cuibăită între sânii mici cât nişte ceşcuţe. Îi spuse că şi-a pus-o numai de ornament, în realitate fiind catolică. El aduse vorba despre mâncarea chinezească, povestindu-i că lua masa la restaurante tradiţionale de trei-patru ori e săptămână şi că, după părerea lui, era cea mai grozavă bucătărie din lume. Ştia unde vine localul lui Bo-bo, în cartierul chinezesc? Dar al lui Hong Fat? Dar resurantul lui Wah Kee? Păreau să se înţeleagă destul de bine, până când îşi

făcu apariţia un chinez cu ochelari, îmbrăcat într-un costum gri, cumpărat de gata, care intră în bar, îi făcu semn cu mâna din uşă şi pe urmă se aseză la masă, vizavi de ea. Alex îşi termină băutura şi luă un taxi până acasă. Nu era mult trecut de ora cinci când ajunse la el în apartament.

Nu mai ştia ce plănuise pentru seara respectivă; poate se va duce pe Broadway sau tocmai în Harlem, să pe cine va mai întâlni pe acolo. Era foarte mulţumit de cumpărăturile făcute; despachetă cămăşile şi le robă pe rând, una câte una, pe toate, privindu-se în oglindă, sugându-şi burta şi umflându-şi pieptul. Arăta un afurisit de halterofil, îşi spuse, ori ca un poponar, din ăia care se fâţâie pe plajă, nu, mai degrabă ca un halterofil; tricourile alea nu erau, dracului, prea feminine? Se gândi dacă să nu le ducă înapoi la magazin, dar hotărî totuşi să le păstreze şi să le poarte. Să îndrăznească numai vreunul să-l facă poponar, că-i va trage una în cap cu poşeţica. Râzând în hohote îşi aşeză cămăşile în al doilea sertar de la scrin, pe urmă încercă mai întâi cureaua şi apoi pantofii pe care îi cumpărase, deschizând dulapul de haine din perete şi contemplându-se în oglinda mare de pe uşă. Îi plăceau amândouă perechile, erau într-adevăr ca lumea. Le puse pe şanuri şi le aşeză lângă celelalte. Ceasul arăta ora şase fără douăzeci de minute.

Se duse în living, îşi prepară încă un martini şi îl sorbi în tihnă în timp ce se schimba de haine. Îşi puse o cămaşă sport, bej-închis, o pereche de pantaloni maro, de comandă, şosete bej şi pantofii cei noi de lac, maro, marca Gucci. Se gândi dacă avea nevoie şi de sacou, apoi se hotărî să-l ia totuşi, fiindcă nu se ştie niciodată ce ocazie se iveşte, în ce fel de local îţi vine chef să intri; apoi plecă de acasă.

Nu văzu niciun cunoscut pe Broadway, aşa că îşi cumpără nişte pizza de la un chioşc de pe strada Forty-second şi se duse la un salon de masaj de pe Eight

Avenue, unde întrebă de o fată pe nume Pearl, dar îi oferiră una aidoma chinezoaicei cu care se întreţinuse la barul Sherry-Netherland. Când ajunseră, în sfârşit, la afaceri, el o întrebă ce-ar zice să mai câştige douăzeci de dolari în plus şi ea îi spuse că treizeci ar fi o cifră mai potrivită, dar se înţeleseră la douăzeci şi cinci pentru o treabă cu gura. Ajunse acasă pe la miezul nopţii şi se vârî direct în pat.

Peste noapte se sculă, aprinse lumina, se duse la scrin şi deschise al doilea sertar. Scoase unul dintre tricourile de lână, îl încercă peste chiloţii de jocheu pe care îi purta şi se privi în oglindă. Hotărî să le ducă pe toate înapoi a doua zi, fiindcă îl făceau să arate prea apetisant.

Marţi de dimineaţă, înainte să pornească spre magazin, trecu prin parc. Jessica nu se vedea nicăieri. Nu ştia de ce o mai căuta, de fapt. Se aşeză pe o bancă la soare şi stătu acolo vreo jumătate de oră, pe urmă îşi zise: „Da' dracu' s-o ia” şi plecă în oraş cu taxiul. La magazinul Battaglia îi spuse vânzătorului că s-a gândit că tricourile de lână să nu fie prea călduroase pentru vară, iar acesta îi răspunse că au şi din bumbac, exact acelaşi model, îl refuză şi primi banii înapoi; era un client statornic. Era ora unsprezece şi nu mai ştia ce altceva ar putea să facă. În mod normal nu avea în el neastâmpărul ăsta după o lovitură, mai ales după un scor atât de bun cum scosese de la familia Rothman, dar în dimineaţa asta era nervos şi nu pricepea de ce naiba.

Nu-şi dădu seama că e pe cale să mai dea o spargere, până nu se trezi într-un magazin de pe Madison Avenue, cumpărând un pachet de cărţi de joc. După ce ieşi, puse deoparte decarul, valetul, dama, riga şi asul de pică şi aruncă apoi restul cărţilor într-un coş de gunoi de pe trotuar. N-avea nicio sculă cu el, încă nu-şi luase altele în locul celor pe care le abandonase când cu treaba de la familia Rothman. Dar nici nu umbla după vreo chestie complicată, ci după un scor uşurel, iar chinta pe care o

avea în mână ajungea pentru ceea ce-şi propusese. Se gândi că trebuie să-şi facă mâna, să se menţină în formă, chiar dacă nu trecuseră decât cinci zile de la ultima lovitură. Îşi mai spuse că treaba de la familia Rothman îl dezamăgise într-un fel, fiindcă ştiuse exact ce-o să găsească şi, chiar dacă mai ridicase în plus lucruri de opt mii patru sute de foi, tot o acţiune aranjată de altul rămânea, fără nicio emoţie autentică. Poate că azi e ziua lui norocoasă. Poate că o să dea peste scorul care nu-ţi reuşeşte decât o singură dată în viaţă şi o să scoată suficient ca să iasă definitiv din circuit.

Habar n-avea încotro să se îndrepte, ştia doar că e în căutare de pradă uşoară, tânjea după o uşă pe care să o poată deschide cu o carte de joc din chinta roială. Bazându-se pe intuiţie, se hotărî să evite oraşul. Voia o singură uşă pe care s-o deschidă uşor, nu un şir nesfârşit de uşi, visa la o singură uşă mare, cu o yală de jucărie, ori poate o uşă de la o curte interioară, dintr-aia ce se deschide ca o cutie de bere. Se gândi că s-ar putea să aibă nevoie de o şurubelniţă, dacă va da peste aşa ceva, deci se opri la un magazin de fierărie de pe Sixth Avenue şi îşi cumpără una. Şi, cum alături era o băcănie, intră şi se servi cu nişte scobitori dintr-un suport care stătea pe tejgheaua de la casă. Casieriţa îl fulgeră cu privirea, iar el îi spuse în gând: „Mai du-te dracului, cucoană.” Avea acum tot ce-i trebuia: o şurubelniţă, setul de cărţi de joc şi scobitorile.

Închirie o maşină şi o luă pe autostrada de vest, înspre Cross County, ajungând până la urmă în White Plains. Mai fusese şi altădată acolo, o dusese pe Kitty la un film şi pe urmă închiriaseră o cameră la Roger Smith Hotel. Dar nu mai lucrase prin zonă, aşa că merse mai departe cu maşina, în căutarea unui cartier cu case mai pricopsite. Treaba nu era urgentă şi dacă nu găsea nimic să arate promiţător nu se întâmpla nicio nenorocire. Dar spera să dea totuşi peste ceva. Voia să pătrundă în casa cuiva, să

deschidă uşa, să intre şi să înceapă să scotocească pe acolo, să descopere toate ascunzătorile.

Cartierul în care ajunsese – pe dibuite, de altfel, fiindcă habar n-avea de topografia aşezării – era format din case pe care le aprecie valoric între optzeci şi o sută de mii de dolari, toate aflate la oarecare distanţă de drum. Creşteau mulţi copaci de-a lungul străzilor şerpuite, dar niciunul nu înverzise încă, abia era aprilie, însă majoritatea caselor erau înconjurate de brazi înalţi. Şofa degajat, uitându-se după semne care să indice că locuinţa era goală. Nu se aştepta să fie cineva plecat în vacanţă în acea perioadă, aşa că nici nu se mai osteni să se uite după ziare lăsate pe veranda din faţă sau după cutii poştale supraîncărcate, sau după vreo peluză care avea mare nevoie de îngrijire sau după vreo clădire cu toate draperiile şi jaluzelele trase sau chiar după vreuna cu lumini aprinse la ferestrele de la etaj, ziua în amiaza mare. Văzu o casă cu uşa garajului deschisă şi fără nicio maşină înăuntru; o notă ca pe o posibilitate promiţătoare. Mai observă una cu un bilet agăţat de uşa de la intrare; îşi zise că şi aici ar putea fi ceva interesant. Însă ambele erau situate la jumătatea străzii, iar el prefera una pe colţ, dacă s-ar fi putut, unde se reducea la jumătate riscul de a fi observat. Îşi notă, pentru orice eventualitate, numele care apăreau pe cutiile de corespondenţă, continuă să se învârtă prin zonă cu maşina şi iată că, pe neaşteptate, îi ieşi norocul în cale.

Stradă pe care trecea se oprea într-o intersecţie de forma literei T. La dreapta avea o casă mare, în stilul englezesc al epocii Tudor, bine ascunsă după gardul viu din preajma intrării. Pe cutia pentru corespondenţă scria R. Nichols. La stânga era o vilă cu un gard de vreo doi metri înălţime, de jur-împrejur. Dincolo de strada perpendiculară se zărea gazonul unui teren de golf. Asta însemna că faţada casei în stil Tudor dădea spre gard, iar latura ei din dreapta la terenul de golf. Trecu în marşarier pe lângă ea şi parcă la bordură, se întinse până la

compartimentul pentru mănuşi de la bord şi scoase de acolo o hartă. Făcându-se că o studiază cu interes, examina şirul de brazi care despărţeau clădirea respectivă de următoarea. Efectiv, avea trei laturi fără vizibilitate. Trase frâna de mână şi deplasă maşina câţiva zeci de centimetri, ca să poată vedea aleea ce duce spre intrare; atunci dădu norocul peste el.

În timp ce supraveghea casa, din ea ieşi o femeie care încuie şi merse cu paşi iuţi până la garajul de alături. Ridică uşa escamotabilă a garajului, iar Alex putu să vadă că înăuntru nu era decât o singură maşină, pe care o porni şi o scoase cu spatele până la spaţiul oval din faţa casei. Lăsă garajul deschis. În vreme ce maşina pornea pe alee, Alex înaintă cu a sa până la colţ, opri câteva secunde, după care viră la dreapta şi merse mai departe pe lângă terenul de golf.

Exista şi o chestie care arăta necorespunzător la casa cu pricina, dar erau mai multe amănunte ce se prezentau bine de tot. Femeia încuiase la plecare; asta însemna că broasca de la uşa de intrare nu era chiar obişnuită, genul care s-ar fi deblocat automat. Era probabil una pe care nu o putea forţa cu setul de cărţi din plastic, nici cu şurubelniţa şi asta constituia o veste proastă. Vestea cea bună era, în schimb, că femeia îşi dăduse osteneala să încuie. Atunci când cineva pleacă de acasă şi înăuntru rămâne o menajeră, în general nu-şi mai bate capul să zăvorască. Asta îi sugeră lui Alex că terenul era liber; la fel şi faptul că nu se afla decât o singură maşină în garaj. Soţul nu se întorsese de la birou, iar acum plecase şi doamnă, casa rămânând liberă. Şi avea trei laturi oarbe. Aşa trebuia să interpreteze datele şi rezultatele erau satisfăcătoare. Dar ca să se asigure se opri la un *drugstore* şi căută un R. Nichols în cartea de telefon; găsi înregistrat acolo un Robert Nichols. Formă numărul şi lăsă aparatul să sune de zece ori. Apoi închise şi se întoarse la locul respectiv.

Intră direct pe alee şi lăsă maşina cu botul înspre stradă. Nu îl îngrijora posibilitatea să fi observat cineva maşina închiriată, cu toate că fusese nevoie să-şi arate permisul de conducere şi să semneze pentru ea cu numele adevărat. Dacă nota careva numărul şi raporta la poliţie, el putea foarte bine să spună: „Da, asta-i maşina pe care am închiriat-o, sigur. Am lăsat-o o clipă în stradă şi cineva a plecat cu ea. Adineauri a adus-o înapoi şi a parcat-o tot acolo. Probabil că era hoţul pe care îl căutaţi, fir-ar al dracului să fie."

Opri motorul, băgă cheile în buzunar, se uită împrejur şi se duse la uşa din faţă. Acolo ascultă un moment. Se auzea un radio înăuntru, dar ştia bine că o grămadă de oameni lasă aparatul deschis ca să-i păcălească pe hoţi, deci asta nu-l deranja absolut deloc. O văzuse plecând pe cucoană, o văzuse luând singura maşină din garaj, sunase de zece ori şi nu-i răspunsese nimeni. Acum apăsă cu mult curaj pe sonerie. Dacă se înşela, dacă era o menajeră în casă, o să-i spună că vinde paratrăsnete sau jaluzele, ori ce dracu' s-o nimeri şi ea o să-i zică să vină altă dată, când o fi acasă şi stăpâna.

Ţinu apăsat butonul soneriei şi o auzi cum răsună în interior, dar nu veni nimeni la uşă să-i răspundă. Verifică la ferestrele din faţă dacă aveau vreun anunţ care să atenţioneze că era o casă conectată la un sistem de alarmă, dar nu văzu aşa ceva. Trecu iute în garajul de alături şi se duse drept la uşa din spate – cea care dădea direct în casă. Nu pricepea de ce naiba lumea îşi punea broaşte costisitoare peste tot, în afară de garaj, dracu' s-o ia. În mod obişnuit acolo dădeai peste o încuietoare ieftină, cu un cilindru cu cinci lamele, care se deschidea cu o cheie dinspre garaj, iar pe partea cealaltă se acţiona cu un mâner. Avusese dreptate şi nu-i trebuiră nici treizeci de secunde ca s-o deschidă folosind asul de pică. Intră în casă şi rămase pe loc, ascultând. Tot ce se auzea era radioul.

Folosindu-se de el ca să se orienteze, o luă pe un coridor îngust care trecea prin faţa bucătăriei, a băii şi a unui salonaş cu televizor, dând apoi în holul de la intrare. Pe o uşă dublă se intra în living. Văzu acolo o combină stereo în funcţiune, de unde răsuna muzică destul de tare ca să te scoale din morţi. Dădu fuga la uşa de intrare, o descuie, vârî o scobitoare în broască şi o rupse înăuntru, încuie la loc şi urcă treptele acoperite cu covor înspre etaj, aşteptându-se ca acolo să găsească dormitoarele. Căută iatacul stăpânilor, deoarece acolo se păstrau totdeauna lucrurile de valoare, în caz că exista aşa ceva pe acolo. Mai întâi o să caute un seif în perete, dând jos tablourile şi oglinzile, pe urmă o să verifice dulapurile de haine. Dacă nu reuşea să-l găsească, o să umble prin sertare după bijuterii, bani sau cărţi de credit cu care să-şi umple buzunarele. Pe urmă o să se întoarcă la şifonier de unde o să ia toate hainele de blană. Dacă va da peste o singură blană o va lua, probabil, pe braţ. Dacă se va nimeri să fie trei sau patru, o să se uite în jur după o valiză şi o să le bage înăuntru, împreună cu tot ce mai părea de valoare. Cel mai rentabil era să dai peste bani gheaţă, bineînţeles; banii nu-i nevoie să-i împarţi cu nimeni şi nici n-ai de ce să te duci cu ei la tăinuitori. Aproape la fel de valabile erau şi cărţile de credit, dar nu se găseau aşa de uşor. Şi colecţiile de monede sau de timbre ar fi fost bune, însă nu se aştepta să dea peste aşa ceva în dormitor – de obicei, pe astea le dibuieşti în salonaş ori în bibliotecă. Plănui să cerceteze temeinic toată casa înainte să plece de acolo, cameră cu cameră, dar mai întâi voia să descopere dormitorul şi să se ocupe ca lumea de el.

Scara dădea într-un coridor lung şi acoperit cu mochetă pe care existau trei uşi. Prima era deschisă şi văzu o cameră de copil, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu un tapet cu animale.

Înăuntru se aflau un pătuţ şi un scrin vopsit în galben, iar într-un colţ remarcă o puşculiţă. Mai târziu o va sparge,

nu fiindcă l-ar fi interesat mărunţişul, dar uneori mai băga şi bunica acolo câte o hârtie de cinci sau de zece dolari, când venea în vizită. Îşi spuse că uşa închisă din capătul coridorului trebuia să fie de la dormitorul stăpânilor casei; nu se ştie de ce, dar, în general, acesta se afla întotdeauna la capătul coridorului. Dar mai observă o intrare lângă cea de la camera copilului. O porni într-acolo, răsuci mânerul şi deschise uşa.

Înăuntru era o femeie.

Încremeni în prag, simţi cum îi urcă mii de ace pe şira spinării şi i se înfig în ceafă. Doamna avea părul alb, să tot fi fost în jur de şaptezeci şi cinci-optzeci de ani, stătea în pat, sprijinită de perne şi citea dintr-o carte. Pe noptieră se aflau un pahar cu apă şi o cutie cu şerveţele de hârtie, alături de o colecţie întreagă de flacoane de medicamente – dăduse peste o babă bolnavă, fir-ar ea a dracului să fie. Bătrâna se întoarse spre uşă în clipa când aceasta se deschise şi se holba acum la el, mută de uimire; o văzu cum începe să deschidă gura, pregătindu-se ţipe în următoarea clipă.

Se întoarse pe călcâie, aproape gata s-o rupă la fugă, apoi se întrebă dacă ar fi putut să coboare pe scări, să iasă şi să ajungă la maşină, înainte ca strigătul ei să adune tot cartierul. Se trezi păşind în cameră, în loc s-o ia la goană, îndreptându-se repede spre pat, unde urletul se pregătea să erupă de pe buzele femeii cu ochii larg deschişi şi înspăimântaţi. Îi bătea puternic inima când ajunse lângă ea şi o înşfacă de ceafă, astupându-i gura cu mâna cealaltă.

Mirosea a medicamente, mirosea a bătrâneţe, era o doamnă în vârstă şi bolnavă, aflată într-o casă care trebuia să fie goală, de ce dracu' nu ridicase receptorul? Abia acum văzu că nu era niciun aparat în cameră, iar cucoana era imobilizată la pat, n-ar fi putut să se scoale şi să răspundă la telefon chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Îi mai

ţinea încă mâna apăsată pe gură, nu voia să-i dea drumul, fiind convins că o să înceapă să strige. Dar nici nu putea să stea aşa toată ziua, în timp ce fiică-sa putea să se întoarcă în orice clipă. În casă era o persoană bolnavă, deci tânăra n-avea cum să lipsească prea mult, poate că se dusese doar până la farmacie să-i mai aducă nişte medicamente, ori până la *drugstore*, de unde dăduse el telefon, iar asta însemna doar câteva străzi mai încolo; deja începuse să transpire, îşi simţi sudoarea curgându-i pe frunte şi la subraţ. Îl cuprinse o cumplită senzaţie de vomă. Nu mai vroia altceva decât să scape de acolo, dar dacă îi dădea drumul la gură, bătrâna va ţipa.

— N-am de gând să-ţi fac niciun rău, îi spuse.

Bătrâna dădu din cap. Îi simţea în palmă conturul dinţilor şi buzelor umede, dar nu-şi luă mâna, o ţinu mai departe apăsată. O clipă îi trecu prin minte că o să-i sfărâme craniul strângând-o aşa şi îi zise repede:

— Nu te teme, vreau doar să fug de aici. Dacă îţi dau drumul şi ţipi, atunci va trebui să te potolesc. Mă auzi?

Bătrâna dădu iarăşi din cap.

— Te las atunci, dar dacă te aud zbierând, mă întorc imediat de oriunde aş fi, de la parter ori chiar de la intrare, şi voi fi silit să devin violent. Înţelegi ce-ţi spun? Vreau să pricepi bine, altfel nu te eliberez. E clar?

Bătrâna mai dădu o dată din cap. Purta pe umeri un şal roz, care acum îi alunecase într-o parte şi ea se întinse să-l aşeze la loc, dar nu schiţă gestul de a-i îndepărta mâna, îşi ajustă doar ţinuta şi dădu iarăşi din cap, cu ochii măriţi de spaimă.

— OK, vezi că ne înţelegem? Şi îi dădu drumul, dar nu plecă de lângă ea. Ţinea pumnii încleştaţi, o aştepta să înceapă să dea cel mai mic semn că ar avea intenţia să ţipe; dacă ar fi făcut asta, intenţiona s-o lovească. Nu dorea să dea în ea, dar era hotărât s-o facă, dacă ar fi fost nevoie. N-avea încotro.

Cu voce tremurândă, bătrâna şopti: „Pleacă, te rog” şi

Alex se întoarse cu spatele şi o luă spre uşă. Afară, pe coridor, se împiedică şi căzu în genunchi, dar se ridică imediat împingând disperat cu amândouă mâinile în podea Se apucă de stâlpul de la capătul scării, se răsuci ţinându-se de el şi se năpusti în jos pe trepte, spre intrare, radioul continua să cânte asurzitor: un disc-jockey făcea reclamă unui parc de distracţii din New Jersey. Descuie uşa, o dădu de perete, alergă la maşină şi se urcă la volan. Dând să pornească, îşi aduse aminte că băgase cheile în buzunar şi se căută frenetic, având mâinile udate, dând peste tot felul de mărunţiş risipit, reuşind cele din urmă să le găsească. Tremura tot când izbuti, sfârşit, să pornească maşina. Acceleră nebuneşte, iar roţile azvârliră pietriş în urmă până ce anvelopa făcu priză, cu un scârţâit strident şi maşina ţâşni înainte. Parcurse în viteză aleea şi frână doar un pic atunci când ieşi la stradă, apoi viră la dreapta, trecu pe lângă indicatorul de oprire de la colţ şi mai făcu încă o dată la dreapta, lăsând în urmă terenul de golf şi încetinind abia la intersecţia următoare.

Încă mai gâfâia foarte tare când ajunse pe Hutch; apoi o porni grăbit spre oraş.

Zări un bileţel lipit pe uşă. Fusese scris cu pastă roşie, practic ţipa la el de acolo. Îl citi înainte să descuie.

Dragă Alex,

Am încercat să dau de tine, dar telefonul tău nu figurează în carte. La mine vin nişte prieteni la un pahar, după-amiază la cinci şi jumătate. Dacă îţi face plăcere, dă o fugă până aici. Cred că o să te simţi bine.

Jess.

Descuie, intră în casă şi reciti mesajul, stând în vestibul, sub becul din plafon. Nu dorea să coboare ca să bea un pahar cu niciun fel de prieteni de ai ei, probabil erau tot editori şi vor începe să vorbească despre cărţi pe care el

nu le-a citit. Totuşi, dacă venea la cinci şi jumătate, poate nu vor rămâne până târziu, poate va avea şansa să reia lucrurile de unde rămăseseră sâmbătă seară. La dracu', îşi spuse, ce-mi trebuie mie să mă încurc cu una ca asta? Numai dacă nu erau invitaţi la masă, în care caz or să stea toată seara. Atunci de ce nu-l poftise şi pe el la cină? Nu, probabil că era vorba doar de un pahar de băutură şi or să trăncănească tot felul de rahaturi despre scriitori ruşi, să-i ia dracu'! Şi o să se fâţâie fără sutien, făcând paradă de picioarele alea lungi şi splendide, invitându-l şi pe urmă trântindu-i uşa în nas. Nu, mersi, zise el în gând. N-am nevoie de băutura ta nenorocită, poţi să ţi-o păstrezi. Şi să nu te mai prind că vii şi-mi pui bilete pe uşă, auzi? Vrei să-mi dea careva vreo gaură? Vrei să treacă pe aici vreun spărgător, să vadă biletul şi să-şi dea seama imediat că nu e nimeni acasă? Iisuse!

Se pregătea să facă un duş când sună telefonul. Traversă în chiloţi dormitorul, se aşeză pe marginea patului şi ridică receptorul.

— Alo?

— Alex, sunt eu, Archie. Ce mai faci, omule?

— OK. N-avea chef să-i povestească lui Archie cum îi mersese treaba de la White Plains, cum scăpase ca prin urechile acului. El îl bătuse la cap pe Archie, de când se ştia, în legătură cu riscurile spargerilor date noaptea, aşa că putea să-şi închipuie ce-ar fi avut acesta de comentat dacă ar fi auzit istoria cu bătrâna. Iisuse, ce spaimă trăsese! Să dea peste ea acolo. Nu putea să scape de mirosul ei, de damful de medicamente, îi rămăsese în nări izul ăla împuţit de cearşafuri de om bătrân. Îşi tot suflase nasul pe drumul de întoarcere, încercând să scape, neputându-se relaxa până la intrarea pe autostradă, imediat după Mosholu Parkway; după aia, reuşise măcar să nu se mai uite tot timpul în retrovizoare. Dar duhoarea îl urmărise permanent până acasă şi o i simţea chiar şi acum în preajma lui.

— Care-i treaba, Archie?
— Veşti proaste, omule.
— Ce mai e?
— Au înhăţat-o pe Kitty.
— Când?
— Azi-dimineaţă.
— Au mai luat-o ei şi altă dată. Las' că plăteşte o amendă şi până diseară iese iar să facă trotuarul.
— Nu, nu. N-au arestat-o ăia de la Moravuri.
— Atunci cine?
— Narcotice.
— Mie mi-a spus că s-a lăsat.
— Au prins-o vânzând droguri, Alex. Avea la ea juma' de duzină de pliculeţe. N-am idee câte grame înseamnă asta, sper că n-o fi prea mult, tu ce zici?
— Nu, nu cred.
— Chiar şi aşa, să presupunem că avea sub trei grame, nu? Tot poate să ia între un an şi pe viaţă, depinde cât de duri vor să se arate. Legea asta nouă cu drogurile e foarte rea.
— Am auzit că o lasă mai moale în ultima vreme.
— Când e vorba de consumatori, nu de traficanţi. Sub trei grame e delict A-III. Şi dacă iese condiţionat, tot pe viaţă e. Pot s-o trimită înapoi exact când au ei chef.
— Cine dracu' a pus-o să se apuce de chestia asta?
— Am auzit că avea necazuri cu un tip greu, că o şterse cu banii lui. Aşa se vorbea prin cartier. Încerca să facă repede rost de mălai. Ca să scape de individ, pricepi?
— Mda.
— Ce chestie, nu?
— Mda.
— Ce faci diseară?
— Încă nu ştiu.
— Dacă ai chef să vii încoace, cred că putem să ne punem la o partidă de pocher. Sunt nişte tipi care joacă în fiecare marţi, numai că doi dintre ei nu pot astă-seară.

Unul e la spital cu prostata, ălălalt pleacă pe Coastă. Cred că ne putem băga noi doi pe fir, dacă te interesează.

— Miză mare sau cum?

— Nu, nu, o foaie-două. N-ai cum să pierzi mai mult de câteva hârtii. Se joacă bine, eu am mai fost la ei, tipii sunt meseriaşi. Şi gazda dă de băut; pe la unsprezece fac o pauză de cafea. Ce zici, nu te tentează?

— Ştiu eu... Te sun mai târziu, bine?

— Vezi să nu fie prea târziu, totuşi.

— Tu te duci oricum, nu?

— Mda, mă gândeam să trec pe acolo şi să văd dacă pot să intru pe fir. Dacă vrei să joci şi tu, le spun că suntem doi, să nu mai cheme pe altcineva.

— Nu ştiu dacă o să am chef.

— Bine, cum vrei. Da' să ştii că se joacă bine.

— Nu prea cred, Archie. Poate altă dată.

— Ce-i cu tine, omule? Pari cam dărâmat.

— Nu, sunt OK.

— Bine, dacă te răzgândeşti, sună-mă. Eu nu le dau telefon decât peste vreo jumătate de oră. În caz că te răzgândeşti.

— OK, mersi, Archie. Mersi şi că mi-ai spus de Kitty.

— Da, ce chestie, nu? zise Archie şi închise telefonul.

Ei, ce să-i fac, nu-s eu de vină, se gândi Alex. Am atenţionat-o că vreau înapoi alea două miare, dar nu i-am sugerat să iasă pe stradă şi să se apuce să plaseze droguri. Asta a hotărât ea singură, ea e de vină dacă au înhăţat-o. Şi, în orice caz, n-are cum să ia condamnare pe viaţă. N-au mai arestat-o până acum pentru droguri, au ridicat-o de zeci de ori pentru prostituţie, dar niciodată pentru droguri, aşa că e la prima infracţiune. Or să-i dea cel mult un an, asta e floare la ureche. Nici n-o să facă bine patru luni, că o şi vezi scăpată. Şi or s-o expedieze, probabil, la Bedford Hills, nu-i rău deloc pe acolo. Totuşi, gândul că va fi trimis cineva la închisoare îl cam întorcea pe dos. Pur şi simplu nu putea să şi-o închipuie pe Kitty la

răcoare. Nu pe ea. Bag-o pe fata asta la puşcărie şi ai să vezi cum îşi va pierde minţile. Bine, dar *era* la puşcărie, *era* după gratii chiar acum şi nu reprezenta decât începutul, deşi nu aveau cum să-i dea condamnare pe viaţă, nu din prima. Oricum, el se simţea complet nevinovat.

Se ridică de pe pat, se uită la ceasul de pe scrin şi hotărî că era prea devreme ca să bea un pahar. Nu ştia ce să facă diseară, poate că n-ar fi rău să-l sune pe Archie şi să-i zică: „Da, bine, bagă-mă şi pe mine în joc.” Totuşi, nu prea avea chef de pocher. Habar n-avea ce anume i-ar fi convenit.

Iisuse, ce spaimă trăsese cu bătrâna aia. Se întrebă dacă ea realizase în ce hal se speriase el, amintindu-şi ce-i mai sărise inima din loc zicându-şi că, dacă femeia şi-ar fi dat seama, s-ar fi ridicat din pat şi l-ar fi pocnit cu ceva în cap. Doamne, mirosul ăla, tot îl mai simţea, abia aştepta să intre sub duş şi să scape de el, să şi-l scoată din piele. Se mai uită o dată la ceas, decise să facă mai bine o baie zdravănă în loc de duş şi se duse să dea drumul la apă.

Stând pe marginea căzii se gândea la biletul de la Jessica, poate că ar trebui să treacă pe la ea măcar câteva minute. Citise şi el ceva cărţi, probabil că ar fi în stare să vorbească despre ele, dacă asta era conversaţia generală, cu toate că oamenii ăia consumau probabil alt gen de literatură. Lui îi plăcea să răsfoiască o carte numai după ce văzuse filmul respectiv; în felul ăsta îşi aducea aminte de toate scenele. Îl enervau paginile de descriere. Cui naiba îi pasă de câmpuri cu floricele sau de ce fel de mobilă era într-o cameră, ori de alte asemenea amănunte? În viaţa adevărată, oamenii discutau între ei şi asta îi plăcea şi în cărţi, să vorbească fiecare. Când ajungea la o pagină în care se spunea ce gândeşte cineva, de obicei sărea peste toată partea cu pricina; de unde putea să ştie scriitorul ce are omul în cap – el unul, câteodată, habar n-avea ce cloceşte el însuşi.

Cândva, după ce răsfoise o carte în care personajele se tot gândeau, Alex încercase să se gândească şi el cum e cu gânditul. Se străduise să-şi analizeze propriul său mod de gândire, să descopere singur cum gândesc oamenii. Şi ajunsese la concluzia că el nu gândea niciodată în paragrafe lungi, nici măcar în propoziţii; de cele mai multe ori gândea în imagini, ca la cinema sau la televizor, un gând îi venea de obicei în minte sub forma unei *acţiuni*. Ce naiba mai însemna tot rahatul ăsta din cărţi, unde personajele se apucă să se gândească în propoziţii interminabile, de te loveşte somnul? Nu era deloc adevărat şi cărţile ar fi trebuit să fie aievea, ca-n viaţă, nu? Dacă nu, la ce naiba se mai apucau să le scrie? Sau la ce naiba să le mai citeşti, cum s-ar zice.

Poate că ar *trebui* să coboare până la ea, să bea un pahar la repezeală şi pe urmă să plece, să se ducă în Harlem şi să-l ia pe Archie la pocher. Sau s-o caute pe acolo pe Daisy. I-ar plăcea să încerce o dată cu Daisy, trebuie să fie o chestie nemaipomenită, de scris acasă, nu altceva. Dragă mamă, ghici ce-am făcut eu aseară. Râse de unul singur, închipuindu-şi-o pe maică-sa citindu-i scrisoarea domnului Tenisman, îmbrăcat în alb; lua-l-ar toţi dracii, probabil că şi baie face cu rachetă în mână, nenorocitul. Poate să stea vreo jumătate de oră şi pe urmă să-i spună că are o întâlnire, îmi pare rău că trebuie să plec aşa repede, mi-a părut bine de cunoştinţă. S-o lase baltă, cum îl lăsase şi ea pe el sâmbătă – m-am simţit foarte bine, Alex, dar s-a făcut într-adevăr foarte târziu. Poate că o să se ducă până la urmă, numai aşa, de-al naibii.

Trase un pui de somn după ce ieşi din baie şi când se trezi, ceasul de pe scrin arăta ora şase fără zece. Nu-l sunase pe Archie să se anunţe la pocher, acum se făcuse prea târziu, aşa că hotărî să coboare totuşi până la ea, să vadă şi el ce feţe aveau prietenii de la editură. Îşi puse o jachetă albastră de lână. La început se gândise să îmbrace

cămaşa cumpărată de la Battaglia. Stătu în cumpănă dacă pantofii săi noi, de lac alb, de la Gucci mergeau cu hainele, dar până la urmă îşi luă nişte şosete albastre şi mocasini negri. Apoi o porni pe scara de incendiu, coborî până la etajul al cincilea şi ascultă cu atenţie. Se distingeau glasuri, muzică, cineva râdea, o fată, dar nu părea să fie Jessica. Aproape că se răzgândi, dar apăsă totuşi pe butonul soneriei; aşteptă puţin, apoi auzi apropiindu-se nişte paşi şi uşa se deschise.

— Alex, zise ea şi se aplecă să-l sărute pe obraz. Ce mult mă bucur c-ai putut să vii!

Îl luă de mână şi îl trase în hol, apoi închise uşa după el, fără să se ostenească s-o încuie. Sărutul îl surprinse, iar faptul că acum îl ţinea de mână, conducându-l înspre camera de zi, îl cam stânjenea. Nu putea însă să se retragă fără să fie penibil, aşa că o lăsă să-l poarte prin încăpere, până la canapeaua pe care erau aşezaţi un bărbat şi o femeie.

— Alex, te rog să faci cunoştinţă cu doi buni prieteni de-ai mei, Paul şi Lena Epstein. El este Alex Hardy.

— Încântat, zise Alex şi dădu mâna cu Paul, apoi se blocă, neştiind ce să facă, în clipa când îşi dădu seama că Lena îi întinsese şi ea mâna. I-o luă, i-o strânse uşor, după care se dădu cu un pas înapoi, căută un scaun şi găsi unul lângă pian.

Se aşeză repede, iar Jessica îl întrebă:

— Ce bei, Alex?

— Scotch cu gheaţă.

Paul Epstein era un bărbat cu faţă de vultur şi cu un început de chelie. Se pieptăna cu o cărare studiată ca să mai ascundă situaţia şi purta ochelari groşi, cu rame mari şi negre. Era îmbrăcat într-un costum gri de businessman, cu cămaşă albă, cravată albastră, şosete şi pantofi negri. Alex presupuse că venea direct de la birou. Lena Epstein era o brunetă scundă, cu părul tuns ca o târfă franţuzoaică. Avea ochi căprui şi o gură mare, purta un

pulover maro, pe gât, o fustă scurtă de piele, colanţi – ştia că sunt colanţi fiindcă i se vedea aproape tot fundul – şi pantofi fără tocuri, cu nişte limbi franjurate. Îşi zise că şi ea venea, probabil, tot de la serviciu, avea un aer ponosit pe care nicio femeie nu-l afişează când se îmbracă special pentru o petrecere.

— Alex locuieşte puţin mai sus, zise Jessica.

— Bine-ar fi să stea puţin mai sus de mine, chicoti Lena, ridicând din sprâncene ca Groucho Marx.

— Auzi la ea! râse Paul. Şi bagă de seamă, te rog, că stă numai la un metru de mine!

— Uite-ţi şi băutura, spuse Jessica şi îi oferi un pahar.

Bineînţeles, nu purta sutien. Asta era specialitatea ei. Nu tu sutien, tricou bleu de bumbac, blugi strâmţi pe pulpe, sandale. Se afla în cameră cu o tipă căreia îi plăcea să provoace pe gratis, o evreică, probabil, care făcea pe Groucho Marx, cu un smucit de soţ căruia i se părea nostim că nevastă-sa să flirteze cu un străin. Grozav, n-ai ce spune! Deştept mai fusese, să vină la aşa ceva.

— E prea tare muzica? se interesă Jessica.

— Nu, doar că-ţi sparge timpanul, strigă Lena.

— Dar acum? întrebă ea, micşorând volumul cu două trepte. E mai bine?

— Mult mai bine.

— Lena are urechi delicate, comentă Paul.

— Fată cu urechi delicate, acceptă Lena.

— Hm! Făcu Paul.

— Sau fată cu ureche lată, dacă preferi – adăugă ea, făcându-i cu ochiul lui Alex. Dar voi doi cum v-aţi cunoscut? V-aţi întâlnit în lift şi gata?

— Ne-am văzut în hol, spuse Jessica şi se îndreptă spre Alex, rămânând în picioare lângă scaunul lui, cu mâna sprijinită de spătar.

— La mine în bloc nu poţi să întâlneşti decât perverşi şi tipi gata să-ţi facă de petrecanie.

— Şi, din când în când, câte un spărgător, adăugă Paul.

— Fără poveşti cu atrocităţi din New York, vă rog foarte mult, interveni Jessica.
— Auzi, i se adresă Paul, dacă preferi altceva de băut...
— Nu, nu, merge, zise Alex.
— Voiam să-ţi spun că am nişte iarbă extra, dacă te interesează. Am făcut rost de la un băiat de la serviciu, e marfă mexicană. E nemaipomenită, nu-i aşa, Lena?
— Oho!
— Nu fumez, mulţumesc. Jess, ar trebui să încui uşa, dacă aveţi de gând să vă distraţi cu marijuana.
— Sticleţii nu-şi mai bat capul cu iarbă, în ziua de azi. Cred că trag şi ei. Când nu moţăie prin maşinile alea ale lor.
— Ei, cine face una pe din două cu mine? Jessica?
— Mersi, nu vreau.
— Uite-te la el, e deja plecat pe pârtie cu săniuţa şi mai vrea să tragă încă o porţie, comentă Lena.
— Am avut o zi grea la birou, scumpo, zâmbi el şi băgă mâna în buzunar. Scoase o cutiuţă de tablete de zaharină, deschise capacul şi o puse pe măsuţă. Înăuntru erau patru ţigarete răsucite cu grijă. Luă una, o aprinse, trase un fum şi i-o trecu nevesti-sii. Lena pufăi ea îndelung, apoi îi oferi lui Alex.
— Mulţumesc, am scotch-ul.
— Ce zici de iarba asta? întrebă Paul, luându-şi înapoi ţigara.
— Nu are niciun efect asupra mea, se plânse Lena.
— Ba are, scumpo!
— Niciodată. Tu te prosteşti. Eu doar mă uit la tine.
— Rahat. Ştiu eu mai bine.
— Nu la aia mă refeream.
— Ai idee ce face când fumează? Devine stenografa lumii întregi. O ţine întruna repetând conversaţiile, să se asigure că toată lumea ştie exact ce s-a rostit cu două minute în urmă.
— Nu fac aşa ceva niciodată.

— Eşti sigură că nu vrei să guşti şi tu puţin?
— Nu, mulţumesc, îl refuză Jessica, scuturând din cap.
— Dar ai încercat vreodată?
— Da.
— Îi e teamă să nu-şi piardă controlul, chicoti Lena, ridicând din umeri.
— Unde e copilul, Jess? o întrebă Alex. Nu-i aici?
— E la soacră-mea.
— Când vine acasă o să ne găsească zburând prin cameră, zise Paul.
— Nu apare până mâine după-amiază. Îl ţine la ea. Ne înţelegem bine amândouă.
— Cine a spus altceva? întrebă Lena.
— Michael e nesuferitul. Nu de soacră-mea vreau să divorţez, doar de Michael.
— Mie îmi place Michael, interveni Paul. E băiat bun.
— Păi hotărăşte-te, îi ceru Lena. Adineauri susţineai că e un nesuferit.
— Nu eu, Jessica a spus asta.
— Cine-a afirmat aşa ceva, Alex?
— Îmi pare rău, n-am fost atent, răspunse Alex şi se uită la ceas.
— Toate trenurile vin la timp, nu-ţi face griji, chicoti Lena.
— Pleci cu trenul, Alex?
— Nu, nu, locuiesc chiar aici, puţin mai sus.
— Foarte comod, consimţi Lena.
— Şi cu ce te ocupi, Alex? îl întrebă Paul. În afară de faptul că fumezi tot timpul marijuana.
— Sunt electrician la teatru, zise el şi se gândi că iar trebuia să înşire tot rahatul ăla.
— Eu sunt jurist. Dacă vreodată electrocutezi pe cineva, caută-mă în cartea de telefon.
— Aşa o să fac.
— Iarba n-are niciodată efect asupra mea, susţinu Lena.
— I s-a pus pata pe creier, gata, chicoti Paul.

— Să-ţi mai torn un pic? întrebă Jessica.

— Nu, mulţumesc, mai am.

— Lucrurile încep să mi se arate foarte clar, spuse Paul. Cu contururi extrem de precise. Când fumez iarbă, vreau să zic. Au detalii precise. În clipa asta te văd foarte clar, Alex.

— Şi cum arăt?

— Foarte clar.

— Ai mai spus o dată, i-o tăie Lena. Eu văd totul neschimbat, chestia asta n-are niciun efect asupra mea.

— Gata, s-a şi terminat, anunţă Paul. Iarba de calitate arde repede.

— Iarba de calitate arde greu, îl corectă Lena.

— Asta e de calitate şi arde repede.

— Ai spus că iarba de calitate arde repede.

— Mai bine am pleca, propuse Paul. E aproape şase jumătate şi ar trebui să fim acolo la şapte.

— Dacă o pornim în starea asta, or să ne aresteze, ciripi Lena.

— Nu, nu mai fac poliţiştii arestări pentru marijuana.

— Asta am spus şi eu. Nu-i aşa că asta am spus şi eu?

— Haide, haide odată; Paul închise capacul cutiuţei de tablete de zaharină, se ridică de pe canapea şi i-o oferi Jessicăi, aruncându-i-o în poală: „Un cadou pentru tine.”

— Ia-o înapoi, eu nu fumez aşa ceva.

— Şi unde ne ducem acum de fapt? întrebă Lena.

— La familia Keeling.

— Şi a cui a fost ideea?

— Tu ai fixat ziua.

— Şi ce, am spus eu altfel? comentă Lena. Se aplecă s-o sărute pe Jessica pe frunte şi îi luă cutiuţa metalică din poală. „Mare păcat de tine că te droghezi”, chicoti ea şi îl luă de braţ pe Paul.

Jessica îi conduse la uşă şi, apoi se întoarse în living.

— Uff! Bine că s-au dus. Îmi pare rău, Alex, pe timpuri erau simpatici. Dă-mi voie să-ţi mai torn un pic. Sau te

grăbeşti? Ai alt program?

— Nu, nu.

— Mă gândeam să mai stăm de vorbă, zise ea, luându-i paharul din mână şi ducându-se înspre bar. Acum, că a plecat trupa cu capul în nori.

— Sigur. Şi despre ce-ai vrea să discutăm?

— Mai eşti încă supărat pentru sâmbătă seară, nu-i aşa?

— De ce?

— Păi... fiindcă am plecat aşa devreme.

— Când cineva nu mai poate să stea, înseamnă că nu mai poate, ridică el din umeri.

— Eram îngrijorată din cauza copilului.

— Da, ştiu.

Îi aduse paharul cu scotch şi se duse să se aşeze pe canapea, aplecându-se să-şi ia o ţigară din cutia de pe măsuţă, aprinzând-o şi suflând un nor de fum. Arăta proaspătă, tânără şi frumoasă, dar el îşi aminti brusc de bătrâna de la White Plains – să fi avut într-adevăr un fir lung de păr alb pe obraz, chiar deasupra locului unde îi astupase el gura cu mâna? Sau şi-l imaginase numai? Mirosul ăla, damful de medicamente şi de bătrâneţe... Nu, de *moarte*. A moarte mirosea. Se uită la Jessica: îşi schimbase poziţia corpului. Ar fi vrut să se întindă şi s-o mângâie, convins fiind că dacă ar putea să-i atingă pielea mătăsoasă de pe obraz, ar uita într-o clipă de faţa zbârcită şi pergamentoasă a bătrânei şi de duhoarea ei. Dar rămase pe loc, aşezat pe scaunul din cealaltă jumate a camerei, amintindu-şi din nou că îl lăsase baltă sâmbăta trecută; îi purta pică, întrebându-se din nou ce naiba căuta el aici.

Nu era chip să înţelegi lumea asta, a celor în regulă. Cu ce drept fumau ei marijuana, cu ce drept făceau bancuri pe seama poliţiştilor, ce dracu' puteau ei să cunoască despre realitate? Întreab-o pe Kitty cum stau lucrurile, îşi spuse în sinea sa, ea fusese arestată de nenumărate ori şi acum era la zdup, pentru narcotice, asta-i chestie gravă,

infracţiune A-III, ce dracu'. Întreabă-mă pe mine despre poliţişti dacă vrei să afli ceva şi nu veni să-mi spui bancuri tâmpite despre caraliii care fumează marijuana. Ei fură droguri, dacă vreţi să ştiţi. Îi arestează pe micii traficanţi şi îi bagă la zdup şi le umflă marfa că s-o vândă pe urmă unor amărâţi de damblagii, asta fac sticleţii, nu mă mai scoateţi din sărite cu prostiile voastre.

— ... i-am invitat numai ca să am o scuză să te poftesc la mine. Soţii Epstein îşi închipuie că sunt cineva, dar...

— Şi de ce îţi trebuia o scuză?

— Ei... având în vedere seara de sâmbătă. Să ştii că eram într-adevăr îngrijorată, dar nu numai de asta am plecat.

— Şi care erau celelalte motive?

— Unul singur. Un singur alt motiv. M-am gândit că Michael ar fi putut să pună un detectiv pe urmele mele. Mi-a trecut asta prin cap când m-am dus la baie. Îţi aduci aminte, după ce am dansat?...

— Da.

— Atunci mi-a venit ideea. Că s-ar fi putut să mă urmărească un detectiv. Că s-ar fi putut ca, tot timpul cât am mâncat la restaurantul chinezesc, unul să fi stat cu ochii pe noi. Şi să se fi ţinut după noi la întoarcere. Fiindcă mă tem să nu-l pierd pe Peter, înţelegi? Pe băiatul meu. Să nu pierd dreptul de a mi se încredinţa copilul, dacă se ajunge la conflicte. Pricepi ce vreau să spun?

— Nu. Nu prea.

— Ei, pur şi simplu nu voiam să-i dau lui Michael ocazia să pretindă că sunt o mamă imorală sau altă porcărie de felul ăsta şi să încerce să mi-l ia pe Peter. Acum e mai clar?

— Nu.

— Bine, stai să văd cum aş putea să-ţi explic, începu ea uitându-se în tavan. Dacă ne-ar fi urmărit într-adevăr un detectiv de la restaurant până acasă, dacă ar fi văzut că în loc să mă duc la mine în apartament am intrat la tine... şi

dacă am fi rămas acolo amândoi mai multă vreme, atunci ar fi putut trage concluzia că, în fine, nu stăm să ascultăm jazz sau să jucăm şah, înţelegi ce vreau să spun?

— Da, cred că da.

— Ar fi putut să pretindă că se petrece ceva între noi doi. Şi dacă Michael ar fi ţinut cu tot dinadinsul să-mi facă necazuri, păi n-avea decât să spună că sunt imorală şi să-mi ia copilul. Ceea ce nu pot să risc. Aşa că, în timp ce dansam, mi-a trecut prin minte că lucrurile luau, cum să spun, o anumită întorsătură; când m-am dus la baie am început să mă gândesc ce-aş face dacă ar fi un detectiv în hol. Dar avocatul mi-a spus că e foarte greu în ziua de azi să dovedeşti că o mamă nu corespunde din punct de vedere moral. El cunoaşte cazul unei femei care practica prostituţia, nici nu-ţi vine să crezi, şi tribunalul tot n-a admis să i se ia copilul. Mi-a explicat cu multă răbdare. Când i-am telefonat.

— I-ai telefonat avocatului?

— Da. Ca să-l întreb dacă pot să am un prieten fără să-mi periclitez poziţia.

— Şi?

— Mi-a povestit de prostituata aceea. Şi a adăugat că nu crede că e cazul să-mi fac prea multe griji în ziua de azi, cu vremurile pe care le trăim. În ceea ce priveşte încredinţarea copilului.

— Când ai vorbit cu el?

— Ieri dimineaţă. L-aş fi sunat şi mai repede, dar era duminică. Aşa că asta-i situaţia, ridică ea din umeri şi stinse ţigara.

— Adică, Jess?

— Îmi place când îmi spui Jess.

— Care-i situaţia de fapt, Jess?

— Cred că ştii tu mai bine, zise ea. Nu e nevoie să-ţi explic.

La început a fost numai răzbunare.

Voia s-o pedepsească şi s-o umilească, s-o facă să priceapă cât de adânc îl jignise sâmbăta trecută, cu toate că putea să înţeleagă de ce-l lăsase baltă, de fapt era un motiv valabil – chiar dacă de-a dreptul prostesc. Orice mocofan ştia că nu pot să-ţi pună nimic în cârcă fără martori şi fără fotografii, numai Domnişoara Fermieră aici de faţă, numai micuţa Miss Lăptărie avea nevoie să-şi sune avocatul ca să afle asta, se miră că nu l-a consultat chiar şi pe primarul oraşului. Bună dimineaţa, domnule primar, pot să mă..., înţelegeţi, e vorba de acest tânăr foarte atrăgător care locuieşte chiar în blocul meu, la numai două etaje mai sus, domnule primar, şi îmi puneam întrebarea... Sunt în curs de divorţ, înţelegeţi, şi m-am gândit să verific dacă e posibil, dacă îmi face avansuri e în regulă să... În fine, ştiţi, să ajung să-l cunosc puţin mai bine decât până acum, se poate asta, nu-s probleme, domnule primar?

Era furios pe prostia ei, îl mai enerva şi faptul că nu-i împărtăşise lui aceste temeri, atunci când ieşise din baie, să-i fi spus verde în faţă ce probleme are, nu să-i vândă tot rahatul ăla cu copilul şi cu fata care venise să stea cu el, deşi probabil că şi de asta fusese îngrijorată. În furia lui, uită de faptul că ea făcuse primii paşi atunci, în parc, uitase că roşise imediat după aceea, uitase cât de bine merseseră toate sâmbătă seară, ce mult se bucuraseră unul de compania celuilalt, cât de deosebit decursese totul – până în momentul în care ea hotărâse să plece. Asta era, bineînţeles. N-ar fi trebuit să-l abandoneze aşa. Orice prostie i-ar fi trecut prin cap, ar fi putut să i-o spună şi lui, ar fi putut să aibă destulă încredere în el să-i fi mărturisit: „Uite ce e, Alex, asta mă roade acum, n-are nicio legătură cu noi doi, pur şi simplu asta e.” Dar în loc să fi făcut aşa, ea plecase. Îl lăsase acolo ca pe un prost. Noapte bună, Jess. Noapte bună, Alex. N-ar fi trebuit să-l abandoneze ca pe un fraier. Nu era un idiot pe care să-l joci pe degete. Era un bărbat în toată puterea cuvântului

şi i se cuvenea un oarecare respect.

Deci mai întâi fu numai răzbunarea, nu intenţionase câtuşi de puţin să facă dragoste cu ea. „Dragostea” nu avusese nicio legătură cu asta, la început, nu pentru el, oricum. O dezbrăcă furios, trăgându-i tricoul albastru de peste sânii goi, apoi îi desfăcuse cureaua de la pantaloni şi îi scosese sandalele, lăsându-i în jos pantalonii pe toată lungimea picioarelor ei interminabile, aruncându-i apoi cât colo. Purta un slip minuscul, bleu-pal. Îl trase în mare grabă, îl coborî dincolo de genunchi, iar ea şi-l trecu de glezne şi îl azvârli cu piciorul, desfăcându-se pe canapea sub el, înlănţuindu-l cu braţele.

Cuprins de remuşcări, începu să caute fermoarul de la pantaloni – nu vroia să se dezbrace, o dorea pe ea goală şi deschisă sub el, dar intenţiona să rămână complet îmbrăcat – îndoindu-se cu privire la dimensiunile lui, neştiind dacă ea o să-l considere potrivit. Ezită o clipă, amintindu-şi de duşurile de la Sing Sing, de tipii care intrau acolo, de dotarea celorlalţi bărbaţi, nici nu se uitase la ei decât cu coada ochiului, nu voia să creadă cineva că e cât pe ce să cedeze, că e gata să se lase transformat într-o cocotă masculină. Arată-le că eşti slab şi cu asta s-a zis cu tine, aşa îi spusese Tommy.

Îndoiala şi teamă nu-i înăbuşiseră defel mânia. Stătea cu ochii închişi, iar ea era culcată, cu braţele şi cu pioarele desfăcute, aşteptându-l; în sfârşit, găsi curajul să se elibereze din strânsoarea pantalonilor, înspăimântat că ea ar putea deschide ochii şi l-ar putea umili, făcând vreo remarcă neinspirată. O, asta-i o sulă, credeam că-i doar o făsulă, ori vreo altă şmecherie de felul ăsta, nu puteai să ai încredere în cei din lumea ei. Târfele pe care le regula, târfele erau fără excepţie destul de versate ca să se uite la om şi să-şi dea ochii peste cap de admiraţie zicând: „O, Doamne, n-ai de gând să-mi vâri maşinăria aia înăuntru, nu? Mă rupi în bucăţi cu aşa o măgăoaie, fie-ţi milă de o biată fată care trebuie să muncească.” Putorile ştiu bine

ce efect au chestiile astea. Dar Jessica stătea întinsă pe spate, cu ochii închişi, cu braţele aşteptând să-l cuprindă şi lui îi era frică să nu îl privească, dacă mai întârzia mult.

Se aşeză în genunchi peste ea, dar n-avea chef să-şi murdărească pantalonii cei scumpi şi nici nu vroia să se dezbrace, trebuia s-o facă să simtă cine e stăpânul, cine e armăsarul, cine e cu sulă. N-o să se dezbrace, cu o curvă ar fi fost altceva, o curvă s-ar fi priceput. Îi era frică să nu se înmoaie, se temea să nu deschidă ochii după ce ajungea înăuntrul ei şi să-i spună: „Ce e acolo?", se îngrozea să nu termine prea repede, poate chiar înainte să o pătrundă, era speriat şi tremura din toate încheieturile.

Îşi spuse că i se trăgea de la excitare, însă pe urmă i se făcu şi mai frică să nu cadă răpus prea devreme şi începu să dârdâie şi mai abitir.

Se strecură înăuntru, ea deschise uşor gura când o pătrunse şi el simţi un fior de satisfacţie – totul fusese în regulă, se întreba de ce se temuse, la urma urmei, cu siguranţă că era la fel de bine dezvoltat ca oricare dintre nenorociţii de futangii care se săpuneau la duş. Hei, puştiule, ce ai zice să mi-o sugi? Se adânci mai mult, iar ea gemu, o auzi şi asta îl încurajă şi îl făcu în acelaşi timp să se teamă că se va sfârşi prea curând. Ea îşi ridică şoldurile, venindu-i în întâmpinare, el îi spuse în gând nu te mişca, o să mă faci să-i dau drumul, şi se concentră, se chinui să-şi amintească orice altceva, se gândi la patine şi la rachete de tenis, la domnul Tenisman şi apoi, pe neaşteptate, o revăzu pe maică-sa şi îi apărură în faţa ochilor uşi, uşi care se deschid, se gândi la forţat uşi, la găurit uşi, la turtit uşi, la scos uşi din balamale, la uşi ce dezvăluiau ascunzători, la casete din care se revărsau bijuterii ce i se strecurau printre degete, diamante şi rubine, smaralde şi perle, se întindea să ajungă la sânii ei, îi apucă pe amândoi în palme, spectacolul gratuit pe care îl dădea pentru toţi indivizii din lume, lua-o-ar naiba de gâscă, aşa cum se fâţâie ea fără sutien, ca o târfă de

duzină. Avea sânii presăraţi cu pistrui, ca şi nasul, de altfel, iar sfârcurile lor erau roz, crezuse că numai fecioarele au sfârcuri roz, hei, nu mişca, mama mă-tii!

După aceea, ea îl urmări stând tolănită pe canapea cum îşi scoate hainele şi le aşază cu grijă pe spătarul scaunului pe lângă pian. Îi ceru o ţigară şi el luă una din cutia de pe măsuţă, i-o aşeză între buze şi i-o aprinse, iar ea trase adânc în piept, apoi zâmbi. Îi puse o întrebare pe care n-o mai rostise decât în faţa lui Kitty, anume, dacă fusese bine şi ea zise: „Nu ţi-ai dat seama, Alex?” Atunci o sărută. Îi trecuse mânia, o sărută încet şi tacticos, explorându-i buzele cu ale sale, atingându-i limba cu a sa, sărutându-i vârful nasului, plimbându-şi buzele pe obrajii ei şi peste fruntea ei, apoi sărutându-i părul de la tâmple, umed de transpiraţie şi ochii închişi, apoi coborându-se către sâni şi sărutându-i pe rând sfârcurile, protuberanţa rotundă şi netedă a pântecelui, apoi buricul. După care, făcu pentru prima dată în viaţa sa un anume lucru, adică o sărută acolo, îşi puse buzele acolo şi se sperie o clipă întrebându-se dacă nu-i o perversitate, dacă nu-i la fel cu a lua în gură o sulă. Dar mâinile ei îl dezmierdau pe ceafă, degetele ei suple îi pieptănau părul, mângâindu-l şi se simţi deoadată în largul lui.

Mai târziu, în dormitor, făcuseră pentru prima dată dragoste împreună. Şi după aceea el plânse. Îşi puse capul pe pieptul ei şi plânse, iar ea nu-i spuse altceva decât „Da”.

3

Se aflau acasă la Daisy.

Era joi seară şi de abia se întorsese de la Post Mills, în apartament domnea o curăţenie impecabilă, le spuse că avea o femeie care vine de două ori pe săptămână. Daisy purta un capot lung, de nilon şi nici n-ai fi zis că avea un singur picior. Numai când se aşeza i se turtea rochia într-o parte şi observai infirmitatea. Îi invită să se servească singuri cu băutură şi se instală comod pe canapea. Archie stătea în faţa ei, iar Alex alături. Mirosea a săpun.

— Întâi şi întâi, zise Archie, ai intrat sau nu în casă?

— Sigur că da, confirmă Daisy. N-a fost uşor, dar am reuşit.

— Ce s-a întâmplat? Babalâcul a făcut pe nebunul?

— Voia să ştie de ce. I-am spus că n-am văzut niciodată interioarele, ce, îi era ruşine să mă bage şi pe mine înăuntru? Nu, zice, nu-i era deloc ruşine, de ce i-ar fi fost? Fiindcă sunt doar o târfă, îi arunc eu, şi şchioapă pe deasupra. Susţinea că n-are a face asta, dar că nu vrea să vină nevastă-sa şi să-mi simtă mirosul pe acolo. Ştii, îmi dau cu parfum când mă duc la el. Îi place să mă împut cu porcăria asta ieftină, mă umple de greaţă, nu alta. Aşa că i-am propus să fac mai întâi un duş, are şi baie acolo, la

studio, unde pictează. El a zis că bine, să fac un duş şi mai vedem noi după aia, poate dăm o fugă mai târziu, ei?

Daisy zâmbi radios.

— Nici eu nu-s de pomană curvă. Totdeauna iau banii înainte. Aşa că m-am dus la baie, am încuiat uşa şi m-am spălat, pe urmă mi-am pus hainele la loc şi când am ieşit m-a întrebat ce-i cu mine îmbrăcată şi i-am amintit că vreau să văd casa, că îmi promisese că mi-o va arăta. Putem să mergem mai târziu, zice, hai acum la treabă, Daisy. I-am spus că m-am spălat de parfum, că miros ca în ziua când m-a făcut mama şi că vreau să vizitez nenorocita aia de vilă. În afară de cazul că se teme să nu i-o contaminez şi atunci ar fi mai bine să nu mai bat drumul până acolo în fiecare joi, că oricum am alergie şi toate chestiile alea care înfloresc prin zonă mă fac să strănut. În sfârşit, a acceptat, bine, nu-i decât o casă, nu ştiu ce mare lucru ţi se pare, iar eu am insistat că pentru mine e important. Făceam pe fetiţa cuminte care aşteaptă ca bărbatul să o respecte, ştii cum vine asta? îl întrebă Daisy şi începu să râdă.

— Deci te-a dus acolo, concluzionă Archie.

— Da.

— Sunt însemne la ferestre? se interesă Alex.

— Şi la uşi, şi la ferestre. Are nişte panouri de sticlă cu uşi şi sunt nişte etichete pe ele, care mai există şi pe uşile glisante şi pe toate geamurile, de jur-împrejur.

— Şi ce scrie pe ele?

— *Provident Security*.

— Zice că e o clădire protejată de firma *Provident Security*?

— Îhî.

— *Provident Security*. Ţie îţi sugerează ceva chestia asta, Alex?

— N-am auzit de ea în viaţa mea.

— L-am întrebat ce-i cu etichetele alea şi mi-a explicat că-s de la un sistem de alarmă. Am început să fac bancuri

pe chestia asta, m-am interesat dacă sună o sonerie când deschizi uşa, iar el mi-a zis că e o alarmă silenţioasă, conectată undeva. La poliţie sau unde? Şi mi-a adus la cunoştinţă că nici n-au secţie de poliţie la Post Mills, că oraşul e păzit de trupe de jandarmi. Deci alarma sună acolo şi mi-a zis că nu, ci la un tip, Charlie Duncan, care ţine şi o staţie de taxiuri; are vreo zece case legate la un monitor şi dă fugă să vadă ce s-a întâmplat dacă se întrerupe legătura.

— Şi Reed n-a intrat la idei că-i pui atâtea întrebări?

— Nu, nu, luasem în derâdere toată treaba. Asta era când intram în casă, suna foarte firesc. Nu-s decât o curvă mititică, de unde să ştiu io cum merge o 'larmă d-aia?, mai adăugă ea cu un accent de pe plantaţiile de bumbac din sud.

— Charlie Duncan îl cheamă pe tip?

— Îhî.

— Şi are o staţie de taxiuri în localitate?

— Da. Îi zice „Expediţiile Duncan”.

— Bine.

— E un orăşel prăpădit rău, înţelegi?

— Mda, am fost şi eu până acolo.

— N-au nici poliţie, nici pompieri, nimic.

— M-am prins, spuse Archie. Cum arată casa?

— Înnebunitor.

— Hai, dă-i drumul, o îndemnă Alex. Intri prin faţă şi...

— Da, intri prin faţă şi se fac două aripi de acolo. E genul modern, ştii, sticlă, piatră şi lemn, e o chestie de văzut, n-am ce spune. Archie, zău că mi-aş da şi ălălalt picior să stau şi eu acolo, fir-ar a dracului de casă. Pe jos e cu piatră, cum intri pe uşă vezi şemineul. Salonul e cam cât un teren de fotbal; are într-un capăt şemineul şi la celălalt nişte uşi de-astea glisante de sticlă, care dau înspre lac.

— Te-ai uitat şi la alea? întrebă Alex.

— Da, au etichete. Ţi-am mai spus.

— Dar ce fel de broaşte sunt? Rahaturi de alea care se pun la curtea interioară?

— Nu mă pricep.

— Da' uşile sunt de plastic sau de sticlă?

— Nu ştiu.

— Aveau vreo bară de siguranţă?

— Cum adică?

— O bară pusă orizontal, cam pe la înălţimea asta. Cu lanţ şi cu zăvor.

— N-am văzut aşa ceva.

— OK, mai departe. Dormitoarele unde sunt?

— Toată casa e pe un singur nivel. Din hol dai în salon, drept în faţă. La dreapta e sufrageria şi mai încolo, bucătăria. La stânga, cum intri, sunt trei dormitoare. Unul e al lor, al'lalt e pentru musafiri şi pe al treilea îl ţin pentru când apare fiică-sa în vizită la ei. Are treizeci şi patru de ani, da' nu e măritată şi mai trece pe acolo în weekend.

— Unde e dormitorul principal?

— Întâi vine holul ăla mare, pe urmă camera pentru fiică-sa, aia de musafiri şi apoi a lor. În hol e tot piatră pe jos, ca la intrare; de fapt în toată casa e aşa.

— Ai fost în iatac?

— Da, mi-a arătat absolut totul. N-a vrut el să mă ducă acolo, dar am reuşit să-l conving, ai fi zis că vrea să mi-o vândă, nu alta.

— Deci, de la intrare o iei în stânga şi dai de holul ăla imens, pe urmă vin două camere şi dormitorul lor e ultimul, aşa e?

— Da.

— Ia-o metodic, zise Alex. Deschizi uşa de la dormitor şi...

— Da, imediat dai cu ochii de peretele de sticlă dinspre lac.

— Tot cu uşi glisante?

— O bucată, da; restul sunt ferestre. Aşezate destul de sus.

— Şi pe partea cealaltă ce e?
— O terasă de piatră, cu trepte care coboară spre apă.
— OK, acum stăm în pragul dormitorului, continuă Alex. Ce-avem în dreapta?
— Dulapuri în perete.
— Ţi-a arătat ce-i înăuntru?
— Le-am deschis singură.
— Şi?
— Dulapurile sunt ale domnului Reed; îşi ţine hainele acolo. Nevastă-sa are un vestiar separat. Între dormitor şi baie; cam cât camera asta de mare.
— OK. Ia-o acum împrejurul camerei, în sensul acelor de ceasornic.
— Cum merge ceasul?
— Da. E la şase când intrăm în cameră. Peretele cu dulapuri e la ora şase. Acum ce-i pe ăla de la ora trei?
— Patul. Un pat mare, dublu. Cu un tablou deasupra.
— Bun. Acum ce e la?...
— Mai e ceva la trei.
— Ce anume?
— Uşa care dă în vestiarul nevesti-sii.
— Bun, bine, ajungem şi la asta.
— Şi baia. Dincolo de vestiar se intră în baie.
— Bun, asta mai târziu. La douăsprezece ce e?
— Ferestrele alea cocoţate şi sub ele nişte mobilă cu sertare. Şi la stânga lor, uşile care dau pe terasă.
— Bun. Dar la nouă?
— Acolo nu-i decât un perete cu panouri de lemn şi în faţa lui o banchetă cu un ghiveci cu plante şi o sculptură. E o sculptură de Jack O'Malley. Un bărbat slab şi deşirat. Domnul Reed mi-a spus că e de Jack O'Malley.
— Şi nu e nimic atârnat pe perete?
— Nu.
— Nu sunt picturi, ori alte chestii de astea?
— Nimic.
— Mai există şi alte tablouri în cameră? În afară de ăla

de la capătul patului?

— Nu.

— Dar oglinzi?

— Deasupra scrinului, da. Pe tot peretele, până sub geamuri, e numai oglindă. Sub ferestrele alea cocoţate de care ţi-am zis.

— E fixată în şuruburi?

— N-am văzut, dar e prinsă în zid, dacă asta vrei să zici. N-are niciun fel de ramă şi nici nu e atârnată.

— OK, cum e cu vestiarul?

— Ar trebui să vezi ce ţoale are fufa aia, spuse Daisy, dându-şi ochii peste cap. Sunt la rochii acolo...

— Lasă-le naibii! Blănuri ai văzut?

— Şase.

— Ce fel?

— Două de vizon. Asta sigur. Restul, nu mă pricep să-ţi spun de care. L-am întrebat pe domnul Reed dacă pot să probez şi eu un vizon şi mi-a sugerat că nu-i o idee prea bună. N-am pus niciodată aşa ceva pe mine. Mamă, ce mi-ar mai fi plăcut să mă lase s-o încerc şi eu!

— Ceva oglinzi? Vreuna atârnată de perete?

— E una până jos, fixată la fel ca alea din dormitor.

— Tablouri?

— Nu.

— Atunci unde dracu' e seiful? strigă Archie. Nu l-or fi montat sub tabloul de la capul patului, nu? Ar fi prea greu de umblat la el.

— Mda, mormăi Alex. Daisy, hai să ne întoarcem la dormitor, te rog. Mai spune-mi de peretele lambrisat. Cum e?

— Cu panouri mari, de lemn, zise Daisy, ridicând din umeri.

— Aşezate vertical?

— În sus şi în jos, da.

— Cu rosturi între ele?

— Păi da, acum că-mi spui, da.

— Se vede locul unde se îmbină panourile între ele? Arată ca nişte plăci separate?

— Da, cam de cincisprezece-douăzeci de centimetri lăţime fiecare.

— La ce te gândeşti, Alex? îl întrebă Archie.

— Nu ştiu nici eu, poate că e vreo broască prevăzută cu resort, apeşi pe o placă şi se deschide. Ai văzut vreo balama, Daisy? Acolo, pe perete?

— Să ştii că dacă e o încuietoare care se apasă, interveni Archie, trebuie să aibă articulaţie de pian.

— Da, dar şi astea se văd.

— N-am observat niciun fel de balamale.

— Dar dulapul de haine al lui Reed? Ai aruncat o privire în spatele hainelor?

— Am pipăit nişte costume, am dat umeraşele într-o parte. Nu se vedea absolut nimic pe peretele din fund, dacă asta vrei să ştii.

— Atunci unde e seiful? întrebă Archie.

— Poate că nici nu există, spuse Alex. Poate îşi închipuie că le ajunge sistemul de alarmă.

— Când un tip îşi bate capul să-şi instaleze aşa ceva, are şi seif în casă, nouă cazuri din zece.

— Mda, aşa e, mormăi Alex.

— Atunci unde-i?

— În sertare. Pe peretele care ar veni la ora douăsprezece, presupuse Alex. Cum arată alea?

— Absolut normal, zise Daisy, ridicând iar din umeri. Albe, cred că or fi din melamină sau aşa ceva. La ce dracu' te aştepţi?

— Sunt numai sertare sau şi panouri oarbe?

— Habar n-am.

— Nu-şi bagă nimeni un seif într-un panou dintre sertare, ce părere ai? întrebă Archie.

— Eu am dat peste o mulţime de seifuri pe care puteam să le şi iau cu mine. Odată am dibuit unul într-o bibliotecă, avea o uşiţă glisantă în faţă, să pară tot cărţi, am dat-o la

o parte şi obiectul stătea frumuşel acolo. L-am luat cu mine. Cântărea vreo şaizeci de kilograme.

— Şi ce era înăuntru? întrebă Archie, uitând pe moment de restul problemelor.

— Şase miare cash. Unul din scorurile mele cele mai bune. L-am dus acasă şi l-am cojit pe îndelete, am dat o lovitură de toată frumuseţea.

— Poate că şi Reed şi-o fi ţinând seiful tot în living, se gândi Archie, revenind la treburi mai serioase. Se prea poate, nu?

— Mda, numai că unei femei, când se îmbracă, nu-i prea convine să dea fuga până în sufragerie ca să-şi ia inelul. Se poate, uite ce e, totul e posibil, dar majoritatea sunt în dormitor. Dacă am dat peste trei seifuri mari şi late puse în living, de când lucrez eu, dar nici nu cred să fi fost chiar trei. De obicei, nu e vorba de salon, mai degrabă de o bibliotecă, un hol, ceva unde găseşti un seif antiincendiu, cu hârtii înăuntru. Banii se ţin în dormitor. În general, vorbesc. Acolo stau de obicei.

— Păi, poate că n-au aşa ceva, fu de părere Archie.

— S-ar putea. Ai reuşit să deschizi vreun sertar din ăla, Daisy?

— Da, i-am spus că vreau să văd lenjeria neveste-sii. M-a întrebat de ce. Am minţit că mă excită.

— Şi ce era înăuntru? întrebă Archie.

— Bijuterii nici gând, dacă la asta te referi. Dar trebuie să fie o groază în casa aia, Archie, asta-i sigur.

— De unde ştii?

— Sunt multe poze de ale ei şi în toate e plină de diamante. Pe scrin, acolo, e una într-o ramă de sticlă: de la nunta băiatului, că au doi copii; tipul e însurat şi stă prin America de Sud. E doctor acolo. În fotografia aia îl pupă pe fii-su şi e împopoţonată ca regina Angliei. Poartă o diademă cu diamante, colier şi brăţări cu diamante, până la coate. E ca o prăvălie de bijuterii ambulantă. I-am spus lu' domnu' Reed, aoleu, unde-şi ţine toate astea, la bancă?

— Şi?

— Nimic. A râs. Pe urmă m-a întrebat dacă nu vreau să iau cu noi o pereche de chiloţi de-ai ei. Începuse să nu mai aibă răbdare, venise vremea să ne întoarcem.

— Pare futangiu mare individul.

— Nu, prinsese şi el rahatul ăla cu lenjeria ei care mă excită. Aşa că am plecat la hogeac.

— E departe?

— Am măsurat cu cârjele. E o alee care duce din casă până în pădure, unde îşi are studioul; mi-au trebuit nouăzeci şi patru de opintiri ca să ajung. Faceţi socoteala că eu parcurg cam un metru şi douăzeci dintr-un hop.

— Atunci or fi vreo sută, o sută cincizeci de metri, să spunem – calculă Alex. S-au auzit ceva zgomote cât ai stat pe acolo, Daisy?

— Doar gâfâieli.

— Vreau să spun, de afară. Maşini pe şosea, lucruri de astea?

— Da, din când în când, da. Numai că studioul e mai aproape de şosea decât casa, să ştiţi. Din cauza asta se aud maşinile de acolo.

— Acum zi cum e cu ăia cinci servitori. Eşti sigură că joia sunt plecaţi cu toţii?

— Categoric. M-a dus înăuntru, nu? Nu ar fi riscat dacă ar fi fost o şansă cât de mică să mai mişune cineva pe acolo.

— Asta aşa e, Alex.

— Mda. Ascultă, Daisy. Vreau să aruncăm şi noi o privire prin casă, joia viitoare. N-ai cum să-l scoţi de acolo? Să plece puţin, vreau să zic.

— Nu văd cum.

— Roagă-l să te plimbe cu maşina, ceva de felul ăsta.

— Păi, nu mă plăteşte el să vin până acolo ca să mă plimbe cu maşina.

— Pe la ce oră ajungi de obicei?

— Pe la douăsprezece.

— Şi la cât treceţi la acţiune?
— La douăsprezece fix.
— Hai, lasă, eu vorbesc serios!
— Şi eu la fel.
— Şi cât durează?
— Ajung la douăsprezece şi plec pe la trei. Îmi cheamă un taxi la două şi jumătate. Maşina vine de la Stamford.
— Se vede casa din studio? întrebă Archie.
— Nu, e prea departe şi e plasat chiar în pădure.
— Bine, atunci ai grijă să-l ţii acolo cât timp ne facem noi treaba. Să zicem, între unu şi două.
— Las' pe mine, zise Daisy, zâmbind.
— Să-l baţi în cuie de patul ăla.
— Stai liniştit.
— Ziceai că tipul ăsta, Duncan, are o staţie de taxiuri, începu Archie. Cine păzeşte alarma când el e plecat în cursă?
— N-am idee.
— Nu poţi să-l întrebi pe Reed? Mă gândesc că dacă reuşim să aranjăm ceva cu Duncan, nu ne mai batem capul dacă se declanşează porcăria aia sau nu.
— Asta ar mai însemna nişte procente la împărţeală, sări Alex.
— Mda.
— Mai bine găsim pur şi simplu o cale să intrăm, opină Alex. Trebuie să existe un mod de a pătrunde fără să atragem atenţia.
— Dar de ce nu încercăm noi mai bine să-l dăm pe Reed jos din pat? Ne deschide el, decuplează alarma şi pe urmă îl sună pe Charlie Duncan şi-i spune că totul e OK.
— Asta ar însemna să ne arătăm la faţă, zise Alex. Eu unul nu intenţionez aşa ceva, tu ce părere ai?
— Nu, nici gând, numai că...
— Mai bine să nu apăreţi în studio. Nu am chef să-şi închipuie Reed că sunt amestecată în chestia asta. De fapt, când se va termina totul, mi-ar plăcea să îmi reiau

obiceiul şi să-l vizitez săptămânal.

— Nu venim acolo, nicio grijă, zise Alex.

— Vă spun aşa, ca să înţelegeţi.

— Sigur că da, ţine-ţi dracului gura odată! se răsti Archie.

— N-am chef să ajung la zdup, pentru vreo prostie de-a voastră.

— Nu-i cazul, stai liniştită!

— Fiindcă primul lucru la care o să se gândească domnul Reed o să fie, oricum, uite, i-am arătat casa, probabil că e şi ea amestecată. După aia, o să-i spun că mi-e frică, mai bine să-mi cheme un taxi, să plec înainte să vină jandarmii. Oricum, n-are încotro, că altfel descoperă şi nevastă-sa ce preocupare are el în fiecare joi.

— Bun, asta ne va da timp să ajungem departe până anunţă el spargerea.

— Şi mie la fel, zise Daisy, vreau şi eu să dispar.

— Sigur, sigur.

— Bun. Atunci voi, băieţi, veniţi joia viitoare, la unu, da? Şi staţi acolo cam o oră, cât îl ţin eu în acţiune pe domnul Reed.

— Exact.

— OK. Dacă asta-i tot, am un client care vine peste un sfert de oră.

— Alex?

— Gata.

Afară, pe trotuar, Archie îl întrebă:

— Cum ţi se pare?

— Vom vedea joi cum se prezintă situaţia.

— Nu te interesează o treabă până atunci?

— Ce anume?

— Am în vedere un magazin cu autoservire. Îmi trebuie un om înăuntru.

— Noaptea?

— Mda.

— Las-o baltă!
— Îmi trebuie numai cineva care să rămână înăuntru şi să decupleze alarma.
— Ce fel de sistem?
— Cu sonerie.
— Şi de ce nu o faci praf? E în exterior doar, nu-i aşa?
— Mda, dar se află sus de tot şi zidul ăla are în faţă un bloc de locuinţe. Mi-ar trebui o scară şi m-ar putea vedea toţi de la ferestre. Aş avea nevoie de cineva care să rămână înăuntru şi să-mi aranjeze firele.
— Ce fel de legături sunt?
— Probabil că un sistem combinat, nu crezi? Ce să fie într-un magazin? Ai tot timpul. Am studiat locul azi-noapte, nu sunt paznici prin zonă şi patrula poliţiei trece numai de două ori: la miezul nopţii şi la ora două. Dă ocol parcajului şi se uită cu lanterna pe la vitrine, asta-i tot.
— La cât te aştepţi să ridici de acolo?
— Ar trebui să fie cel puţin încasările de peste zi. Vreo două miare şi mai bine.
— Ce fel de seif?
— Unul stil vechi, are o singură uşă; e jos, în birou.
— Şi unde o să ţi se ascundă omul?
— Există o cameră în spate, unde se depozitează lăzile goale. Poate să intre puţin înainte de ora închiderii şi să se furişeze acolo. E plin de cutii de carton puse una peste alta.
— Da, dar vezi... noaptea...
— Ei, ce zici?
— Când vrei să treci la treabă?
— Cum îmi găsesc un om.
— Mai bine nu conta pe mine.

Dar vineri se trezi din somn cu gândul la magazinul lui Archie. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să lucreze singur pe timp de noapte, dar poate cu un partener de încredere n-ar fi fost mare lucru. De fapt, el intră pe ziuă

sau cel puţin cât era încă lumină; dacă desfiinţa alarma şi îi deschidea lui Archie pe dinăuntru, puteau să dea gata seiful cât ai zice peşte, lucrând amândoi. Să cojeşti o cutie era treabă de muşchi, oricum, dacă ar fi făcut cu schimbul la ciocan şi la daltă, ar fi reuşit să iasă de acolo foarte repede. S-ar fi putut chiar să aibă norocul să dea peste un seif care să se poată găuri, Archie zicea că era un Mosler mai demodat, cu uşă pătrată, poate că avea un ax care mergea ciocănit.

Mirosul Jessicăi mai stăruia încă în patul lui. Plecase imediat după miezul nopţii, fiindcă azi Felice se ducea la şcoală şi nu putea s-o ţină prea târziu. Vorbiseră despre posibilitatea de a merge undeva în weekend şi acum, fără să coboare din aşternut, formă numărul ei s-o întrebe dacă a discutat deja cu soacră-sa. Îi spuse că aranjase totul şi stabiliră la ce oră se vor vedea, pe urma aşeză receptorul în furcă şi începu iar să se gândească la treaba lui Archie.

Nu ştia nici el de ce se tot frământa. Dăduse o lovitură nu mai departe de săptămâna trecută şi era în plină pregătire pentru o operaţie din care putea să rezulte o chestie tare de tot, acolo la Post Mills, de ce naiba îl bătea gândul să iasă iar pe teren? Aruncă pătura cât colo, dar în loc să se scoale, rămase pe marginea patului cu ochii la telefon, şi întrebându-se dacă dorea cu adevărat să-şi petreacă un weekend întreg cu Jessica. Poate sperase tot timpul că soacră-sa o va refuza. Nici nu ştia ce fel de soacră mai e şi asta, fiu-său se luptă pentru divorţ şi ea acceptă să stea cu copilul în timp ce Jessica dă o fugă în Massachusetts. Ea nu-i spusese că pleacă însoţită, bineînţeles, dar omul trebuie să fie în stare să deducă şi singur cât fac doi şi cu doi şi să priceapă că o fată drăguţă, chiar dacă o porneşte singură, n-are prea multe şanse să rămână aşa multă vreme.

Lumea „cinstită” avea un fel ciudat de a considera că e civilizat să întorci capul şi să te uiţi în altă parte, să te

prefaci că nu se întâmplă nimic. Îl vezi pe un tip că dansează cu nevastă-ta, observi că i-a pus mâna pe fund şi ce faci? Îl scoţi afară şi-l baţi de-l snopeşti? Nu, nici vorbă, te uiţi în partea cealaltă şi te prefaci că nu se întâmplă nimic. Aşa e civilizat, aşa se poartă tipii în regulă. Vine la tine noră-ta şi-ţi spune: „Hei, mami, vreau să plec şi eu sâmbătă şi duminică, să stau să mă mai gândesc în linişte la toate cele, poate că mă hotărăsc să nu mai divorţez de puţa aia de Michael, băiatul tău, ce zici, mami, stai tu cu copilaşul?” „Da, scumpa mea fiică.” Zi-le „cinstiţi” şi pace!

Habar n-avea pe unde vine Stockbridge, nu mai fusese niciodată pe acolo şi gândul că exista şi un teatru prin preajmă îl scotea din minţi. Jessica îi spusese că s-ar putea să întâlnească pe acolo şi ceva cunoscuţi. Ce să spun, grozavă probabilitate. Dar dacă exact asta intenţiona ea? Ce putea să facă? Să se ducă drept la Cary Grant să-i zică: „Bună, Cary, ce faci, nu te-am văzut de mult”?

Maşina închiriată trăgea spre dreapta, probabil că avea ceva la direcţie sau poate roţile nu fuseseră bine echilibrate, nu ştia nici el. Era un ageamiu în materie de automobile şi îl enerva că asta trăgea în dreapta din motive pe care nu putea decât să le bănuiască. Când apăsa pe frână, defecţiunea devenea şi mai evidentă, iar el se gândea tot la magazinul lui Archie şi la posibilitatea să scoată un miar la repezeală, fără altă bătaie de cap decât tăiatul câtorva fire. Peste tot erau pomi înfloriţi şi tot felul de arbuşti pe care nu-i cunoştea şi, când o întrebă pe Jessica, nu-i pică deloc bine că ea reuşi să-i turuie pe nerăsuflate toate denumirile. Chestia asta şi hiba maşinii. Şi magazinul lui Archie. Era de-a dreptul nebun să se gândească la o treabă de noapte, cu sau fără partener. Să-l ia naiba şi pe Archie, n-avea decât să-şi găsească pe altcineva.

Când ajunseră la Stockbridge, spre seară, traseră la hanul *Leul Roşu*, loc recomandat de Jessica, şi se trecură

în registru drept soţ şi soţie. Un băiat le urcă bagajele în cameră, el îi dădu bacşiş un dolar şi pe urmă o auzi pe Jessica întrebând dacă începuse stagiunea la teatru. Puştiul îi spuse că nu, era prea devreme, iar Alex nu comentă nimic, dar îi mai oferi puştiului încă un dolar. Ea propuse apoi să iasă la plimbare şi mai târziu să meargă cu maşina să mănânce la un local pe care îl cunoştea, unde proprietar era un pianist care dădea recitaluri de acompaniament. Veneau mulţi oameni din lumea teatrului acolo, zicea ea, şi câteodată se produceau şi ei, se distrau cu toţii de minune. Numai de asta nu avea Alex nevoie, dar acceptă imediat şi o privi cum se dă cu ruj, aducându-şi aminte din nou de magazinul lui Archie. În timp ce mergeau prin oraş, nişte puştani cu părul lung se întoarseră după ea, unul o fluieră când trecură pe lângă ei şi Alex se abţinu să-l pocnească. Începea să-l calce pe nervi faptul că Jessica nu purta niciodată sutien. Îl enerva că ştia aşa de bine oraşul, că avea idee unde erau magazinele, ce spectacole se puteau viziona, chiar şi în localităţile învecinate – concerte, balet, teatru experimental şi chiar muzică rock. Asta în timpul stagiunii, bineînţeles; avea, nu se ştie de ce, impresia că stagiunea a început mai devreme. Poate fiindcă reclamele pentru concertele Tanglewood apăreau în *Times* cu mult înainte de lansarea lor, în fiecare an, deşi acum nu văzuse încă nicio reclamă. Poate că pur şi simplu ar fi dorit ca teatrul să se fi deschis deja, ar fi vrut ca sezonul de spectacole să fi început, ca să se poată delecta împreună.

— Mda, zise el.

Se opriră într-un magazin de antichităţi din centrul oraşului: de jur-împrejur, pe rafturile cu mici obiecte din sticlă ori din bronz erau cartonaşe pe care stătea scris, de mână:

Când vă dă prin minte să furaţi aceste obiecte, veniţi mai bine să discutăm dacă nu le puteţi cumpăra.

Jessica îl întrebă pe patron în ce măsură afişele contribuiseră la reducerea procentului de furturi, iar acesta îi răspunse: „O, nici nu vă închipuiţi cât de mult.” Era un tip destul de în vârstă, care purta o cămaşă liliachie şi o vestă în carouri, blugi şi mocasini negri pe piciorul gol. Îi explică fetei că infracţiunile de acest gen se înscriu într-un ciclu mental bine definit şi se pot încadra în categoria spargerilor, furtul din magazine i se părea o formă de spargere – că se credea şi deştept, dobitocul. S-au făcut studii asupra autorilor de spargeri şi s-a descoperit, îi spuse el fetei, cu toate că nu dorea s-o plictisească dându-i un răspuns prea lung la o întrebare atât de simplă, s-a ajuns la concluzia că sunt indivizi care manifestă aceleaşi nevoi ca şi cei care nu comit delicte (I-auzi la el! se gândi Alex) cum ar fi, de pildă, nevoia de bani ori nevoia de a fi aprobat de un grup de semeni, ori chiar nevoia de acţiuni palpitante sau, în multe cazuri, nevoia de a se ridica împotriva omului în costum gri, dacă ea înţelegea la ce se referă.

— Ce fascinant! Nu-i aşa că e fascinant, Alex?

— Da.

— Acum, această nevoie trebuie să fie îmbinată cu prilejul de a fura, continuă patronul magazinului, evident şi cu recunoaşterea acestui eveniment. Atunci are loc opţiunea: va fura sau nu, ca să-şi satisfacă nevoia? Dacă o va face şi dacă va scăpa neprins, cu alte cuvinte dacă va avea succes, păi atunci va simţi un sentiment de satisfacţie de pe urma furtului şi acest ciclu se va repeta la nesfârşit – va continua să fure ca să-şi satisfacă nevoile.

Proprietarul zâmbi cu gura până la urechi şi rosti ceva ce sună a „noros” şi pe urmă îi explică pe litere Jessicăi semnificaţia cuvântului: Nevoie, Ocazie, Recunoaştere, Opţiune, Succes, Satisfacţie – NOROSS. Acum, ce-am făcut eu aici e o încercare de a interveni pe treapta „Opţiune” a ciclului. Un individ intră aici pradă nevoii de a fura, vede o

ocazie de a fura, recunoaşte acest prilej drept un mijloc de a-şi satisface nevoia şi deci se află în pragul unei opţiuni. Ce se întâmplă? Afişele mele îi dau oarecare libertate de alegere. Nu trebuie neapărat să fure, poate să stea de vorbă cu mine, în loc de asta.

— Şi vin vreodată să discute cu dumneavoastră? întrebă Jessica.

— O, nici nu ştiţi cât de des, zise tipul. Acum câteva luni a apărut un individ care mi-a spus că nu înţelege nici el ce l-a apucat, dar simte că trebuie neapărat *să aibă* o figurină pe care o văzuse în raft, ştie că n-are bani şi e ispitit s-o fure. Am stat de vorbă şi l-am lăsat s-o cumpere în rate. Mi-a plătit cinci dolari, piesa costa cincizeci, şi-a luat-o acasă şi de atunci îmi trimite câte cinci dolari pe lună. Asta s-a petrecut în noiembrie, până în august ar trebui s-o achite. Da, da, afişele astea se dovedesc într-adevăr foarte eficiente.

Odată ieşiţi din magazin, Jessica spuse:

— Cred c-a avut o idee bună, nu ţi se pare?

— În afară de cazul când cineva e decis să fure o chestie, iar atunci o s-o fure cu siguranţă, răspunse Alex. N-o să se ducă defel să stea de vorbă cu patronul. Tipul care a venit la el n-avea de gând să şterpelească piesa aia, voia doar s-o cumpere mai repede.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Jessica, dar se vedea limpede că nu credea asta.

Fu surprins de localul la care îl duse. Aveau într-adevăr o mâncare franţuzească excelentă, nu se aştepta deloc să găsească aşa ceva prin coclaurile alea. Şi tipul care ţinea restaurantul cânta bine de tot la pian, se acompania singur şi mai interpreta şi jazz. Nu era Monk, Jamison sau Shearing, nici vorbă, dar avea multă îndemânare, în genul lui Powell, de fapt se vedea la el influenţa primilor pianişti *be-bop*. După cină, aşezaţi în salonul cu pian, cu lumânări aprinse pe toate mesele, cu muzică de jazz revărsându-se în încăpere, degustând un coniac fin, Alex se simţi relaxat,

prima oară în acea zi. Iar mai târziu, în patul dublu de la hotel, el şi cu Jessica făcură dragoste, o ţinu strâns în braţe şi uită de magazinul lui Archie şi de celelalte lucruri care îl tot supăraseră, inclusiv de mică prelegere despre furturi de la prăvălia de antichităţi.

Dimineaţă însă, în timp ce făcea duş, gândul îi zbură din nou la supermarketul cu pricina, iar când ieşi din baie şi o văzu pe Jessica îmbrăcată în tricou, îi spuse:

— Ia ascultă, n-ai niciun sutien?

— Poftim?

— Nu porţi niciodată sutien?

— Ba da, uneori.

— Şi acum de ce nu-ţi pui unul?

— N-am la mine.

— Dar ce-ai făcut, ai ieşit şi le-ai dat foc pe stradă?

— Pot să-mi cumpăr, dacă vrei. Găsim un magazin şi mă duc...

— Nu-mi pasă dacă porţi sau nu aşa ceva. Dacă vrei să arăţi ca o boarfă, treaba ta.

— Zău, Alex, fetele tinere nu mai...

— Dar nu mai eşti deloc foarte tânără, ai douăzeci şi nouă de ani. Şi, pe deasupra, mai eşti şi măritată, mai ai şi un copil.

— Nu mi-am dat seama că te supără asta.

— Nici gând, n-ai decât să faci ce pofteşti.

— O să-mi caut unul prin oraş.

Însă după micul dejun, când îşi cumpără un sutien şi ieşi din cabina de probă cu el pus pe sub tricou, el se enervă iar.

— Nu trebuie să faci neapărat tot ce spun eu.

— Dar vreau să-ţi fac pe plac.

— Nu sunt genul de tip care sileşte o femeie să-i cânte în strună.

— Ştiu asta.

— O femeie care face aşa ceva nu-i decât o târfă.

— Alex...

— Hai s-o lăsăm baltă, bine? N-ai decât să porţi sutien, sau să nu o faci, exact cum pofteşti.

— Păi, acum port. L-am cumpărat şi îl port, cum bine vezi.

El dădu scurt din cap, fără să mai spună nimic, dar nu se calmase încă. Dacă era o fată cuminte, de ce nu se îmbrăca în consecinţă? Se întreba acum ce naiba face el aici, la mama dracului, cu o tipă în regulă; dar când umbla cu ea n-avea chef s-o vadă dându-se în spectacol ca o târfă.

Cum apăreai undeva cu Kitty toată lumea ştia imediat că e curvă. N-aveai cum să disimulezi, aşa era cinstit, să se vadă. Ca amicii ăia în regulă ai ei, care fumau iarbă şi făceau bancuri tâmpite, ce dracu' vroiau ei să pară? Şi aici, tot aşa. Îşi pune cineva un tricou de bumbac subţire, fără nimic pe dedesubt, ce intenţionează să demonstreze cu asta? Ori e curvă, ori nu e, iar dacă nu e, n-ar trebui să umble îmbrăcată aşa. Şi puştii ăia cu plete de ieri: ar fi trebuit să măture strada cu ei. Totuşi, nu fuseseră ei de vină că gândiseră în felul acela. Mare lucru că nu întrebaseră de preţ. Îl scotea din sărite că ea se conformase în felul ăsta, că dăduse fuga să-şi cumpere sutien. O femeie trebuie să ştie ce vrea: n-are chef să poarte sutien, la naiba cu ce zic alţii, fă ce-ai hotărât, ia-te după capul tău. Ca individul de la prăvălia de antichităţi, tipul cu afişele alea tâmpite.

Chiar îşi închipuia, dobitocul, că putea să împiedice pe cineva să facă ce îşi pusese în gând? Bine ar fi să intre unul într-o noapte şi să-i cureţe prăvălia, cu afişe cu tot.

Toată sâmbăta şi-o petrecură uitându-se la antichităţi. Era o zi frumoasă, mergea cu plăcere de la un magazin la altul cu maşina, dar se plictisea când intrau năuntru. Jessica se omora după vechituri, ar fi trebuit să-şi închipuie după cum arăta casa ei. Gustul lui mergea mai degrabă către modern şi sobru, îi plăceau lucrurile simple, cu linii clare, ca o cursă de cai. Îi auzise la închisoare pe

băieţi vorbind despre damele lor de lux ca despre nişte cai de rasă. Kitty nu era aşa ceva, probabil. Scoate-o pe piaţă pe Jessica şi ai ce se cheamă un cal de rasă. Şi nenorocita aia de Kitty, să se lase înhăţată. Acum nu-şi va mai vedea niciodată alea două miare.

Nu găsi nimic să-i placă prin toate magazinele alea de antichităţi, nici măcar un singur lucruşor. Dacă ar fi intrat în oricare din ele ca să fure ceva, n-ar fi avut ce să ia. Asta îi amintea de o istorioară cu un hoţ care a pătruns într-o casă şi a lăsat un bilet pe care scria: „Amărâţii dracului, n-am găsit nimic de furat la voi.” Existau multe chestii care meritau să fie umflate, nu asta era problema. Etichetele cu preţuri îi spuneau că sunt obiecte de valoare, dar el unul, dacă s-ar fi pomenit într-o casă ticsită cu lucruri de felul ăla, n-ar fi ştiut care face bani şi care e de rahat, iar dacă s-ar fi luat după propriul său gust, le-ar fi lăsat la locul lor pe toate.

Cu bijuteriile era altă treabă. Ştia să deosebească o bucată de sticlă de un diamant veritabil la o simplă ochire, n-avea nevoie să încerce să zgârie geamul cu el. Într-un fel, era tare nerăbdător să pătrundă în casa aia de la Post Mills şi să dea iama prin comorile cucoanei, cu toate că nu-şi putea deloc închipui unde se află seiful şi ştia că trebuie să aştepte până atunci ca să înceapă să-l caute. Mai era nerăbdător să ajungă acolo şi din altă pricină. Dorea să studieze şi el casa aia. Voia să vadă ce se poate face cu nişte mobilă de calitatea întâi când dispui de atâţia bani câţi nu poţi să cheltui. Poate că ăsta o să fie scorul cel mare la care visase totdeauna, ca să se lase de treabă după aia, să-şi cumpere o casă, s-o aranjeze cum trebuie, să investească în acţiuni de bursă sau să-şi pună toţi banii la bancă să-i aducă dobânzi. Şi totuşi, omul are nevoie de activitate. Îl mânca pielea după o vreme, îşi zise.

Supermarketul lui Archie. Părea o treabă simplă de tot: intri, tai alarma, deschizi seiful în doi timpi şi trei mişcări.

Şi totuşi, va trebui să lucreze noaptea. *Casa-i un bloc la „spargeri doi”, când nu e noapte, ca la „spargeri unu”.* Asta n-o să fie casă pe timp de noapte, un supermarket e doar o clădire, nu o locuinţă. Dar ar putea să iasă o „spargere trei” dacă vor da peste cineva acolo şi vor fi siliţi să devină violenţi. N-or să aibă arme la ei niciunul, va avea el grijă de asta; oricum, în mod normal nici Archie nu lucra cu tunul, aşa că n-or să fie probleme. Faptul că opera noaptea nu-i plăcea deloc, chiar dacă situaţia era asemănătoare cu o spargere dată ziua într-un apartament gol. Numai că tot îl speria ceva, când era vorba de acţionat noaptea. Erai silit să foloseşti lanterna şi se vedeau umbre peste tot, nu, ducă-se dracului, o să-i spună lui Archie că nu.

Seara, la cină, comandară langustă.

O admiră cum înfulecă. Avea o poftă de mâncare de şofer de camion, mare minune că nu se făcea de o sută de kilograme. Nu scotea aproape nicio vorbă, era ocupată să-şi disece langusta, abia dacă îi aruncă o privire, cu excepţia momentelor când se oprea să ia o înghiţitură de vin alb şi îl privea în ochi, pe deasupra paharului. Îl încântau o groază de lucruri la fata asta. Îi plăcea cum arată, înfăţişarea ei elegantă şi zveltă, de cal de rasă, cum se mişcă, fie că ridica furculiţa, fie că desfăcea un pachet de ţigări sau desprindea un picioruş de langustă. Îi mai admira şi simţul umorului, cu toate că la început o crezuse total lipsită de haz, la fel ca majoritatea fetelor, dar poate că fusese din cauza faptului că oamenii din mediul lui glumeau în legătură cu alte subiecte, pe care tipii în regulă n-aveau cum să spere că vor putea într-o zi să le priceapă. Însă descoperi că se prindea imediat la bancurile pe care le făcea el, ca atunci când o cucoană intrase în restaurant cu un *chihuahua* într-un coşuleţ de culoare roz şi Alex se uitase la câine şi zisese: „Era dog danez înainte, da' l-a spălat”, iar Jessica pufnise în râs, cu gura plină de prăjitură cu zmeură, şi întinsese imediat

mâna după şerveţel. Şi când râdea de tot ce spunea el se simţea încurajat să-şi amplifice gluma iniţială, transformând-o într-o anecdotă, într-o povestire elaborată, inventând pe măsură ce relata, făcând-o din ce în ce mai trăsnită şi mai haioasă.

La un moment dat, în timp ce beau al doilea rând de cafele, spusese una care o ţinuse cinci minute încheiate cu sufletul la gură: o glumă cu doi spărgători care rămân încuiaţi în seiful băncii şi se apucă să joace pocher pe bani, iar unul câştigă şase milioane; când directorul vine a doua zi dimineaţă şi descuie seiful îl întreabă, convins că alea şase milioane sunt ale lui, dacă poate să-şi deschidă un cont la ei. Directorul, impresionat de cifră, uită pe moment că dăduse acolo peste doi spărgători.

Alex nu ştia nici el de unde îi venise ideea, căci era sigur că aşa ceva nu se petrecuse niciodată, niciunul din tipii de la Sing Sing nu îi povestise aşa ceva. Îi dăduse lui prin cap, pur şi simplu – nici măcar nu-şi aducea aminte de la ce porniseră – şi continuase s-o umfle, încurajat de veselia ei, dând-o pe jargonul hoţilor, simţindu-se în al nouălea cer, îmbătat de voluptatea de a inventa lucruri care o făceau să râdă în hohote, ca şi cum ar fi intrat în transă amândoi, fără ajutorul nici unui drog. Ea se distra fără nicio reţinere; când ajunse la sfârşitul istorioarei se ridică iute, aşezându-şi şervetul pe masă, şi o luă înspre toaletă zicând:

— Am să mă scap pe mine de atâta râs.

Îi plăcu şi asta, avea fata nişte chestii care-l cuceriseră, ce mai.

În maşină, pe drumul de întoarcere spre hotel, ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi fredonă melodia interpretată de Sinatra, ce se auzea la radio, lălăind şi cuvintele din când în când, acolo unde şi le aducea aminte, iar el se trezi imitând-o: cântau amândoi încet şi, probabil, fals. Geamul era deschis, simţeau în faţă aerul rece. Piesa aceea o făcu să-şi aducă aminte de alta; ea închise radioul şi continuară

aşa, trecând pe lângă hotel fără să oprească, luând-o la dreapta, fredonând nestingheriţi. „Dar pe ăsta îl ţii minte, Alex?” sau „Ce zici de ăsta, Jess?” – începeau pe rând, iar celălalt se alătura imediat. Astfel ajunseră până la Pittsfield şi înapoi, Jessica sprijinindu-şi capul pe umărul lui, iar el ţinând-o de gât; după ce parcară maşina în faţa hanului *Leul roşu*, intrară de braţ în hol şi urcară spre camera lor. Ea se dezbrăcă sfioasă ca o mireasă şi pe urmă îşi puse cămaşa de noapte; n-o mai văzuse aşa până atunci. Afară se auzeau camioane trecând pe Drumul Naţional 7, răzbăteau râsete de jos, de pe trotuare, iar la un moment dat, în timp ce stăteau lungiţi unul lângă celălalt ţinându-şi respiraţia, ajunse până la ei şi clinchetul semaforului suspendat deasupra străzii principale.

Peste noapte ea se trezi şi îl strigă încet:

— Alex?

— Da?

— Alex, cred că m-am îndrăgostit de tine.

Atunci el se hotărî să i se alăture lui Archie în treaba aceea de la supermarket.

Se duse singur la prăvălia cu pricina luni de dimineaţă şi cumpără o pungă mare cu articole de băcănie, studiind locul cu multă atenţie. Era un magazin particular, de cartier, mic în comparaţie cu cele care ţineau de marile reţele comerciale, dar părea să aibă o vânzare susţinută, chiar şi la ora zece dimineaţa. Archie îi spusese că la orice supermarket reţeta zilnică este, de obicei, de ordinul a două-trei mii de dolari şi că, în majoritatea cazurilor, încasările de peste zi rămâneau în seif, fiindcă se închidea prea târziu pentru că banii să mai poată fi duşi la bancă. În unele cazuri, joi seară, când rămâneau deschise până mai târziu, se adunau şi câte cinci-şase mii, dar Archie nu vroia să aştepte până atunci şi, oricum, în acea zi aveau de mers la Post Mills să dea gaură la casa lui Reed. Pe deasupra, locul cu pricina era ca o adevărată momeală şi

Archie intenţiona să-l radă înainte să-i vină şi altcuiva ideea.

Prin urmare, hotărâră să facă treaba luni noapte, dacă locul i se va părea în regulă şi lui Alex, după ce vă arunca o privire pe acolo. Discutaseră totul la telefon seara trecută. În timp ce Jessica o expedia pe soacră-sa, Alex îl sunase de la el de acasă pe Archie şi îi spusese că va merge cu el. Peste o jumătate de oră dăduse telefon şi Jessica, să-l anunţe că drumul e liber, iar Alex coborâse la ea în apartament. Fata preparase cina, pe urmă dusese copilul la culcare şi făcuseră din nou dragoste în dormitor, şi îi mărturisise din nou sentimentele ei profunde; şi, chiar înainte să plece, îi mai spusese o dată: „Te iubesc, Alex”, fără să se mai gândească prea mult de data asta, pur şi simplu: „Te iubesc, Alex”, fără nimic altceva.

Nu stătu nici jumătate de oră în magazin, timp în care se duse în biroul directorului şi îi zise că are de transportat nişte lucruri de la soră-sa de acasă şi că i-ar trebui nişte cutii goale de carton, n-avea cumva unele disponibile? Directorul îi arătă unde le ţineau şi Alex spuse că o să se întoarcă după-amiază cu o camionetă, îl întrebă la ce oră se închide magazinul şi află că la şase. Îi mulţumi, îşi luă la revedere, apoi plăti în numerar cumpărăturile şi le duse afară, la maşina închiriată. Cheltuise patruzeci şi şase de dolari şi zece cenţi, dar spera să-i recupereze cu vârf şi îndesat peste noapte.

Se întoarse acasă, scoase produsele din pungi şi pe urmă îl sună pe Archie să-i confirme că locul arată într-adevăr aşa cum i l-a descris, că a aranjat deja să intre în magazia unde ţineau lăzile goale şi că treaba se prezenta bine. Îi promise lui Archie că o să-l ia din Harlem cu taxiul, pe la patru şi jumătate, iar apoi vor merge împreună în Bronx; ar fi vrut să ajungă la faţa locului pe la şase fără un sfert. Archie îl întrebă dacă nu ar avea chef să vină imediat şi să mai bea nişte bere cu el, dar Alex îl refuză, spunându-i că mai avea nişte treburi de rezolvat. De fapt,

minţea, deoarece îi plăcea să fie totdeauna odihnit când se ducea la o treabă şi se gândea să tragă un pui de somn înainte să plece de acasă.

N-o mai sună pe Jessica. O anunţase că o să fie toată ziua plecat în căutare de lucru şi că, probabil, se va întoarce târziu. Era convins că o să se arate curioasă, astea ca ea îţi puneau mereu tot felul de întrebări tâmpite. Oricum, o făcuse să priceapă că el nu dă nimănui socoteală de cum îşi petrece timpul. Îi spusese asta la telefon, de dimineaţă, înainte să pornească spre Bronx. Urmase o lungă tăcere la capătul firului, pe urmă o auzise şoptind:

— Nu doream să-mi dai un raport, Alex – ceea ce îl făcu să se simtă dator să-i ceară iertare sau cam aşa ceva, însă nu prea ştia el de ce anume.

Până la urmă îi promisese că o va suna la întoarcere, dar sublinie că unul dintre angajamentele după care umbla era tocmai în Long Island, la un teatru de vară de acolo. „Da' la care?” îl întrebase ea imediat. „La cel din East Hampton?” Adăugă apoi că s-ar putea să vină foarte târziu. „Nu, nu la ăla din East Hampton”, îi mai spusese înainte să închidă telefonul.

Acum îşi scoase hainele, trase cuvertura de pe pat şi deschise un pic fereastra, cât să audă zumzetul liniştitor al traficului de jos. Fixă ceasul să sune la ora trei, pe urmă se lungi pe pat uitându-se o vreme în tavan, apoi închise ochii şi încercă să adoarmă. Dar nu reuşi, aşa că se duse, gol cum era, până în living şi puse nişte discuri cu Charlie Parker; începu să le asculte, lungit pe canapea, cu sonorul la maximum, până când realiză brusc că s-ar putea ca Jessica să vină să vadă dacă nu s-a întors, să audă difuzoarele urlând şi să bată la uşă. Se sculă şi dădu repede mai încet, dar nu mergea ascultat jazz în felul ăsta, trebuie să te simţi în centrul acţiunii, să ai sentimentul că eşti în mijlocul orchestrei şi cânţi acolo, împreună cu ei. Se întinse iar pe canapea, delectându-se

cu unul dintre cele mai extraordinare pasaje solo de saxofon tenor, neputând însă să-l savureze din pricină că era dat prea încet. Şi de ce dracu' să se sinchisească el de toanele unei femei? N-avea decât să râcâie, o să-i deschidă în fundul gol cum era şi o să-i zică: „Regret, fato, sunt ocupat.” Se simţea tentat să dea iar la maximum volumul, iar dacă venea de-a binelea, în speranţa că-l găseşte acasă, dacă-i bătea într-adevăr la uşă, atunci trebuie să-i dea drumul înăuntru, nu? Fie şi numai ca să-i înşire altă poveste pentru seara respectivă, în timp ce el şi cu Archie vor da spargerea la magazin.

Asta era problema cu fetele „în regulă”. Ia-o pe târfa ta de toate zilele şi spune-i că o să pleci puţin; nu te va întreba niciodată pe unde umbli şi ce ai de gând, ştiind că eşti spărgător şi că dacă te duci undeva, ai să-i dai unuia o gaură. Dar o tipă în regulă îşi închipuie imediat că dacă nu-i dai explicaţii, înseamnă neapărat că o înşeli. Când o târfă te bate la cap, îi şi tragi una peste gură. E obişnuită cu aşa ceva, toate au lucrat la un moment dat pentru câte vreun şalău, încearcă numai s-o pocneşti pe o tipă în regulă, se duce drept la telefon şi cheamă poliţia.

Apar curcanii: „Hei, oameni buni, care-i problema pe aici?” Până atunci individa e numai zâmbete la loc. Are un ochi vânăt, dar zice: „Nicio problemă, domnule ofiţer, trebuie să fie o greşeală la mijloc.” Vai de capul poliţiştilor când au de-a face cu de-astea. Persoanele în regulă sunt o belea pe capul oricui, chiar şi pe al tâmpiţilor de caralii. Cine naiba îl pusese să se încurce cu o astfel de tipă şi ce mai era şi cu chestia aia cu iubirea? Nici nu-l cunoştea bine, ce Dumnezeu! Cum să se îndrăgostească de el?

N-avea rost să se mai chinuie să adoarmă şi nici să asculte jazz aşa de încet. Se ridică de pe canapea şi, îndreptându-se spre bar, îşi aminti că trebuie să lucreze mai târziu. Îşi făcuse o regulă din a nu se atinge de băutură înainte de o lovitură. Niciodată. Auzise o poveste cu nişte spărgători care intraseră într-o locuinţă,

realizaseră un scor greu de tot, apoi se aşezaseră să se cinstească din rezerva proprietarului. Venise omul acasă şi găsise doi tipi care zăceau, beţi morţi, pe podeaua din sufragerie. Alex nu se atingea niciodată de ceva când intra într-o casă, nici de băutură, nici de mâncare; singura excepţie o făcuse atunci când ştia că stăpânii erau plecaţi în vacanţă şi se hotărâse să-şi facă un sandviş: găsise o mie de dolari ascunşi într-o franzelă. Zâmbi, amintindu-şi de întâmplarea aceea. Astea erau momentele care îi plăceau cel mai tare, când dădea peste câte un lucru la care nu se aşteptase, ca atunci.

Deci la dracu', ce era de făcut acum?

Se hotărî să se ducă totuşi în oraş şi să stea la taifas cu Archie până venea vremea să meargă în Bronx.

Nu se aşteptase să dea de Kitty acolo.

Se dusese mai întâi acasă la Archie şi, după ce bătuse la uşă şi nu-i răspunsese nimeni, începuse să-l caute Prin barurile de pe Lenox Avenue. Kitty se lăfăia pe un scaun din al treilea local în care intră. O clipă crezu că are vedenii. Dar era chiar ea, stând pe un taburet înalt, bând lichior de mentă cu gheaţă şi uitându-se la televizorul aşezat deasupra tejghelei. Se aşeză alături şi îi spuse:

— Bună, ştiam că eşti la închisoare.

Ea întoarse capul, rotindu-se cu scaun cu tot, cu un zâmbet standard pe faţă, un zâmbet de paraşută care îşi întâmpină clientul. Pe urmă constată că era Alex şi abordă o mină mai umană, răspunzându-i:

— Nu mi-ai trimis nici măcar o bomboană, cât am stat acolo.

— Ce mai faci, Kitty?

— OK.

— Când ai ieşit?

— Azi-dimineaţă. Transit mi-a plătit cauţiunea.

— Aha.

Transit era un proxenet alb, care tot încerca să pună

mâna pe Kitty încă de pe vremea când ea mai trăia cu Alex. Numele lui adevărat era Travis Croft, dar lucrase cu ani în urmă la vama de tranzit, pe vremea când mai era încă băiat cinstit; se alesese cu porecla asta la închisoare, după ce aflase toată lumea de ce ajunsese acolo. I se întâmplase asta pentru un delict major, deoarece într-o bună zi hotărâse că s-a săturat să mai stea în ghereta unde se schimbau banii, la colţul străzii Eighty-sixth cu Lexington Avenue, şi, pur şi simplu, făcuse pachet trei sute de dolari în monede, îi băgase în cutia în care îşi aducea de mâncare şi îşi luase lumea în cap. Nu putea să le scape, n-avea nicio şansă să-i meargă. O trăsnaie tipică de individ cumsecade.

Cât timp stătuse la închisoare, îl cunoscuse pe un proxenet negru din Schenectady, care îl învăţase cum să-şi pună pe picioare un efectiv propriu şi imediat ce ieşise – făcuse un an dintr-o condamnare de trei şi avusese vreme berechet să deprindă meseria de peşte – îşi rostuise de câteva fete şi se lansase în afaceri. Acum să tot fi avut vreo jumătate de duzină, toate negrese, îmbrăcându-se şi el ca un fante de pică: purta o pălărie cât toate zilele, pantofi cu toc, costume ţipătoare şi ochelari negri. Transit măsura aproape un metru nouăzeci înălţime, fiind zdravăn şi bine clădit. Avea reputaţia că le snopea în bătaie pe fete dacă nu rădeau ceea ce el considera un număr respectabil de clienţi în fiecare zi. O recunoşteai imediat pe o tipă de-a lui Transit, dacă stătea la vreun colţ de pe Sixth Avenue. De obicei, avea buza umflată sau ochiul învineţit şi Alex o văzuse odată pe una cu mâna în ghips ieşind la agăţat clienţi. Era un bou potentat şi pe deasupra un mare ticălos. Iar acum, uite-l că se bagă să-i plătească lui Kitty cauţiunea.

— Mi-a făcut rost şi de un avocat excelent, ciripi Kitty. Unu' de-i zice Aronberg. Îl ştii?

— Nu.

— Crede că poate să mă scape cu o suspendare.

— Şi Transit face asta din bunătate?
— Ei, avem noi un fel de înţelegere.
— De ce mama dracului te-ai dus la Transit?
— El a venit la mine. Ştii doar, totdeauna a umblat după mine.
— Deci acum te-a înhăţat.
— E numai un angajament temporar. Până îi rambursez cât i-a plătit tipului care a depus cauţiunea.
— De ce te-ai dus direct la garant?
— Fiindcă afurisitul de judecător a fixat cauţiunea la cinci mii, a hotărât că sunt periculoasă. N-am reuşit să adun cinci sute pentru comisionul tipului. A pus Transit banii ăştia.
— Şi cum o să-i dai înapoi, Kitty?
— Ei, Transit are multe posibilităţi. N-o să fac trotuarul lângă amărâtele alea ale lui de pe strada Forty-ninth, n-avea nicio grijă. O să scot una-două sute de dolari numărul.
— Înseamnă că Transit a ajuns în lumea bună.
— Are clienţi serioşi. Tipi care vin din provincie, înţelegi?
— Aşa ţi-a spus el?
— Ăsta-i adevărul, Alex, ştiu precis. Oricum, a ieşit cu cinci sutare, mi-a făcut rost de avocat, poate că mă scoate şi basma curată. Sau măcar să obţină acolo o reducere. Oricum, stau bine.
— Cât costă avocatul?
— N-am idee. Transit se ocupă de asta.
— Grozav. Eşti proprietatea lui acum?
— Nu-s proprietatea nimănui, zise Kitty şi îşi pironi privirea în paharul din faţa ei.

Intră în magazin la şase fără un sfert şi se duse drept spre încăperea în care se depozitau lăzile. Un puşti mătura pe acolo. Se uită la Alex, când îl văzu intrând.
— A spus şeful că pot să iau nişte cartoane.
— Din partea mea e OK, zise băiatul, ridicând din umeri

şi văzându-şi de treaba lui.

Alex se uită două-trei minute la cutiile alea, alegându-şi ce-i trebuia şi observând totodată nişte ambalaje mari, în care fusese hârtie igienică, de care se putea folosi mai târziu, când avea să se ascundă. Băgă trei bucăţi într-una ceva mai mare, pe urmă îi spuse puştiului: „Mă mai întorc, am nevoie de mai multe dintr-astea” şi ieşi din încăpere, trecu pe lângă toate casele de marcat şi ieşi în parcarea unde lăsase maşina evreicei lui Archie. Aşeză marfă pe scaunul din spate şi se uită la ceas. Se făcuse şase fără opt minute.

Se întreba cât o să mai măture puştiul pe acolo, dar nu mai era timp de pierdut, trebuia să intre înainte ca tipii să închidă uşile. Îşi scoase cheile din buzunar şi le băgă în contact. În timp ce se întorcea spre magazin îl văzu pe Archie dând colţul şi îndreptându-se spre maşină. Urma să ia maşina de acolo şi să se întoarcă mai târziu, la nouă fix: prevăzuseră că până atunci Alex va reuşi să deconecteze alarma şi să descuie uşa din spate. Archie trebuia să parcheze maşina, să stingă felinarele şi să încerce uşa. Dacă o găsea ferecată, urma să se întoarcă peste o jumătate de oră şi tot aşa, până o găsea descuiată. Alex trecu din nou de casele de marcat şi străbătu magazinul, pe lângă raionul de carne, ajungând înapoi în camera unde se depozitau cutiile. Puştiul era tot acolo şi continua liniştit să măture.

— Doamna de acolo are nevoie de ajutor, îi spuse Alex.

— Poftim? Care doamnă?

— Vrea să-i duci nişte pachete la maşină.

— Da' unde-i Jerry? Asta-i treaba lui Jerry.

— Nu mă întreba pe mine. Eu ţi-am comunicat ce doreşte doamna.

— Fir-ar al dracului! zise puştiul, dar îşi abandonă mătura într-un colţ şi se cără de acolo.

În clipa când îl văzu plecat, Alex verifică la iuţeală încăperea să vadă pe unde era deja măturat, alese colţul

cel mai depărtat de uşă şi luă două dintre cutiile mari de hârtie igienică. O aşeză pe una cu capacul înspre perete, iar pe cealaltă o întoarse şi o puse în faţa ei. Începu repede să stivuiască împrejur alte ambalaje mai mici. La şase fără trei minute se vârî în spatele barierei pe care o construise şi se strecură în patru labe în cea pe care o aşezase cu faţa la perete. Nu încăpea în întregime, picioarele îi rămâneau afară. Dar erau înspre zid, mascate de baricada pe care o înălţase.

O clipă mai târziu auzi pe cineva intrând. Pe urmă sesiză hârşâitul măturii pe podea. Apoi mai veni cineva.

— Hei, Jerry, e vreo doamnă pe acolo? întrebă puştiul.

— Ce doamnă?

— Una care are nevoie să-i cari nişte pachete.

— Ce tot spui?

— A venit un tip care mi-a zis că o doamnă are ceva de cărat.

— N-am văzut pe nimeni. E ora şase. Hai, termină odată, să plecăm de aici.

— Ţine şi tu făraşul.

Îi auzi cum termină de măturat. Acum răzbăteau glasuri şi din magazin, angajaţii împachetau mărfurile şi treceau pe lângă uşa acelei încăperi. Probabil că uşile din faţă fuseseră deja încuiate, va mai dura încă vreo jumătate de oră până vor face socotelile şi vor băga banii în seif. S-ar putea ca şeful să mai rămână puţin ca să verifice dracu' ştie ce prin registre. Alex conta să plece cu toţii de acolo până la şapte; Archie îl asigurase că aşa se va întâmpla. Dar ca să fie sigur, va sta ascuns până la ora opt.

— Cum a ieşit? întrebă puştiul.

— O frumuseţe. Ce dracu', n-oi fi vrând acum o medalie că ai măturat şi tu puţin?

Râseră amândoi şi o şterseră din cameră. Alex aşteptă. De undeva de afară se auzea o voce de bărbat: „... carnea aia de vacă mâine, mai bine să vii devreme.”

— Mda, e în regulă, noapte bună, Sam.

— Ne vedem mâine dimineaţă.

Pe undeva era un robinet care picura. Stătea culcat în cutie, ghemuit ca un făt în pântece, şi asculta ţârâitul continuu al robinetului şi tic-tac-ul propriului său ceas. Îşi aminti cum se ascundea în copilărie, cu verişoara Cecily, care ajungea până aproape de podea. De acolo puteau vedea numai pantofi. „Unde-s copiii?” întreba mătuşă-sa. „Nu i-aţi văzut pe copii?” Îşi punea mâna pe coapsa lui Cecily în întunericul ascunzătorii. „Trebuie să se fi dus jos”, zicea maică-sa. În bucătărie, zgomotul unei uşi de la dulap, un scaun tras de la masa cu blat de melamină. „E prea devreme pentru un întăritor?” întreba maică-sa şi mătuşa îi răspundea: „Nu-i niciodată devreme, Demmy.” Numele adevărat al maică-sii era Demetria, dar toată lumea îi spunea Demmy. Grecoaicele nu prea beau de obicei, dar ea nu se abţinuse de când o ştia. Mătuşă-sa era irlandeză, ca şi taică-său, iar statisticile au arătat mereu că oamenii aceştia sunt mari consumatori de alcool, făcând urât la beţie. Cele două femei trăgeau la măsea cot la cot. Sub masa din sufragerie îşi putea strecura mâna sub fusta lui Cecily şi apoi în chiloţii ei de bumbac.

Alex se uită la ceas. Nu era decât şase şi un sfert, îl aştepta o noapte lungă. Îşi făcuse un plan în caz că s-ar fi întors cineva acolo şi ar fi dat peste el culcat în cutie – cu condiţia să nu fie şeful, care îl cunoştea. Pur şi simplu o să se prefacă beat, un beţiv care s-a împiedicat în ambalaje şi şi-a găsit un culcuş să tragă un pui de somn. Or să-l arunce în şuturi afară şi atâta tot, dacă nu va apărea şeful care ar fi putut să ţină minte că îi ceruse cartoane, în acest caz situaţia urmând să se schimbe radical. Dar chiar aşa, nu se aştepta la prea multă inteligenţă din partea unei maşini care conducea un afurisit de supermarket. Putea să ţină chestia cu beţivul şi dacă şi-ar fi făcut ăla apariţia. Oricum, spera să nu se mai arate nimeni, ce interes ar fi putut avea cineva să revină acolo? Să

controleze un maldăr de cutii goale? Nici gând.

Mai auzi şi alte glasuri, dar nu putu să desluşească ce spuneau. Probabil persoanele se aflau în partea cealaltă a magazinului, lângă biroul directorului. Poate că erau casierele care îi predau banii ca să-i pună în seif. Cecily sub masă din sufragerie, mâna lui strecurându-se pe sub elasticul de la chiloţi. Cecily prinsă în capcană, părtaşă la delict, neputând să protesteze fără să-şi dea de gol ascunzătoarea şi să strice petrecerea din bucătărie. Pe deasupra îi mai şi plăcea, se tot sucea în timpul explorărilor. În bucătărie, maică-sa şi mătuşă-sa trăgeau la măsea şi râdeau, zgomotele verii intrau prin fereastra deschisă şi ajungeau până în sufrageria unde, în întunericul de sub masă, Cecily tresărea sub mâna lui iscoditoare şi murmura nişte vorbe pe care el nu le putea auzi din pricina sângelui care îi zvâcnea în urechi. „Noapte bună, Josie”, strigă cineva alături, în magazin. Auzi apoi nişte pantofi cu toc ţăcănind pe ciment şi ecoul care răsuna în depărtare. Se uită din nou la ceas. Era şase şi douăzeci; nu trecuseră decât cinci minute de când îl privise ultima oară.

Pe la ora şapte începu să se facă întuneric, iar în magazin se aşternuse liniştea, excepţie făcând răpăitul continuu a ceea ce putea să fie o maşină de calculat din biroul directorului. Se apropia noaptea şi simţi deodată cum îl ia cu frig. Ghemuit în cutia de carton, cu braţele încrucişate la piept, cu genunchii strânşi, cu gleznele şi cu labele picioarelor expuse în bezna devorantă, se legănă uşor şi îşi aminti cât de gol i se păruse apartamentul din Bronx după plecarea tatălui său, se gândi la zgomotele de noapte, de obicei conducte, toalete ori câte un şoarece prin vreun perete, rozând tencuiala cu furia unui animal sălbatic din junglă. Dar cel mai adesea o auzea pe maică-sa plângând sau ocărând în bucătărie, în timp ce se îmbăta criţă. Încăperea se întuneca tot mai tare, iar limbile ceasului deveniseră luminoase când le privi din

nou. Era şapte şi douăzeci şi afurisita aia de maşină de calculat tot mai mergea. Dinţii lui Cecily clănţănind în întuneric pe terasa blocului. „Suntem veri”, îi şoptea. Tăiaseră lacătul de la uşa care dădea pe acoperiş şi ieşiseră pe partea cealaltă. Era în octombrie şi ea purta un tricou alb de conducător de galerie sportivă, cu un R uriaş de culoare roşie desenat între sâni, o fustă plisată maro, mocasini şi şosete albe. Se lipise de zidul de cărămidă şi îi şoptise încă o dată „Suntem veri”, iar el asculta atent aşteptând să se deschidă uşa, ştiind că în orice moment cineva putea să observe lacătul tăiat, să dea cu uşa de perete şi să-i descopere acolo în întuneric, el cu mâinile sub fusta ei plisată.

Maşina de calculat se opri brusc.

Alex ciuli urechile.

Auzi cum se închide o uşă. Cea de la biroul directorului avea o broască prevăzută cu zăvor care putea fi manevrată printr-un mâner, dar panoul superior era din sticlă, ceea ce însemna că încuietoarea nu mai făcea doi bani. Nu se mai auzea niciun zgomot dinspre magazin, dar presupuse că directorul încuia uşa de la birou. Următorul lucru pe care avea să-l facă, dacă Alex mai ştia câte ceva despre dispozitive de avertizare, era să verifice dacă totul fusese ferecat, pe urmă să armeze alarma şi să plece.

Toate sistemele de alarmă pe care Alex avusese prilejul să le vadă, indiferent cât de primitive sau de sofisticate erau, se compuneau din trei unităţi de bază. Aveai un circuit de protecţie, o cutie de control şi un dispozitiv de semnalizare. Circuitul de protecţie era un curent electric care, în caz că era întrerupt, transmitea instantaneu un semnal către cutia de control. Aceasta era creierul întregului sistem: în clipa în care o uşă, o fereastră sau mai ştiu eu ce altceva se deschidea, întrerupând curentul electric, imediat creierul declanşa dispozitivul de semnalizare. Acesta era fie o sonerie dispusă în exterior, ca în cazul acestui magazin, fie ceva care se aprindea sau

suna într-un sediu aflat la distanţă. Atât şi nimic mai mult.

Aici, cutia de control fusese montată chiar lângă uşa din spate a magazinului şi nu întrecea în dimensiuni comutatorul de la care se aprindea lumina. Avea la exterior un bec roşu, un bec alb şi un orificiu în care se introducea cheia. Când erai gata să activezi alarma, zăvorai totul, iar dacă lumina albă rămânea aprinsă, asta însemna că pe undeva mai e ceva deschis. Aşa că trebuia să cauţi cu atenţie, să verifici toate cele, până se stingea becul respectiv. Asta însemna că locul fusese asigurat. Pe urmă băgai cheia în fanta de pe faţa exterioară a cutiei, o răsuceai spre dreapta şi se aprindea lampa roşie, indicând că sistemul de alarmă intrase în funcţiune. În cazul celor care aveau cutia de control plasată în interiorul spaţiului respectiv, exista de obicei un decalaj de treizeci de secunde, care îţi permitea să deschizi uşa şi să ieşi din clădire, fără ca alarmă să se declanşeze, însă după scurgerea acestui timp, dacă deschidea careva o fereastră sau o uşă, o lucarnă sau o impostă – *bang*! Răsuna imediat soneria de pe peretele de afară. Toate bune şi frumoase – cu excepţia situaţiei în care cineva aştepta deja înăuntru ca să facă de petrecanie firelor de legătură.

În magazin domnea liniştea.

Aşteptă până la ora opt, apoi ieşi pe brânci din cutia de carton în care fusese hârtie igienică şi îşi întinse picioarele-i înţepenite. Ascultă la uşă înainte să părăsească încăperea, apoi trecu pe lângă raionul de măcelărie şi se duse drept în biroul directorului. Într-un buzunar de la haină avea o şurubelniţă, un cuţit, un cleşte, o busolă, o bucată de cablu electric de vreo douăzeci de centimetri şi o pânză de bomfaier. În celălalt pusese un diamant de tăiat geamuri şi o ventuză. Vârâte sub cureaua de la pantaloni, ţinea un ciocan şi o daltă. Lipit cu bandă adezivă de fluierul piciorului stătea bomfaierul. Îşi trase mănuşile, se duse drept la cutia de control aflată lângă uşa din spate şi îşi împrăştie sculele

pe pardoseală, păstrând în buzunar numai diamantul şi ventuza. Fu silit să-şi lase în jos pantalonii ca să poată ajunge la bomfaier şi se gândi ce nostim ar fi fost să apară tocmai atunci oamenii legii şi să-l găsească acolo, cu izmenele-n vine şi cu sculele împrăştiate pe podea. Apoi se îmbrăcă, îşi şterse cureaua şi puse pânza în bomfaier. Becul roşu al cutiei era aprins, alarma fiind în funcţiune.

Dimineaţă nu observase niciun fel de fire la vedere, ceea ce însemna că erau în perete. Nu se zăreau nici şuruburile cu care era fixată cutia de control, dar nici nu se aşteptase la aşa ceva. N-avea de gând să umble la creierul sistemului; era mult mai simplu să lichideze cablurile electrice. Ştia că, indiferent pe unde treceau prin perete, toate cablurile ajungeau aici, la cutia de control, aşa că luă dalta şi ciocanul şi începu să dea jos tencuiala dimprejurul cutiei, încercând să localizeze cablul BX. Legea prevedea că firele oricărei instalaţii electrice montate în perete trebuiau să treacă printr-un BX, care era o bucată de tub din fibre de oţel. Începu să lucreze chiar deasupra cutiei de control, cum ar veni în dreptul orei douăsprezece, apoi înaintă spre ora trei şi dădu, în fine, peste cablu la şase. Continuă să dea jos tencuiala până făcu loc în jurul tubului cu fire, pe urmă îl prinse cu cleştele şi începu să-l taie cu bomfaierul. Deveni foarte atent, pe măsură ce înainta, să nu cumva să reteze şi măţăraia aflată înăuntru. Dacă făceai o asemenea prostie, se pornea imediat afurisita aia de sonerie de afară.

În interiorul tubului găsi patru fire. Exact cum se aşteptaseră el şi Archie, era un sistem combinat. În principiu, existau numai trei tipuri de sisteme de alarmă: cu circuit deschis, cu circuit închis şi cu circuit combinat. Sistemul cu circuit închis era cel mai ieftin şi cel mai uşor de scos din funcţiune. Nimic mai mult decât nişte fire cum are toată lumea la soneria de la uşă. Două contacte care se apropie când apeşi pe buton, închid circuitul şi permit trecerea curentului care face să sune un clopoţel. Conform

acestui principiu, circuitul se închide atunci când se deschide o uşă sau o fereastră Şi asta permite curentului să circule şi să declanşeze soneria. Cu un patent scoţi imediat din funcţiune un astfel de sistem de alarmă, fiindcă nu trebuie decât să tai firele şi cu asta basta.

Sistemul cu circuit închis funcţionează exact invers. Prin fire circulă în permanenţă un curent slab, iar atunci când se deschide o uşă sau o fereastră acesta se întrerupe şi face să sară un releu care declanşează soneria. Tăierea firelor echivalează cu deschiderea unei uşi: întrerupi curentul şi se porneşte scandalul. Pe ăsta poţi să-l dai gata numai punând firele în contact între ele, curentul continuând să treacă oricâte uşi sau ferestre ai deschide după aia. Îl luminase în acest domeniu un tip de la Sing Sing, care îi explicase totul în termenii cei mai simpli cu putinţă. Ca să sune soneria într-un sistem cu circuit deschis, trebuia să se închidă circuitul; într-un sistem cu circuit închis, trebuia să-l întrerupă. Ca să le vii de hac, e necesar doar să ai grijă ca ăla deschis să rămână deschis şi ăla închis să stea închis. Simplu ca bună ziua. Cât despre sistemul combinat, era exact ce-i spunea şi numele: o combinaţie de circuite închise şi deschise. Ca să-i vii de hac e suficient să tai o parte din fire şi să le scurtcircuitezi pe celelalte, numai că trebuie să ai mare grijă să nu întrerupi ceva aiurea. Dacă le retezi pe cele prin care trece curentul se declanşează imediat soneria.

De asta avea Alex o busolă la el.

O aşeză pe rând lângă firele desfăcute din izolaţie şi când acul stâng se mişcă, află imediat prin care din ele trecea curent. Curăţă câte o bucăţică din fiecare fir, până la sârma conductoare de cupru. Pe urmă desfăcu din izolaţie capetele cablului electric pe care îl avea la el. Răsuci unul, legându-l de-un fir sub tensiune, iar pe celălalt îl prinse de alt fir. Dacă făcuse bine contactul, putea acum să scoată din funcţiune întregul sistem, tăind pur şi simplu tubul izolator. N-avea motive să se teamă că

ar fi greşit. Reteză totul cu repeziciune. Becul roşu de pe cutia de control se stinse, la fel de prompt ca şi cum ar fi deconectat alarma cu cheia. Se uită la ceas. Se făcuse nouă fără douăzeci. Mai erau douăzeci de minute până venea Archie să încerce intrarea din spate. Se hotărî să n-o descuie până la fix, nu cumva să dea o raită vreun poliţist şi să-i treacă prin cap să verifice prin zonă. Scoase în schimb ventuza şi diamantul din buzunar şi se duse la uşa de la biroul directorului.

Scuipă în ventuză ca s-o umezească şi o apăsă cu putere pe geam, cât mai aproape de broască. O încercă, să se asigure că se lipise zdravăn, pe urmă luă diamantul din buzunar. În mai puţin de un minut trasase aproape un cerc complet. Apucă ventuza cu mâna stângă, o mai încercă o dată dacă ţine, tăie şi porţiunea de cerc rămasă şi scoase bucata afară, trăgând înspre el. O aşeză pe podea, ceva mai departe de uşă, că nu cumva să calce pe ea din greşeală, pe urmă îşi vârî mâna stângă prin deschizătură şi răsuci de mâner.

La nouă fără trei minute se duse să descuie în spate. Archie apăru la fix, aducând sculele mai voluminoase de care aveau nevoie ca să deschidă casa de bani. După cum se arătau lucrurile, nu era nevoie decât de ciocan şi daltă, deoarece seiful lătăreţ era un model vechi de când lumea. Îi demontară cadranul, loviră cu barosul în ax până îl împinseră înăuntru şi sparseră una câte una piuliţele care fixau broasca, deschizându-l în mai puţin de patru minute.

Erau trei mii cinci sute de dolari, bani gheaţă, în drăguţa aia de casă de bani.

Marţi îi veni ideea că poate nici nu era nevoie de o repetiţie generală la casa Reed. Luă un taxi până la gara centrală, unde ştia că se poate găsi o carte de telefon a districtului Westchester-Putnam. Căută în foile galbene de la sfârşit *Sisteme de alarma antifurt* şi dădu peste un sfert de pagină în care scria:

PROVIDENT ELECTRONIC – SISTEME DE ALARMĂ SILENŢIOASE

Case şi apartamente.
Birouri şi magazine.
Zone de depozitare bani şi valori.
Alarme antifurt fără cabluri.

SPECIALIŞTI ÎN

Alertarea automată a poliţiei prin telefon.
Alarme temporare la preţuri convenabile.
Asigurarea ferestrelor neblindate.
Supravegheri de spaţii.

PENTRU REZIDENŢE ŞI FIRME

Devize şi consultaţii gratuite.

Compania îşi avea sediul pe Mamaroneck Avenue, la White Plains. Alex îşi notă numărul de telefon şi pe urmă răsfoi mai departe prin paginile galbene până dădu de rubrica *Servicii de taxi*. Verifică toate companiile înregistrate acolo, dar nu găsi niciuna cu numele *Expediţiile Duncan*. Atunci căută la *Servicii de limuzine*, bazându-se pe ipoteza că firma lui Duncan era destul de exclusivistă, dar fără succes. În fine, încercă să-l găsească pe Duncan trecut la *Expediţii*, însă nu figurau decât *Expediţii de mărfuri* şi dedesubt scria „vezi Depozite”. Prin urmare, Duncan era probabil un prăpădit care nici măcar o reclamă în paginile galbene nu-şi putea permite să plătească. Studie totuşi şi în foile albe *Expediţiile Duncan* şi văzu nu mai puţin de trei numere de telefon, unul sub altul:

Duncan's Livery Service Cross Rdge Rd Langston
LA 4-7210
Post Mls PO 8-3461
Duncan Charles Cross Rdge Rd Langston
LA 4-7210.

Cele două numere din Langston erau identice şi îi indicau lui Alex că Duncan îşi are sediul firmei acasă. Nu figura nicio adresă pentru cel de la Post Mills; Alex se văzu silit să presupună că era un serviciu automat de răspuns la telefon. Se întoarse la hartă cu toate codurile zonale de la începutul cărţii de telefon şi văzu că Post Mills şi Langston se aflau la distanţă de doi centimetri. Nu era indicată scara hărţii, dar ştia câţi kilometri sunt de la Post Mills la New York şi, prin comparaţie, estimă că Langston şi Post Mills sunt situate la cincisprezece kilometri una de cealaltă. Deci, chiar dacă s-ar fi declanşat alarma la Reed, lui Duncan tot i-ar fi trebuit cel puţin zece minute să ajungă la faţa locului, rulând cu nouăzeci de kilometri pe oră.

Alex frunzări apoi paginile cărţii de telefon a statului New York, până găsi, la rubrica *Poliţia statală*, numerele de telefon de la posturile de poliţie din Brewster, Croton Falls, Hawthorne, Peekskill, Taconic State Parkway şi Tarrytown. Nouă orăşele erau înghesuite laolaltă sub titlul *Apeluri pentru*. Acestea erau: Armonk Village, Katonah, Langston, Lewisboro, Mount Kisco, Post Mills, Pound Ridge, Somers, South Salem şi localităţile învecinate. Pentru solicitările de asistenţă din partea poliţiei statale în oricare din aceste nouă orăşele, numărul era BE 4-31000. Alex reveni apoi la primele pagini şi află de acolo că BE era prefixul pentru Bedford. Uitându-se pe partea cu toate codurile zonale estimă că Bedford se află situat la circa douăzeci şi trei de kilometri de Post Mills.

Notă cele două numere ale lui Duncan pe aceeaşi hârtiuţă cu numărul firmei Provident, apoi se duse să

schimbe la chioşcul de ţigări şi intră în cea mai apropiată cabină telefonică. La firma Provident răspunse o tânără şi Alex îi spuse că îl interesa să-şi instaleze o alarmă antifurt şi ar dori să discute cu o persoană competentă. Peste o clipă auzi vocea unui bărbat:

— Da, domnule, cu ce vă putem servi?

— Mă numesc Cunningham, spuse Alex. Cu cine vorbesc, vă rog?

— D'Amato este numele meu.

— Domnule D'Amato, doresc să îmi cumpăr o casă la Post Mills şi reprezentatul agenţiei imobiliare de acolo mi-a spus că pentru o instalaţie antifurt trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră. Cum ştiţi probabil, în acea regiune nu e niciun post de poliţie şi mi s-a părut...

— Desigur, un sistem de siguranţă ar fi o investiţie înţeleaptă.

— Bun, uite care e problema mea, n-am prea înţeles bine: a pomenit ceva despre un oarecare Charles Douglas, care ţine acolo o staţie de taxiuri.

— Duncan, îl corectă D'Amato.

— Da, parcă Duncan. E într-adevăr persoana pe care trebuie s-o contactez la dumneavoastră?

— Nu, aici nu e biroul de vânzări al firmei Provident.

— Şi nu lucrează la dumneavoastră?

— Ba da. Avem o înţelegere particulară, în virtutea căreia ne monitorizează instalaţiile de acolo.

— Vă monitorizează instalaţiile un şofer de taxi?

— Da.

— Am înţeles. Vă mulţumesc foarte mult, domnule D'Amato. De fapt, aveam...

— Ştiu că poate sună ciudat, domnule Cunningham – spuse D'Amato – dar s-a dovedit eficient, din punctul nostru de vedere. Avem paisprezece case de la Post Mills racordate la sistemul nostru şi am constatat...

— Eu credeam că sunteţi racordaţi la poliţie, mă înţelegeţi? Reprezentantul de la agenţie mi-a dat de

înţeles...

— Păi nu există niciun fel de poliţie la Post Mills, după cum bine ştiţi. Şi când am făcut la început o serie de teste în zonă am considerat că trupele de jandarmi nu reacţionau suficient de prompt la apeluri – nu că n-ar fi destul de buni, dar au de acoperit un teritoriu foarte mare. Viteza de intervenţie e un factor-cheie la un sistem de alarmă antifurt.

— Bine, dar dacă se declanşează alarma, dacă sună undeva, atunci cine?...

— E o alarmă silenţioasă, domnule Cunningham.

— N-am mai auzit de aşa ceva, îmi pare rău. Nu vreţi să-mi explicaţi şi mie ce înseamnă?

— E foarte simplu. Dacă pătrunde cineva într-una din casele conectate la sistemul nostru – asta presupunând că alarma este activată, înţelegeţi – atunci sună telefonul din biroul domnului Duncan şi se transmite un mesaj înregistrat care anunţă prezenţa unui intrus în locuinţa unui abonat de-al nostru. Domnul Duncan alertează imediat jandarmeria şi apoi se duce personal la faţa locului.

— Şi ce se întâmplă dacă el nu e acolo? Dacă are o staţie de taxiuri...

— Totdeauna răspunde cineva la telefon. Dacă e plecat, preia apelul un serviciu de telefoane din Post Mills.

— Şi mie la ce-mi foloseşte un serviciu de telefoane dacă mi-a intrat cineva în casă?

— Maşinile domnului Duncan sunt echipate cu staţii de emisie-recepţie.

— Să zicem că e tocmai la Aeroportul Kennedy sau ceva de felul ăsta, atunci ce face?

— Are angajaţi şase şoferi. Unul dintre ei se află totdeauna în apropiere de Post Mills.

— Înţeleg. Păi, să mă mai gândesc. Mai durează ceva Până definitivez...

— Domnule Cunningham, iată ce vă propun eu, zise

D'Amato. Nu-mi place să dau atâtea detalii prin telefon. Nu ajunge când e vorba de protejarea familiei şi a proprietăţilor dumneavoastră. Veţi face o investiţie considerabilă la Post Mills, cunosc bine ce fel de case sunt acolo. Fireşte, aş dori să vă pot vinde unul dintre sistemele noastre de alarmă, personal consider că noi instalăm cele mai bune dispozitive din comitetul Westchester. Aş dori să vă convingeţi de acest lucru. Dacă doriţi, vă fixez o întrevedere cu noi, aici la White Plains sau poate ar fi şi mai bine să ne întâlnim la rezidenţa pe care vă pregătiţi s-o cumpăraţi la Post Mills, să trecem împreună în revistă terenul şi interiorul casei şi să discutăm, în acelaşi timp, mai...

— Bun, să mă sfătuiesc mai întâi cu soţia, spuse Alex. Vă mulţumesc foarte mult, domnule D'Amato.

Puse receptorul în furcă şi zâmbi. Aflase tot ce avea nevoie despre sistemul de alarmă instalat la locuinţa lui Reed al treilea. Era pe bază de mesaj telefonic şi nu făcea nici două parale. Oricum ar fi fost conceput – în circuit deschis, închis sau combinat – nu făcea altceva decât să activeze un telefon. În loc să sune o alarmă, se forma automat un număr, de obicei al unei staţii de poliţie, în cazul acesta aparţinând însă firmei lui Duncan. Cine ridica receptorul primea de la celălalt capăt un mesaj înregistrat în prealabil pe bandă, în care se spunea că avusese loc o efracţie. De obicei, dacă era vorba de o secţie de poliţie, apelul conţinea şi adresa casei respective, în cazul sistemului supravegheat de Duncan, conectat la numai paisprezece vile, nu era nevoie de aşa ceva; se spunea doar spargere la casa Jones, sau Smith, sau Reed. Sistemul pe bază de telefon era silenţios, spărgătorul nici nu afla vreodată că deranjase circuitul electric care alimenta telefonul. Dar aproape nu valora nimic; ca să se formeze un număr era nevoie să existe fire telefonice. Şi dacă existau fire, trebuia ca ele să se vadă pe undeva, prin casă. Pentru a scoate din funcţiune tot sistemul, nu

aveai altceva de făcut decât să le tai.

Vine spărgătorul, se declanşează alarma şi... ce dacă?

Telefonul nu poate să cheme pe cineva în ajutor dacă are firele tăiate.

Arăta bine.

Arăta chiar foarte bine.

Când o anunţară pe Daisy că nu vor mai merge joi, ea nu-i înţelese prea bine, în primul moment.

— Bun. Speram în sinea mea să lăsaţi baltă toată treaba asta.

— Da' cine-a zis c-o lăsăm baltă?

— Păi, adineauri...

— Am spus că nu-i nevoie să mai venim până acolo, ştim ce fel de alarmă are Reed.

— A!

— Şi cum adică sperai s-o lăsăm baltă? întrebă Alex.

— Mă tot gândesc cum o să iasă, atâta tot. N-am chef de necazuri.

— De ce, mă rog, să ai necazuri?

— Fiindcă domnul Reed ştie c-am fost înăuntru, în casă.

— Şi ce dacă? Acolo intră o grămadă de lume.

— Să nu-i dea prin cap că eu am aranjat treaba.

— Chiar şi aşa, n-ai nicio problemă. Nu poate să te implice, fiindcă ar afla nevastă-sa de tine.

— Nu se ştie niciodată. S-ar putea să se căiască, să-l cuprindă remuşcările şi să-i mărturisească totul. Cum îl laşi pe unul fără bani, cum se apucă de religie, cât ai zice peşte.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Relaxează-te, auzi?

— Tot mai bine ar fi dacă aţi lăsa-o baltă.

Copilul îl cunoştea acum. „Uite!” îi spuse, arătându-i jucăria.

— Ai un ursuleţ grozav, Peter. E aproape mai mare Ca tine.

— *Usul*, gânguri copilul. *Usul* lăţos.

Stătea în pătuţ, înconjurat de o duzină de jucării, cu ursuleţul în braţe. Din baia de pe hol, Jessica îi strigă:

— La culcare, Peter.

— *Usul* la culcare, repetă puştiul.

— Şi tu mergi la culcare, îi spuse Alex.

— Ba nu, scutură el din cap.

— Te culci acum şi mâine te scoli şi te joci iar cu ursul.

— Ba nu.

— Alex, vrei tu să-i dai jos jucăriile din pat şi să-l înveleşti? îl rugă Jessica.

— Ai auzit ce-a spus mama? îl întrebă Alex.

— Lasă-i doar ursul. Îi place să doarmă cu el.

— Îţi place să dormi cu ursul, Peter?

— *Usul* lăţos.

— OK, hai să luăm astea de aici, bine? Pe urmă poţi să te culci cu ursul.

— OK.

Alex îi strânse jucăriile din pătuţ şi le aşeză una câte una pe raftul din lemn. Când reveni lângă pat, copilul se culcase deja, ţinând ursul la piept şi degetul mare în gură.

— Nu-ţi mai suge degetul, Peter, or să-ţi crească dinţii strâmbi, zise Alex.

— Mm, mormăi micuţul.

— Cred că o să ai nevoie de o pătură la noapte. E friguţ. Uite aici, hai să te învelim cu păturica, şi pe tine şi pe Lăţos, bine?

— OK.

— Noapte bună, Peter, îi spuse şi aproape că se întinse să-l pupe, dar n-o făcu.

— *'pte bună*, gânguri copilul.

— Noapte bună.

— *'pte bună.*

Ieşi din cameră şi micuţul mai strigă o dată în urma lui: *'pte bună*, el îi repetă: „Noapte bună, Peter” şi puştiul îi ură iar: *'pte bună*.

— E un întreg ritual cu el, zise Jessica.

Stătea în hol îmbrăcată într-un halat alb, strâns în talie cu un cordon. Avea părul ud. Ţinea în mână un foehn.

— O să continue toată noaptea aşa, dacă îl încurajezi.

— Ei, e simpatic.

— Poţi să-mi repari şi mie ăsta? îl întrebă ea.

— Ce are?

— Habar n-am, ridică ea din umeri. Tu eşti electricianul, nu eu. Îl sărută pe obraz, îi dădu aparatul şi intră în camera copilului. Alex duse uscătorul în sufragerie, îl puse pe măsuţă, apoi se aşeză pe canapea cu ochii la el. Nu putea să fie o lampă, vreo chestie de felul ăsta, mai simplă, ca un circuit deschis, spre exemplu. Nu. Trebuia să fie un afurisit de uscător de păr. O auzi pe Jessica în hol cum îi spunea de trei-patru ori noapte bună copilului; pe urmă apăru în prag, se duse drept la cutia cu ţigări de pe măsuţă, luă una şi o aprinse. Apoi se uită înspre aparat.

— Ce zici?

— Ai o şurubelniţă? o întrebă Alex. Trebuie să-l desfac.

— Îţi aduc imediat. Nu vrei ceva de băut? Toarnă-ţi tu.

— Am nevoie de una Phillips.

— Ce-i aia Phillips?

— O şurubelniţă cu cap în cruce. Îmi trebuie ca să desfac şuruburile astea de aici.

— Să văd ce-oi găsi.

Se întoarse cu două şurubelniţe. Una dintre ele era Phillips. Le aşeză pe măsuţă şi spuse:

— E un copil drăguţ, nu-i aşa?

— A, da.

— Te place foarte mult. E un moment dificil pentru el. Întreabă tot timpul unde-i tata. *Unde tata*, zice. Dar pe tine te place foarte mult. Alex.

— Mmn, mormăi Alex şi începu să desfacă cele patru şuruburi care ţineau carcasa aparatului. Nu ştia peste ce-o să dea înăuntru, era ca şi cum ar fi spart un seif fără să aibă idee ce conţine. Ea îl urmărea cu atenţie, cum se uită

oamenii la mecanicul care îşi face de lucru sub capota maşinii, fără ca ei să aibă habar ce anume meştereşte acolo, la motor, privindu-l cu fascinaţie, totuşi. În felul ăsta se zgâia Jessica acum.

— Ce ai făcut astăzi? îl întrebă ea.

— N-a ieşit nimic.

— Pe unde ai fost?

— La asociaţia maeştrilor de scenă.

— Cred că-ţi vine foarte greu.

— Ei, mai am câte ceva pus deoparte. În meseria asta, când nu ai de lucru ştii că trebuie să rezişti, aşa că îmi iau măsuri din vreme. E în regulă, Jess, zău. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Desfăcuse uscătorul, iar cele două jumătăţi zăceau acum pe măsuţă. Studie ostentativ firele aflate înăuntru.

— Pur şi simplu nu mai merge, explică Jessica. I-am dat drumul, dar degeaba.

— Mmm, făcu el. E străin, nu?

— Nemţesc, răspunse ea, dând din cap. Ar trebui să fie foarte bun.

— Piesele astea arată altfel decât ale noastre.

— Cum adică?

— Ale noastre sunt altfel, spuse el şi începu imediat să monteze la loc aparatul. Mai bine l-ai duce înapoi de unde l-ai cumpărat. E în garanţie, nu?

— Da, numai că asta înseamnă că rămân vreo lună fără el.

— N-am ce-ţi face.

— Grozav electrician, n-am ce zice, îi zâmbi ea. Până una alta, stau cu părul ud. Mă duc să-mi iau un prosop, Alex. Pregăteşte-mi şi mie un martini, te rog.

Cât lipsi ea asambla la loc uscătorul, pe urmă se duse la bar şi prepară o cantitate mare de martini. Când se întoarse în living, avea un prosop înfăşurat în jurul capului. El turnase deja cocteilul în două pahare. Jessica şi-l luă

imediat pe al ei, îl ridică, spuse *Skoal*[1] şi bău.

— Ahh! Bun. Te pricepi mai bine la martini decât la uscătoare de păr.

— Ce să fac? îi zâmbi el.

— Felice o să vină pe la opt.

— N-am ştiut că ieşim în oraş.

— Credeam că ai spus...

— Eu credeam...

— Pot s-o sun, să-i...

— Nu, nu.

— Preferi să stăm acasă?

— Nu, hai să mergem undeva, propuse el.

— Credeam că ai zis că vrei să ieşim astă-seară. Când am vorbit de dimineaţă la telefon...

— Mda, e-n ordine, nu te necăji.

— Dacă n-ai bani sau ceva de felul ăsta...

— Nu, e-n ordine. Ce naiba, Jess? E-n ordine.

— Oricum, ar trebui să fie rândul meu să te invit, spuse Jessica, surâzându-i. Sărbătoresc un eveniment, Alex.

— A, da? Ce anume?

— Ei... zise ea, lungind vorba şi continuând să-i zâmbească. Am fost iar la Samalson după-amiază. Avocatul, ţi-am povestit că mă duc să stau de vorbă cu el, nu?

— Da.

— Ei, ghici! Arăta ca un copil care are un secret, aşa ghemuită pe canapea, cu picioarele strânse, înfăşurată în halatul cel alb şi cu prosopul în jurul capului. Ştia care îi era taina, ghicise, dar nu vroia să-i strice plăcerea.

— Ce?

— Michael a acceptat o înţelegere, turui ea pe nerăsuflate.

— Grozav. Asta-i grozav, Jess.

— Ei, ce zici? întrebă ea, numai zâmbet.

— Grozav, repetă el.

---

[1] Noroc, sănătate (cuvânt englez de origine daneză) (n. tr.)

— Asta înseamnă că după ce semnăm înţelegerea pot să mă duc până în Haiti sau în Republica Dominicană şi să obţin divorţul în douăzeci şi patru de ore.

— Dar sunt valabile procedurile astea?

— Absolut.

— Adică, rezistă?

— Rezistă şi strigă *ura*! izbucni ea în râs. Hai să ne facem praf! Se duse iute şi-şi mai turnă un pahar. Am chef să mă îmbăt astă-seară. Hai să stăm aici şi să ne cinstim, dă-le încolo de restaurante. O s-o sun pe Felice şi o să-i spun să nu mai vină. Ai chef să ne pilim?

— Sigur, dacă ai şi tu.

— Mi-ar plăcea să te văd ameţit. Eşti o persoană care se controlează tot timpul, Alex, şi m-aş bucura să te văd o dată beat, să nu mai ştii pe ce lume eşti.

— Nu mă îmbăt niciodată chiar aşa.

— Hai să încercăm acum, OK?

— Cum vrei tu.

— O s-o sun pe Felice. Trebuie doar să-l mai schimb o dată pe Peter, dar asta sunt în stare s-o fac şi legată la ochi. Hai să nu ne mai pese de nimic şi să ne ameţim, bine? Mă simt grozav, Alex. Mă simt aşa de grozav că nici nu ştiu cum să-ţi spun. Am să scap, în sfârşit, de nenorocitul ăla, îţi dai seama? Ştii ce mult înseamnă asta pentru mine?

— Ştiu că doreai asta, Jess.

— Da, zise ea, dând din cap. Da. Privi o clipă marginea paharului, apoi zâmbi brusc. Iisuse, nici nu-mi vine să cred.

Se duse drept la telefon şi formă numărul fetei. În timp ce aştepta să-i răspundă, îi făcu semn lui Alex să-şi golească paharul şi îi trimise o bezea.

El n-avea deloc intenţia să se îmbete, nici cu ea, nici cu vreo altă tipă în regulă. Mai mult, chiar, nu-i surâdea ideea s-o aibă lângă el aşa, pilită. De prea multe ori o văzuse pe maică-sa într-un hal fără de hal şi ştia că într-o asemenea

stare nimeni nu mai poate avea vreun haz. Prin urmare o asculta cum se scuză faţă de Felice, dar plănuia deja s-o ia încet cu băutura şi poate să dea puţin mai târziu telefon după ceva de mâncare, era un restaurant mai sus, pe Broadway, care livra comenzi la domiciliu. Ea îşi termină cel de-al doilea martini la scurtă vreme după ce închisese telefonul şi îşi mai turnă încă unul, umplându-i şi lui paharul. Era ceva aproape maniacal în comportarea ei, ceva care îl făcea să simtă în preajmă un pericol iminent, dar îşi spuse că avea un control absolut asupra situaţiei. Putea să bea până va cădea lată din partea lui, el unul o să rămână treaz. Avea prea multe secrete de apărat şi să te chercheleşti cu o tipă în regulă nu era la fel cum ai face-o cu o persoană din lumea ta.

Însă în ciuda hotărârii luate, poate şi pentru că avea şi el ceva de sărbătorit – scorul de la supermarketul de luni şi informaţia recent obţinută că alarma de la rezidenţa Reed poate fi scoasă din funcţiune tăind pur şi simplu firele de telefon – sau poate fiindcă se simţea într-adevăr relaxat în compania ei, se trezi bând, cu măsură însă şi ţinându-se tot timpul cu un pahar în urma ei. Când Jessica dădu primele semne de ameţeală după al patrulea martini, el începuse să creadă că fata asta are pe dracu' în ea şi că băutura n-o afectează niciun pic, apoi îşi spuse că e absurd să stai pe lângă cineva care se pileşte dacă nu o faci şi tu, cât de cât. Şi ori că nu voia să rămână mai prejos când se va porni distracţia, ori că îl tot îndemna ea să o egaleze, hotărî că încă un pahar-două n-aveau cum să-i facă rău, atâta vreme cât rămânea stăpân pe situaţie, cât ţinea minte că are secrete de păzit, că fata asta e dintre cei în regulă, nu trebuia să uite că ea face parte din lumea lor.

Însă nu-şi mai aduse aminte de asta după ce termină carafa de martini şi începură să facă dragoste pe canapeaua din living, Jessica deschizându-şi halatul fără să-l scoată, în vreme ce prosopul i se desfăcea din jurul

capului, nu-şi mai aduse aminte nici că ea nu era o târfă cu experienţă. Îi spuse asta, i-o spuse într-o clipă de uitare de sine, deşi rămăsese conştient, chiar dacă râdeau amândoi în hohote, îi spuse că era mai bună decât jumătate din târfele pe care le pusese jos, iar ea chicoti: „Şi cam cât de multe ai răpus?” El îi răspunse că pe puţin o mie şi râseră din nou, iar ea îl rugă să-i povestească ce fac boarfele şi el începu să-i spună, dar îşi aminti atunci că ea era o femeie în regulă şi o drese iute: „Te-am dus de nas, nu m-am culcat în viaţa mea cu o târfă.”

Se simţea bine făcând dragoste cu fata asta, îi mărturisise de fapt adevărul, deşi fusese o scăpare din partea lui, categoric era mai bine cu ea decât cu curvele alea. Dar dragostea mai risipi din ameţeala plăcută care îi cuprinsese, iar ea îi sugeră să mai amestece o carafă de cocteil martini: „Toată chestia e să ne facem praf, Alex, ai uitat că asta e toată chestia?” El se sculă de pe canapea, se duse la bar şi începu să toarne gin în carafă. Jessica îl atenţionă să o lase mai moale cu vermutul. Amestecă băuturile, ascultând clinchetul cuburilor de gheaţă până simţi cum se răcesc pereţii carafei sub mâna lui şi îşi aduse aminte de ziua aceea în care îşi pierduse mânuşile la o treabă pe care o făcuse într-o iarnă, îşi pierduse mănuşile şi îi îngheţaseră mâinile în asemenea hal încât fusese cât pe ce să nu poată deschide uşa de la intrare; îşi alungă rapid gândul ăsta din minte, fiindcă era un secret, trebuia să-şi păzească secretele cu mare grijă.

Duse carafa cu băutură mai aproape şi îşi umplură din nou paharele, iar Jessica ţinu un toast pentru bărbatul ei, puţa de Michael, şi spuse: „Doamne-Dumnezeule, te rog fă-l să semneze înţelegerea”, iar Alex ciocni cu ea zicând „Amin”. Începură atunci să vorbească despre Dumnezeu, dacă se considerau sau nu credincioşi, o discuţie foarte gravă şi solemnă, într-o atmosferă de totală abureală, iar Jessica îl întrebă dacă nu crede că Dumnezeu e femeie şi Alex îi răspunse că e probabil o poloneză, asta amintindu-i

ei de ultimul banc cu polonezi pe care îl auzise. Polonezul vine acasă, îşi găseşte nevasta în pat cu prietenul lui cel mai bun, dă fuga la scrin, scoate un pistol şi şi-l pune la tâmplă, gata să se împuşte. Nevastă-sa izbucneşte în râs. El se uită la ea şi îi zice: „Nu râde, că după aia îţi vine şi ţie rândul!” Alex izbucni în hohote şi îi umplu paharul pe care ea îl ţinea întins spre el. Dădu pe gât tot ce mai rămăsese şi îşi mai turnă lui încă unul.

— Hai, povesteşte-mi despre târfe, îl rugă Jessica. Ce fac toate târfele astea, Alex?

N-avea de gând să facă aşa ceva, ia să se mai ducă la naiba. Se uită la ea cum stătea şi brusc, mânat de un impuls necontrolat, îi spuse gluma cu *Halatul deschis*, de C. Perai, iar Jessica râse cu lacrimi şi ciripi: „Vai, ştii bancuri cu titluri de cărţi, mor după ele”, apoi veni şi cea cu *Răzbunare rusească*, de T. Prindekoi. Alex o întrebă: „La ce fel de editură zici că ai lucrat?” şi pe urmă spuse *Fluviul Galben*, de M. Pish şi ea îi răspunse cu *Paradisul din Hawaii*, de S.T. Foot, Alex zise repede *Jeluirea Chinezului Nam U N'coi*, de T.A. Rensula şi iar râseră amândoi.

— Hei, îl rugă Jessica, povesteşte-mi despre târfele tale.

Îi mai spuse o dată că nu cunoaşte aşa ceva, iar ea îi istorisi că un cunoscut de-al ei îi relatase despre o târfă din Harlem, care n-are decât un singur picior şi toţi bărbaţii se dau în vânt după ea, să nu-ţi vină să crezi. Jessica voia să ştie dacă stă în picioare şi se sprijină pe cârje, dar Alex îi mărturisi că n-avea habar, deşi presupunea că trebuie să fie ceva special, apoi îl întrebă: „Eu cât de specială sunt?” „Foarte, foarte specială.” „Mă iubeşti, Alex?” „Sigur că te iubesc.” „Atunci povesteşte-mi despre târfe”, îi ceru ea.

În loc să se conformeze îşi mai turnă un pahar, i-l umplu apoi şi pe al ei şi se puseră apoi pe taclale; se trezi destăinuindu-i că maică-sa era alcoolică, ştia că maică-sa era alcoolică? Jessica spuse: „Nu, de unde să ştiu” şi

deveni din nou foarte serioasă; îl rugă pe Alex să-i povestească despre ea, împleticindu-i-se un pic limba, iar el ridică din umeri şi spuse: „Păi, e beţivă, era încă din copilăria mea chiar înainte să plece taică-meu de acasă; cred că de aia s-a şi dus, de fapt, fiindcă ea bea tot timpul.” Şi brusc, fără niciun avertisment, n-avusese în niciun caz de gând să facă asta şi se simţise perfect stăpân pe sine până atunci (despre târfe nu-i povestise, nu?), se trezi istorisindu-i despre prima sa spargere. Îi împărtăşi totul, cu lux de amănunte, fusese o lovitură de ageamiu, se căţărase pe scara de incendiu şi intrase pe fereastră; asta se petrecea în Bronx, într-o clădire la câteva străzi distanţă de unde stătea pe vremea aia. N-avea decât şaptesprezece ani şi tot ce scosese era un radio cu tranzistori şi treizeci de dolari cash, nici nu ştia pe atunci de tăinuitori; a ţinut radioul la el în cameră şi i-a spus maică-sii că l-a câştigat la bazarul de binefacere.

Jessica nu păru şocată de dezvăluire, nici măcar nu păru să înţeleagă de-a binelea că el tocmai îi mărturisise că a dat pe vremuri o spargere; în schimb, îi spuse că şi ea fura în copilărie, că se ducea la o prăvălie de mărunţişuri cu prietenul său şi şterpelea lucruri de pe tejghea. Şi atunci, poate fiindcă îl enerva că ea nu înţelesese cum trebuie ce-i povestise adineauri (Ce dracu', vorbea la pereţi?), se trezi relatându-i spargerea pentru care îl înhăţaseră, atunci când îl băgase *Uliul* la zdup. Şi pe urmă îi povesti totul despre Sing Sing, cum îl cunoscuse pe Tommy Palumbo şi ce lucruri făceau tipii de acolo, cum însă nu puseseră mâna pe el; cum se ţinuse tare şi nu devenise târfă de puşcărie. Jessica râse şi îi spuse: „Hai că toate astea le-ai citit într-o carte”, iar el se revoltă: „Care carte? Aş putea să scriu, dracului, singur un scenariu pe tema asta.” Şi continuă apoi cu lovitura de la familia Rothman, de acum două săptămâni, istorisindu-i şi despre bătrâna peste care dăduse la White Plains: „Iisuse, mirosul ăla de mort, ştii cum miroase un mort?” Jessica hotărî că şi pe

asta a scos-o tot dintr-o carte, dintr-una a lui Ernest Hemingway (nu prea reuşea să pronunţe numele, îi ieşi mai degrabă Erns Hemway), când Pilar îi povesteşte despre moarte, despre cum le-a sărutat pe femeile din piaţă, de acolo o scosese, ştia ea. Alex zise: „Nu, asta s-a întâmplat săptămâna trecută, am intrat în cameră şi bătrâna stătea acolo, proţăpită în pat, am făcut pe mine de frică, dacă-ţi spun.” Apoi îi dădu amănunte despre cum lucrase la magazinul lui Archie şi o puse în temă cu treaba pe care o plănuiau pentru joia viitoare, explicându-i cât de simplu putea fi, nu aveau altceva de făcut decât să taie firele de telefon, deşi aveau o problemă cu seiful, nu ştiau încă unde era. Pomeni şi de o târfă cu un singur picior, zicându-i pe nume, Daisy, aia de care îţi povesteam, iar de data asta Jessica se uită la el pe sub gene, sughiţă, apoi îl privi mai departe şi în cele din urmă spuse: „Hai, dă-o dracului, nu te cred.” El insistă că era adevărat, de ce ar minţi, pentru numele lui Dumnezeu? Dar ea susţinea în continuare că născocea toate astea, cum născocise şi povestea cu cei doi spărgători de bancă, atunci la Stockbridge (îi dădea de furcă pronunţarea, spunea mai degrabă Starbridge), ce bine se simţiseră acolo, în weekend, nu-i aşa că a fost un weekend grozav?

El îi spuse că a fost într-adevăr foarte reuşit şi îi ceru scuze că o obligase să dea fuga să-şi cumpere un sutien, asta numai din cauză că el ştia atâtea târfe, nu vroia s-o considere cineva şi pe ea vreo paraşută. Jessica întrebă: „Ce fac toate prostituatele astea? Povesteşte-mi ce fac. Fă-mă să înţeleg, Alex.” El se zburli tot. „Nu, nu, ce-ţi trebuie ţie să ştii cu ce se ocupă ele, ce, crezi că e mare lucru? Nici să fii spărgător nu-i mare şmecherie. Ai idee ce-o să fac după treaba cu Reed? O să mă dau la fund, o să-mi cumpăr undeva o casă, o să fie un scor mare de tot, Jess, o să-mi pot permite să mă retrag. Asta am căutat tot timpul, să dau o lovitură barosană şi mă las.” „Păi bine, te laşi şi te dai la fund, mă dau şi eu la fund în Haiti şi

înseamnă că ne-am lăsat amândoi.”

— Aşa e, acceptă el.

— Am chef să dansez, zise ea şi se ridică de pe canapea, începând să se mişte fără să dea drumul la muzică, aidoma unei dansatoare de striptease, deschizându-şi şi strângându-şi la loc halatul, făcând piruete cu el desfăcut; pe urmă, izbucni în hohote de râs. Se prăbuşi în mijlocul camerei, pe jos, continuând să chicotească, aşezându-se turceşte, apoi îl rugă pe Alex să-i aducă paharul şi el i-l oferi imediat, se instală lângă ea şi ciocniră: „Să bem ca să ne liniştim amândoi” şi sorbiră cu solemnitate. „Deşi nu cred niciun cuvânt din tot ce mi-ai spus”, zise ea. Dimineaţa îşi aminti totul şi atunci îl crezu, sună la el în apartament şi-i spuse: „Vai, Alex, ce-o să ne facem?”

Îi plesnea capul când puse receptorul în furcă. Vorbiseră aproape zece minute şi ea îi confirmase bănuiala sâcâitoare care îl ţinuse jumătate de noapte treaz – îi spusese tot, nu era o închipuire de beţiv, îi povestise cu lux de amănunte şi acum ea ştia. Ieşi împleticindu-se din dormitor şi se duse drept la baie, repetându-şi: „Iisuse, i-am mărturisit.” Aplecându-se deasupra chiuvetei i se accentuă durerea pulsantă din ceafă şi se frecă energic pe dinţi, încercând să îndepărteze gustul de băutură şi amintirea prostiei făcute, o tâmpenie cum nu se mai auzise. Adineauri plângea la telefon. „Alex, te iubesc, o să ne descurcăm noi într-un fel.” Auzi, lacrimi. O să te descurci până poimâine. Sunt spărgător de meserie. Nu-ţi place, te priveşte.

Dar în timp ce făcea duş îşi mai aminti câte ceva din câte-i turnase azi-noapte. Că vrea să se lase. Că se va retrage dacă treaba de la Reed va ieşi aşa de rotundă precum se arată. Îşi va cumpăra o casă pe undeva, poate că o va lua şi pe Jessica să stea cu el. Nu-i nevoie să se căsătorească, asta mai merge să aştepte. Ar putea s-o facă, mai târziu, dacă se hotărăsc, dar între timp vor trăi

împreună, o mulţime de oameni procedează aşa în ziua de azi, chiar şi tipi în regulă. Puştiul îl simpatiza, chiar ea spusese asta. Să se aşeze odată şi el la casa lui, ce dracu'. Dacă socoteală de la Reed va ieşi bine, va avea din ce să trăiască o vreme, se va strădui, din dobânzi, poate chiar să-şi găsească un serviciu de opt ore mai încolo.

Ei, de asta nu mai era chiar aşa sigur, adică să se îmbrace la costum, ca un maimuţoi, şi să se ducă la birou zi de zi, dar mai existau şi alte lucruri pe care le putea face un om. Se gândea să-şi caute o casă pe la Miami, unde stătea maică-sa cu domnul Tenisman, să-şi găsească o slujbă care să nu-l ţină aşezat pe scaun, ceva în aer liber, vremea era înnebunitoare pe acolo, de neegalat chiar. Atunci ar putea spune şi el, ca oamenii, soţia mea Jessica, iar acesta este fiul meu vitreg, ar merge să facă asta chiar înainte să se căsătorească. Să zaci tolănit la soare jumătate de zi, nici nu i-ar mai păsa dacă ea ar umbla fără sutien prin Miami, acolo era altceva, lumea se îmbracă după climă şi ea ar arăta grozav. El să zică: „V-o prezint pe soţia mea” şi toată lumea aia de „cinstiţi” să răspundă: „Încântat de cunoştinţă, doamnă Hardy”, cu gândul să le pice la aşternut, dar bineînţeles că nu, nu vor obţine asta niciodată. Să se ducă şi la curse, să-şi ţină rangul, chiar să-şi cumpere un mic iaht, poate că la Lauderdale ar trebui să se stabilească, acolo e cel mai frumos, cu toate canalele alea, să-şi ia o barcă şi s-o ţină ancorată chiar în faţa casei. Puştiului i-ar plăcea la nebunie, ce-ar mai sta el în bătaia vântului, cu ursul în braţe. Era posibil. Dacă scotea de la Reed scorul la care spera, păi, ce mai, era foarte posibil.

O să mai discute şi cu ea. Cum se îmbracă, o să se ducă jos să analizeze toate astea. Nu, mai bine nu, să nu-şi închipuie că îl are la mână sau aşa ceva, să-i bagi unei femei în cap că faci totul pentru ea, nu, asta ar pune-o într-o poziţie dominantă, nici vorbă, n-avea nevoie de aşa ceva. Tipele astea în regulă, cum le dai impresia că joci

cum cântă ele, cum te şi prind în gheară, cu târfele e altceva. Totuşi, n-ar strica să-şi dea gândurile pe faţă, cum se zice. Treaz fiind. Să-i spună că se gândeşte serios să iasă din afaceri după lovitura asta, să-şi găsească o casă la Lauderdale şi să plece acolo cu ea şi cu puştiul.

Poate chiar să meargă şi el cu ea în Haiti, pentru divorţ. Fără să se lege, fără să se complice niciunul dintre ei, să facă doar o încercare deocamdată, să vadă cum merge. Nici măcar n-o să aducă vorba despre mariaj, până una-alta. Oricum, ea abia reuşea să scape dintr-o căsnicie şi poate că nici nu era prea dornică să se repeadă într-alta. Să-i dea puţin timp, să vadă dacă le place să fie împreună, aşa vor proceda. O fată ca Jessica e în stare să înţeleagă asta. Îi plăcea de ea, chiar că îi plăcea mult, fir-ar să fie... Îi mărturisise până acum c-o iubeşte? Îi spusese peste noapte, te iubesc, Jess? Da, tot ce se poate. Probabil că o iubea.

Când ieşi de sub duş luă două aspirine, pe urmă se duse la bucătărie, îşi turnă un pahar cu suc de roşii şi apoi bău două ceşti de cafea. Era îmbrăcat, pregătindu-se să coboare până la ea, când auzi soneria. Se duse la uşă. Ridică scurt clapeta vizorului şi se uită afară. Pe hol stăteau doi tipi; nu-i mai văzuse în viaţa lui.

— Da, ce e?

Unul dintre ei ridică o legitimaţie.

— Poliţia.

Secţia 13 se afla pe strada Twenty-first, între Second Avenue şi Third Avenue. Alex cunoştea clădirea fiindcă acolo îl dusese Uliul când îl arestase. Era unul dintre sediile mai noi, dădea în spatele Academiei de Poliţie de pe strada Twentieth. Strada Twenty-first era plină de magazine de arme şi mişunau tot timpul sute de sticleţi prin zonă; dacă umblai pe acolo, pe lângă Gramery Park, te simţeai ca în mijlocul unei armate inamice. Clădirea era construită din cărămizi albe, din sticlă şi dintr-un metal

lustruit despre care Alex presupuse că e oţel. Şi inscripţia din stânga intrării avea litere făcute din acelaşi metal: iniţial trebuia să scrie: Secţia 13, dar literele se dezlipiseră din perete şi rămăsese numai urma lor. De-o parte şi de cealaltă a uşilor de la intrare erau două tuburi verzui de neon, nu globuri cum se vedeau la sediile mai vechi de poliţie. De pe cel din dreapta căzuse stratul de vopsea, aşa că una dintre lumini era verde şi cealaltă albă. Atârna afară un steag american cât toate zilele.

Poliţiştii care îl aduseseră o porniră drept spre lift, trecând peste serviciul de pază de la intrare. Odată intraţi în ascensor, apăsară pe butonul de etajul doi. Niciunul nu-i adresă vreun cuvânt lui Alex. Când ieşiră, la nivelul B, o luară pe un coridor de care Alex îşi aducea aminte, placa aia nenorocită pe care scria *Detectivi*, cu o săgeată neagră, dedesubt, desenată de mână. Uşile albastre din capul coridorului dădeau într-un birou unde îşi avea sediul ceea ce, în noua structură organizatorică a poliţiei, se numea Unitatea de Investigaţii – Secţia 13. Un poliţist îmbrăcat numai în cămaşă stătea aşezat la o masă pliantă şi bătea la maşină. Aproape că nici nu se uită la ei când intrară.

Încăperea i se părea schimbată. Pe peretele din dreapta erau trei uşi, se aflau acolo şi cu ani în urmă, când îl arestaseră. Dar spaţiul fusese între timp împărţit în două de un şir de dulapuri metalice şi pe ele un carton scris de mână şi lipit cu scotch anunţa *Districtul de poliţie numărul 1. Brigada Omucideri*. În timp ce traversau încăperea, Alex îl văzu pe un poliţist luându-i unei negrese amprentele şi avu impresia că el fusese supus la operaţiunea aceasta în altă parte, atunci la arestare. Totul arăta altfel, cu excepţia uşilor de la cele trei birouri; pe una dintre ele scria *Omucideri* şi chiar într-acolo îl duceau, de se sperie o clipă gândindu-se că îl târâseră pentru dracu' ştie ce crimă, de care el habar n-avea. Atunci îl zări însă pe detectivul Hawkins stând înăuntru; ştia că Hawkins nu

lucrează la Omucideri, aşa că se linişti zicându-şi că indivizii erau înghesuiţi acolo şi foloseau orice birou liber peste care dădeau. Într-adevăr, când intrară, unul dintre poliţişti întoarse un carton atârnat de uşă. Pe o parte era tipărit numele unui locotenent, iar pe cealaltă scria INTEROGATORIU ÎN CURS. Ceea ce însemna că n-aveau nicio cameră pentru interogatoriu acolo, câteodată chiar îşi punea întrebarea cum de reuşesc ăştia să lucreze, cât de cât. Unul dintre ei închise uşa după Alex.

— Stai jos, îi spuse Hawkins. Vreo o cafea, serveşti ceva?

— Ce înseamnă asta? întrebă Alex.

— E o vizită de curtoazie.

— Cum vine asta, când vă trimiteţi doi gealaţi să mă aducă pe sus?

— Voiam să stau de vorbă cu tine.

— Atunci de ce n-aţi ieşit în oraş?

— Nu pot să plec din birou, Alex. Îl aştept pe procuror, trebuie să facem o expertiză pe un tip care şi-a omorât nevasta cu toporul. Sper că nu te-a deranjat prea mult să te deplasezi până aici.

— Puteaţi să-mi daţi telefon şi să mă invitaţi direct. N-am nevoie să-mi apară doi poliţişti cu noaptea în cap la uşă.

— Ei, lasă, acum s-a terminat, de ce nu te relaxezi şi gata?

— Mda, mormăi Alex, dar tot mai era furios. Nu-l crezuse niciun minut că vine vreun procuror. Uliul voise să-l târască acolo, pe teritoriul lui, atât şi nimic mai mult. Psihologie de poliţist, acelaşi rahat. Adu-l pe om la secţie şi o să-i vezi cum începe să tremure inima în el. Uliul ar fi trebuit să nu încerce cu el chestia asta, dacă ar fi fost mai isteţ.

— Care-i treaba? se interesă el. A mai dat cineva vreo spargere şi nu reuşiţi să vă descurcaţi? De câte ori doriţi să mă vedeţi la faţă înseamnă că vreţi să-mi aruncaţi ceva

în cârcă.

— Nu, Alex, n-a mai dat nimeni nicio spargere.

— Atunci ce e?

— Păi, doream doar să stau de vorbă cu tine.

— Pe ce temă, mă rog?

— Bei o cafea, da?

— Nu beau nicio cafea. Am treabă. Nu vreau decât să isprăvim mai repede. Indiferent de ce-o fi vorba.

— Alex, cunoşti o femeie pe nume Daisy Williams?

— Nu. Cine e? Când vorbeşti cu poliţiştii nu recunoşti niciodată că ai auzit de cineva, chiar dacă e vorba de maică-ta şi pe deasupra, chiar era adevărat pe jumătate. Până în clipa aceea nu ştiuse cum o cheamă pe Daisy pe numele de familie.

— E o curvă şchioapă din Harlem. Precis n-ai idee? E celebră pe acolo.

— Habar n-am. Dar cum de-o cunoaşteţi dumneavoastră, domnule Hawkins? Aţi încercat să mai faceţi variaţie prin Harlem?

— Eu n-am spus că e negresă, Alex.

— Păi dacă e curvă în Harlem...

— Sunt şi curve albe pe acolo.

— Ei, în fine, ce-i cu ea? întrebă Alex, ridicând din umeri. N-avea de gând să-l lase pe Hawkins să-l ameţească după bunul lui plac. Copoilor le place să-şi închipuie mereu că te-au prins cu o chestie. A, numai tu puteai să ştii că pistolul e ascuns în grădină fiindcă noi nu ţi-am spus aşa ceva şi nici n-a fost scris în ziare, pe deasupra ţi se mai vede şi un morcov cât toate zilele. Automat, toţi poliţiştii îşi închipuie că numai ei sunt deştepţi.

— Daisy a fost amestecată într-un mic scandal, azi-noapte. Mă gândeam că poate ai aflat.

— Dacă nici n-o cunosc, cum era să aud ceva despre ea?

— Aşa e, n-o cunoşti. Uitasem.

— Mda, făcu Alex, suspinând.

— L-a înjunghiat pe un tip, continuă Hawkins.

— Bravo ei, zise Alex nepăsător, dar începu să se alarmeze. Chiar să-l fi înjunghiat pe un tip sau era doar o căcănărie de-a lui Hawkins? Şi de ce nu-l sunase Archie, dacă Daisy chiar dăduse de belea?

— Un marinar încerca s-o agaţe într-un bar, nu ştia că e de meserie. Când i-a spus cât îl costă, s-a ofensat, i-a înhăţat o cârjă şi a început s-o bată cu ea. Daisy a scos din geantă un cuţit şi l-a tăiat.

Alex continua să tacă. Se întreba de ce îi istorisea Hawkins toate astea. Era ceva ciudat cu el, nu-l mai văzuse aşa până atunci. N-ar fi putut preciza ce anume. Aşteptă. Însemna că mai era ceva în spatele acestei chestii, nu numai un raport de poliţie în triplu exemplar despre ce-a făcut şi ce-a dres Daisy.

— Daisy era speriată. A văzut cum îl iau pe marinar cu ambulanţa şi s-a trezit în duba poliţiei, mergând spre Secţia 23. A început să se tocmească din mers.

— Oricum, eu n-o cunosc, zise Alex, aşa că nu mă interesează ce...

— Un poliţist de acolo, detectivul Fields – un negru s-a apucat să discute cu ea. Era isterizată cu totul, nu ştia ce se întâmplase cu marinarul şi credea că o s-o ardem ca la carte. Fields a mirosit-o, e poliţist bun. A îmbrobodit-o, i-a spus ce prost stă în chestia asta – doar tu ştii trucurile, Alex – i le-a servit pe toate, până la ultimul.

— Nu pricep unde vreţi să ajungeţi, domnule Hawkins. N-o cunosc pe individă. Puţin îmi pasă dacă stă prost sau nu.

— Fields a tras de ea, la meserie. Îşi chemase deja avocatul şi Fields ştia că e în gaşca lui Miranda-Escobedo, dar a mers mai departe, încercând să scoată cât mai mult de la ea. Şi chiar a reuşit, Alex.

— Ce-a aflat?

— Nişte nume, de pildă.

— Ce nume?
— Al tău. Şi al lui Archie Fuller.
— Atunci înseamnă că-l ştie pe Archie. Dacă i-a amintit numele...
— Mda, se pare că aşa e. Se pare că te cunoaşte şi pe tine, dar tu, bineînţeles, n-ai habar.
— N-am auzit de ea până acum.
— Se pare că tu şi cu Archie vă ocupaţi de spargeri.
— Eu *m-am ocupat* de spargeri, domnule Hawkins. Acum m-am cuminţit.
— Da, ştiu, zise sec Hawkins.
— Deci asta era? O târfă l-a tăiat pe un marinar şi a vorbit de mine şi de Archie. De-asta m-aţi adus pe sus până aici?
— Mai e ceva, Alex. Sigur nu bei o cafea?
Alex clătină din cap. Acum era într-adevăr îngrijorat şi voia să scape cât mai repede din chestia asta. Însă în acelaşi timp, dorea să afle şi ce-i spusese Daisy poliţistului din Harlem.
— Daisy zicea că dacă o lasă mai moale ar putea să le spună de o spargere pe care o puneţi la cale, tu şi cu Archie.
— Zău? Înseamnă că are ceva imaginaţie, Daisy asta a dumneavoastră. Dar inima îi bătea nebuneşte.
— În districtul Westchester, preciză Hawkins.
— Chiar aşa? I se încleştase gâtlejul şi vocea îi suna ciudat.
— Da, aşa i-a turnat lui Fields. Asta înainte să ajungă acolo avocatul ei. În clipa când a sosit ăla a întrebat dacă i s-a spus ce drepturi are, i-a ordonat să nu mai deschidă gura şi a ameninţat că îl pune pe Fields sub acuzare – dar ştii cum sunt tipii ăştia.
— Mda, bineînţeles. Dacă nu ar fi fost ei mai băteaţi şi acum oamenii cu saci de nisip, în pivniţă.
— Şi de ce crezi că ne-am lăsat? îl întrebă Hawkins, aruncându-i un zâmbet tip Burt Reynolds.

— Deci, dacă am înţeles eu bine, o curvă şchioapă de un picior, pe nume Daisy Williams, îl înjunghie pe un marinar într-o crâşmă şi pe urmă obţine regim de favoare povestindu-vă că Archie şi cu mine punem la cale o spargere în districtul Westchester. Aţi născocit toate astea, nu-i aşa, domnule Hawkins? Adică, mai daţi-o dracului, vreau să zic. O târfă şchioapă? Ce, mă luaţi de prost?

— Alex, dacă faci treaba asta să ştii că pun mâna pe tine.

— Vă mulţumesc pentru avertisment. N-am idee la ce vă referiţi. Şi unde vine districtul Westchester? E în Pennsylvania?

— Alex, să ştii că aflu eu unde anume în districtul Westchester şi te aştept acolo.

— A, deci nu ştiţi unde anume, da? Târfa cu un picior nu v-a spus şi amănuntul ăsta?

— Nu, n-am idee unde anume şi ăsta-i adevărul-adevărat, Alex. Şi să-ţi mai spun ceva. Când ţi-a auzit numele de la individa aia, Fields ţi-a căutat în arhivă fişa B, a văzut că eu te-am băgat la răcoare şi, cum era şi firesc, m-a sunat pe mine. Am fost gata-gata să-ţi dau crezare, Alex, îmi spuneam că mai sunt şi minuni pe lumea asta, că poate se mai deşteaptă câte unul şi se lasă de pungăşii. Atunci am primit telefonul de la Fields şi trebuie să mărturisesc, Alex, că tare rău mi-a părut de tine.

— N-aveţi şi muzică de viori la povestea asta, domnule Hawkins?

— E adevărul-adevărat.

— Păi, dacă suferiţi că aş da o spargere tocmai în districtul Westchester, vă irosiţi capacităţile sufleteşti. Târfa aia şchioapă se droghează probabil şi a născocit toată povestea cât era...

— Nu se droghează, Alex. S-a speriat şi a încercat şi să-şi scape pielea.

— Bine, cum v-am mai spus, mulţumesc de informaţie. Am s-o pun deoparte pentru viitor.

— Ai înţeles ce încerc eu să-ţi sugerez, Alex?

— Ce anume, domnule Hawkins?

— Las-o baltă.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— OK. Cum pofteşti. N-ai decât să faci pe deşteptul. Oftă din greu, clătină din cap şi pe urmă adăugă: Dispari de aici, că am treabă!

O căutară tot weekendul.

Vineri seară îl găsiră pe tipul care plătise pentru ea cauţiunea şi acesta le spuse că îi dăduseră drumul, nici cu două ceasuri mai devreme, dar că n-are idee pe unde poate să fie acum. Nu li se părea posibil ca o curvă într-un picior să se dea complet la fund şi nimeni să n-o vadă, chiar şi într-un oraş de mărimea New York-ului, însă duminică seară erau gata să renunţe. Mai mult ca sigur că se ascundea de frică să nu-i rupă Archie gâtul.

Transit îi puse pe urmele ei.

Transit intrase în barul unde stăteau împreună la un pahar. Era trecut bine de miezul nopţii şi ajunseseră la concluzia că totul e zadarnic. Archie făcuse un banc pe tema asta şi chiar mai găsiseră puterea să râdă, dar situaţia nu li se părea comică defel.

— Ştii care-i cel mai rapid lucru din lume? întrebase Archie.

— Care?

— O curvă într-un picior care fuge spre sud pe şoseaua de Jersey.

Hohotiră amândoi, cu râsul lor dogit şi sonor, pe urmă mai comandară un rând şi aşa, cu paharele în faţă, îi găsi Transit care îşi făcu la un moment dat apariţia în ţoalele lui de fante cu pălăria cât toate zilele şi, de bun ce era la suflet, se hotărî să le ţină companie.

— Cară-te dracu' de aici, Transit, mârâi Archie. Suntem

ocupaţi!

— Cu ce, mă rog? îl întrebă Transit, înghesuindu-se lângă Archie. Erau uriaşi amândoi şi ocupau aproape toată bancheta separeului.

— E tare de urechi tipul, îi spuse Archie lui Alex.

— Nu vă interesează un regulat ca lumea? se interesă Transit. Am o chinezoaică virgină, dacă e cineva dornic.

— Ultima dată când ai văzut tu o virgină – mârâi Archie – era înainte s-o violezi pe soră-ta, când avea zece ani.

— Frumos mai vorbeşti, n-am ce zice, spuse Transit râzând. Frumos, nu, Alex? Ce naiba faceţi voi aicea, băieţi, că arătaţi de parcă aţi veni de la înmormântare? Cine ţi s-a prăpădit, Archie? A crăpat careva?

— O să moară cineva imediat, dacă nu te cari dracu' de aici, şuieră Archie.

— Bine, OK, am înţeles aluzia, spuse Transit, dar nu făcu nicio mişcare. Ce beţi voi acolo, Alex?

— Pişat de cal.

Transit izbucni în râs, bătând cu palma în tăblia mesei, gata să răstoarne paharul lui Archie.

— Ce faci, ţi-ai pus de gând să câştigi un concurs de popularitate? îl întrebă Archie.

— Hai, hai că dau un rând de la mine, ce beţi? Mă simt cineva astă-seară. Am făcut rost de o fată nouă, o să mă facă milionar. Ieri a fost cea mai grasă sâmbătă pe care am avut-o de la Anul Nou încoace. Kitty. O ţii minte pe Kitty, Alex? Omule, e de milioane, aur curat! Ştii cât a încasat azi-noapte? Hai, ghici, cât a luat?

— N-am idee.

— Nici n-ai crede, dacă ţi-aş spune, afirmă Transit. Nici Daisy nu m-a crezut. I-am spus lui Daisy cât...

— Când te-ai văzut cu Daisy? îl întrebă Archie.

— Ce zici? Acum vreo două ceasuri. A dat de belea joi seară, ştiţi? L-a tăiat pe un marinar. Acum a ieşit pe cauţiune, cred că au încadrat-o la atac de gradul doi. O să scape ea, se afla în autoapărare. Marinarul ăla era ţicnit,

după câte se aude. S-a apucat s-o snopească în bătaie cu o cârjă de-a ei, vă daţi seama? Sunt mai mulţi tipi într-o dungă pe străzi decât înăuntru, în ziua de azi.

— Şi unde te-ai întâlnit cu ea? îl întrebă Alex.

— Cu cine? Cu Daisy? Stă la una dintre fetele mele. Îi este frică să nu vină iar marinarul ăla peste ea, vrea să se dea la fund o vreme.

— La care fată? se interesă Archie.

— La chinezoaica aia virgină, de care tocmai vă spuneam, zise Transit şi se puse pe râs; se opri brusc fiindcă Archie îl înhăţase de cravată şi i-o răsucise în jurul gâtului.

— La care fată?

— Helen Barker, hei, lasă-mi cravata!

— Unde stă?

— Pe strada Hundred Twelfth, colţ cu S. Nicholas. Eşti nebun sau ce ai?

— Adresa!

— O sută treişpatru – vest, Hundred Twelfth.

— Mersi, Transit, zise Archie şi îi dădu drumul. Acum cară-te de aici.

— Te crezi mare barosan, nu-i aşa? mai mârâi Transit, dar ieşi iute din separeu şi îl lăsă pe Archie în plata Domnului.

Nu erau niciun fel de plăcuţe pe cutiile poştale din hol, aşa că se hotărâră să caute prin tot blocul, începând de la parter, urmând să bată la toate uşile. Dintr-un apartament, un beţiv îl ameninţă pe Archie că-l împuşcă, îi spuse să stea puţin că imediat vine cu puşca, iar acesta îl sfătui să se ducă la culcare, dacă nu vrea să zboare pe scări. Archie începuse să creadă că îi minţise Transit; ştia el un peşte care o să se căiască mâine că-i trăsese în piept. Dar când bătură la uşa de la 6A, o voce de femeie întrebă: „Cine-i acolo?” Archie răspunse: „O caut pe Helen Barker. M-a trimis Transit” şi i se deschise. Daisy stătea

aşezată la masa din bucătărie, cu un pahar de bere în faţă. Când îi văzu, întinse mâna după cârje, dar era prea târziu, intraseră deja.

— Ce-nseamnă asta? zise Helen. Era o negresă de vreo douăzeci de ani şi se uita când la Daisy, când la cei doi. Îi cunoşti pe tipii ăştia, Daisy?

— Mai bine nu-i cunoşteam, la dracu'!

— Du-te şi cumpără-ţi nişte ţigări, îi spuse Archie lui Helen.

— Nu fumez.

— Şterge-o de-aici, interveni Alex.

— Te descurci, Daisy?

— Da, da, du-te.

Helen o privi cu neîncredere, îşi luă geanta şi plecă. În clipa când închise uşa după ea, Archie începu:

— Ce mai faci, gură bogată?

— N-am turnat nimic, se apără Daisy.

— Le-ai spus de operaţie.

— Nu şi despre *loc*, sublinie Daisy.

— Ai trăncănit că în districtul Westchester.

— Da' nu şi unde.

— Curva dracului, ai lătrat că Alex şi cu mine...

— Nu ştiu că-i vorba de Reed, nu ştiu nimic. Tot ce le-am spus a fost districtul Westchester.

— Ca să-ţi salvezi fundul.

— Fii tu sigur că de-aia, ca să-mi salvez fundul, întări Daisy. Şi tu ai fi făcut la fel, Archie. Oricum, tot n-au aflat nimic, ce mai contează?

— Şi cât ştiu? întrebă Alex.

Le mărturisi tot ce-i vânduse lui Fields în noaptea când o înhăţaseră, le repetă în esenţă ceea ce Uliul îi relatase lui Alex. O ascultară cu atenţie încercând să vadă dacă mai are vreo şansă toată treaba. Ştiau amândoi că districtul Westchester e mare; dacă numai atât aflase Uliul, dacă poliţiştii auziseră numai că-i vorba de Westchester, păi atunci putea să fie oriunde pe teritoriul

cu pricina.

— Eşti sigură că n-ai turnat unde anume? o întrebă Alex.

— Foarte sigură. Nu le-aş fi spus decât dacă mi-ar fi promis şi ei ceva şi nici n-a fost vorba de aşa ceva. Băiete, eram moartă de frică. L-am tăiat pe marinar la gât, mă gândeam că poate i-am retezat jugulara sau cam pe acolo. Sângera ca un porc. Am crezut că mă bagă la omucidere, când am văzut cum l-au luat de acolo cu ambulanţa. Le-aş fi spus şi că mama complotează să-l împuşte pe preşedinte, ca să-mi scap pielea.

— Dar nu le-ai dezvăluit în ce zi?

— Nu, sigur că nu.

— Nici în ce localitate?

— Nu.

— Şi n-ai pomenit numele lui Reed.

— Îhî. Crezi că eram proastă să dau cu piciorul la slujba mea fixă, de joi?

— Deci, tot ce le-ai ciripit e că Archie şi cu mine plănuim o lovitură în districtul Westchester.

— Atât.

— Asta-i destul, curvă împuţită ce eşti, şuieră Archie.

— Ai fi făcut şi tu absolut la fel în locul meu, repetă Daisy.

— Ce părere ai, Alex?

— Zic că merită să facem treaba.

— Şi eu la fel.

— Fără mine, interveni Daisy.

— Cum adică?

— Nu mai vreau să mă bag. Am şi aşa destule belele.

— Ai auzit-o?

— Am auzit-o.

— Sper că aţi auzit bine, fiindcă aşa e, gata – punctă Daisy.

— Câte picioare zdravene ziceai că ai, Daisy? o întrebă Archie, pe ton de conversaţie. Vrei să ţi-l rupem şi pe ăla

întregul? Vrei să te facem panou de baschet?

— Nu mă interesează, spuse Daisy, n-aveţi cum să mă forţaţi să mă bag în socoteala aia de joia viitoare.

— Nu cred că ne înţelegem. Fără tine, treaba nu se poate face. Dacă nu-l ţii pe Reed acolo, în studio...

— Da' de ce e nevoie de mine, omule?

— Ca să fim singuri că nu mişună. N-avem chef să intrăm în casă şi să dăm peste el acolo.

— Pricepi, Daisy? întrebă Alex.

— Nu, nu pricep.

— Ce dracu' e aşa de greu de înţeles? strigă Archie. Nu vrem să ne arătăm la faţă, nu dorim să ne vadă tipul.

— Ei, iar eu nu am chef să mă bănuiască pe mine, i-o reteză Daisy. Fiindcă imediat mă voi trezi cu jandarmii la uşă, întrebându-mă de una şi de alta; şi când or să afle că sunt în bucluc că l-am tăiat pe marinar, cum o să arate toată chestia? Se vor prinde rapid că eu am aranjat treaba, ce dracu'! Nu, n-am nevoie de aşa ceva.

— N-ai de ales, zise Archie. Dacă nu mergi cu noi joia viitoare, te facem bucăţele.

— Nu mă convingeţi voi pe mine, n-aveţi cum. Mâna, băgă de seamă Alex, mâna ei se juca cu închizătoarea genţii. Nu ştia dacă are sau nu cuţit, probabil că i-l luaseră copoii când o umflaseră. Dar asta fusese joi seară şi acum era duminică, iar dacă Tommy dăduse două sute patruzeci de foi pe un tun de rahat şi Daisy putea foarte bine să-şi fi cumpărat pe doi bani alt cuţit. Ştia el cum e să te taie cineva. Şi când te răneşti cu cuţitul de pâine e absolut dezagreabil. Dar cu armele de foc era altceva, nu văzuse împuşcături decât la televizor sau prin filme, se lămurise ce pot să facă armele astea, dar n-avea idee ce simţi când eşti împuşcat. Poc, o gaură şi omul cade lat. Aproape că nu-ţi vine să crezi. Însă un cuţit... N-avea chef să-l taie o curvă şchioapă şi nici altcineva. Ei erau doi, nu credea să încerce ea să facă vreo prostie, dacă nu-i forţau mâna. Îşi dorea nespus că Archie să nu exagereze. Era gata să zică:

„Dă-o dracu', hai s-o lăsăm baltă”, când o auzi pe Daisy spunând:

— Pot să vă fac rost de altcineva dacă vă arde aşa de tare să faceţi treaba asta.

— Cum adică? sări imediat Alex.

— Pot să-l sun pe domnul Reed şi să-i spun că-i trimit o altă fată.

— Ai mai făcut aşa vreodată?

— Uneori. Când sunt pe stop, spre exemplu. Şi când am avut gripă, mai de mult.

— Iar el ce zice?

— Nu-i pasă, numai să fie tot neagră. Îşi închipuie că-i fraiereşte pe şoferii de taxi că-şi aduce o fată să-i facă şmotru prin studio. Ăia ştiu toţi că suntem curve, odată am tras un număr cu unul dintre ei la întoarcere. Dacă vrei altă fată, îţi fac eu rost. Aşa, dacă se încinge atmosfera, nici măcar nu ştie cine dracu' era şi n-are cum să trimită copoii pe capul ei.

— Nu merge.

— De ce, mă rog?

— Asta înseamnă că băgăm o străină în treburile noastre. N-am de gând să-mi risc eu pielea cu o curvă pe care nici n-o ştiu.

— Adică de ce să fie o străină? întrebă Daisy.

Cei doi se uitară unul la altul. Numele le venise în cap mai înainte să-l rostească cineva. Alex ezită, nu voia să fie el cu sugestia, se temea să nu zică Archie că o propune numai fiindcă îi datora bani. Cu partea ei ar fi putut să-şi lichideze împrumutul şi la el, şi la Transit.

— Kitty, spuse Archie. De ce să n-o folosim pe Kitty?

În ziua loviturii ploua.

— Fir-ar a dracului să fie de ploaie, ce ghinion! mârâi Archie.

— Ne e de folos, aprecie Alex.

— Cum dracu', omule? O să ne udăm până la piele.

— Cu ploaia care bate în acoperiş, Reed n-o să ne audă pe noi în casă.

— Oricum n-o să se audă. Ploaia aduce ghinion, asta e. Plănuiseră să meargă acolo cu maşina asistenţei sociale, dar în ultima clipă ea îi dăduse telefon lui Archie să-i spună că venea frate-său din California şi că trebuia să-l ia de la aeroport. Era mai mare riscul cu o maşină de închiriat, dar îşi pregătiseră un text pentru eventualitatea că ar fi reţinut cineva numărul, respectiv pe cel născocit de Alex în ziua cu întâmplarea din White Plains, chiar înainte să nimerească peste bătrâna din pat – Iisuse, speră să nu fie nicio paralitică prin casa lui Reed. Dacă poliţiştii veneau să-i bată în uşă lui Archie – maşina era luată pe numele lui – o să se plângă că i-o furase cineva din faţa casei şi că o adusese peste vreo trei-patru ceasuri. Probabil nişte puşti care au vrut să facă o plimbare, domnule ofiţer. Sigur, va spune poliţistul.

N-aveau decât să dovedească că Archie şi nu altcineva fusese cu maşina respectivă la Post Mills. N-aveau cum să demonstreze asta cât îi hăul şi restul nu era decât un rahat. Dacă nu te surprind la locul faptei, intrând sau ieşind de acolo cu uneltele asupra ta, atunci n-au decât să vadă numărul maşinii şi zece persoane, nu pot decât să-i pună pe urmele tale, dar nu înseamnă că au cum să te înhaţe. Cu totul altceva e dacă o cucoană te recunoaşte din mai mulţi şi zice: „Acesta-i bărbatul care a fost la mine în casă.” Dar cu un amărât de număr de înmatriculare ce să-ţi facă? Totuşi, ar fi fost mai în siguranţă cu maşina asistenţei sociale, toate s-ar fi spart în capul ei şi Archie ar fi putut să susţină că n-a văzut-o în viaţa lui. Dar şi aşa mergea. Oricum, nu făcea parte din plan să fie văzuţi. Singura persoană care ar fi putut să-i remarce era bătrânul Reed al treilea, însă el urma să fie ocupat cu Kitty, dincolo, în studio.

Luni o puseseră în temă pe Kitty. Se aşezaseră în bucătăria apartamentului ei din Harlem şi ea îi ascultase

atent, pe urmă îi înflorise un zâmbet pe buzele tumefiate. Transit îi umflase gura, le explică resemnată. Îi aranjase o întâlnire cu un apucat şi Kitty îl lăsase baltă deoarece ăla îi ceruse chestii cam aiurea chiar şi pentru o târfă de meserie. Şi lui Transit nu-i plăcuse deloc. Ori eşti profesionistă, ori nu, îi zisese, apucându-se s-o ciomăgească. Le arătă o rană sângerândă pe sânul drept şi pe urmă îl blestemă pe Transit, cum numai o curvă putea s-o facă, urându-i să-l lovească boala în părţile ruşinoase. Îi explicară că Daisy solicită totuşi un procent, fiindcă aranjase treaba, care va fi luat din partea lui Kitty. Dar chiar şi aşa, poate să spere să-i iasă mai mult decât are nevoie ca să-şi plătească datoria la Transit. Îi spuseseră că Daisy îi şi telefonase lui Reed, care o aştepta joi la douăsprezece fix. Reed o s-o sune joi dimineaţă pe Daisy, imediat ce pleca nevastă-sa în oraş, s-o anunţe că drumul e liber. Între timp, tot ce putea Kitty să facă era să se întâlnească repede cu Daisy şi să afle cum putea să-l întreţină mai bine pe Reed, să-l ţină acolo în studio, câtă vreme goleau ei casa. Kitty concluzionase că e floare la ureche.

Maşina de închiriat îşi dibuia drumul prin ploaie, ştiau de acum pe dinafară traseul până la Post Mills, ca nişte gloabe care se întorc la grajd, cum zicea Archie. Mai fuseseră şi marţi până acolo, fiindcă lui Alex îi trecuse brusc prin minte că firele de telefon puteau să fie subterane. Într-o mulţime de case noi, mai ales la cele în stil modern, oamenii nu mai voiau să vadă cabluri care să coboare de pe acoperiş, stricând aspectul clădirii. Aşa că le îngropau în pământ, cutia de protecţie telefonică a instalaţiei fiind plasată undeva, în interior. Aceasta din urmă nu era altceva decât o cutie cu nişte siguranţe înăuntru şi servea chiar la asta, la protejarea instalaţiei. Împotriva trăsnetului. Fără ea, dacă fulgera în timp ce vorbeai la telefon, nu mai aveai timp decât să constaţi că ţi se aprinde toată casa, fără contribuţia curentului

electric. Firele din cablul central veneau de la stâlpul telefonic, treceau prin cutia de protecţie şi, la rândul lor, toate cordoanele de la telefoanele din casă porneau de acolo. Dacă ele erau îngropate, atunci cutia de protecţie se instala în subsol sau, dacă nu, în garaj. În această situaţie, trebuia mai întâi să pătrundă în casă ca să reteze firele, ceea ce era culmea ridicolului, din moment ce motivul pentru care le tăiau era tocmai ca să poată intra în casă. Vor contramanda toată treaba, în caz că firele telefonice fuseseră îngropate.

Urmărind succesiunea stâlpilor de telefon pe Pembrook Road, ajunseseră până în dreptul vilei lui Reed şi, când văzuseră firele care treceau la înălţime peste zidul de piatră, ducând în direcţia clădirii, se uitară unul la altul şi zâmbiră. Apoi mai trecură de câteva ori în sus şi în jos, încercând să găsească un loc bun de parcat maşina pe timpul operaţiunii. Nu intenţionau să intre până în faţa casei fiindcă s-ar fi putut ca şubredul Reed să-i audă şi să sară de pe Kitty drept la telefon, ca să cheme jandarmii locali. Dădură peste o cărare prin pădure, la vreo trei-patru sute de metri de aleea care ducea la proprietatea lui Reed, un drum vechi de pământ, pe care crescuseră bălării. De o parte şi de alta erau doi stâlpi de lemn putred, o fi fost vreun drum forestier pe timpuri, nu ştiau şi nici nu le păsa. Între ei era prins un lanţ ruginit. Coborâseră să se uite cu atenţie şi constataseră că putea fi uşor scos; hotărâră să-şi lase acolo maşina cât timp vor goli casa. Pe urmă se întorseseră în oraş şi se despărţiseră strângându-şi mâna, de parcă ar fi încheiat o afacere de cinci mii de dolari şi se felicitau pentru reuşită.

Ştergătoarele se luptau din greu cu ploaia şi instalaţia de dezaburire azvârlea un suflu de aer cald spre parbriz. Ceasul de la bord indică ora unsprezece şi zece, tocmai trecuseră de ghişeele de taxare de la intrarea în Greenwich. Aveau să ajungă la Post Mills în douăzeci de minute, cel mult într-o jumătate de oră; Reed al treilea o

sunase pe Daisy la ora nouă şi jumătate ca să-i spună că nevastă-sa o ştersese. Îi pusese o groază de întrebări în legătură cu fata pe care i-o trimitea în loc, iar ea îi făcuse o prezentare excelentă lui Kitty, rugându-l să se poarte frumos cu ea fiindcă îi mai era şi prietenă, pe lângă faptul că avea un fund o frumuseţe. Reed chicotise în receptor şi o prevenise pe Daisy să fie atentă, că s-ar putea să-i cadă cu tronc, prospătura. Se stabilise o chestie cu totul deosebită între ei doi, aproape ca şi cum ar fi fost soţ şi soţie. Ascultând bătaia regulată a ştergătoarelor, Alex se gândi întâi la Reed şi la Daisy, pe urmă la el şi la Jessica şi la conversaţia lor din noaptea trecută.

Vorbiseră mai ales despre cum să scape. Ea trebuia să scape dintr-o căsnicie nereuşită, iar el dintr-o viaţă care nu avea cum să-i ofere satisfacţii, asta trebuia să înţeleagă. Erau cuvintele ei. El îi spusese că din punct de vedere financiar nu era deloc adevărat, la urma urmei spera să scoată şaizeci de mii din treaba de astăzi. Asta, dacă plecau de acolo cu jumătate de milion. Treizeci la sută ar fi însemnat o sută cincizeci de mii, i-ar fi dat, să spunem, zece lui Daisy pentru că le vânduse pontul, Kitty ar fi luat, probabil, alţi zece la sută, iar restul s-ar fi împărţit între el şi Archie. Nu era chiar nesatisfăcător, îi spusese el. Da, zisese Jessica, dar dacă te prind, Alex, ce se întâmplă cu noi dacă te prind? El folosise vorbele lui Kitty ca să-i descrie lovitura – floare la ureche. O să mor dacă ţi se întâmplă ceva, se plânsese Jessica. Eu mor dacă te prind şi te trimit la închisoare. Iar el îi repetase că nu există niciun risc să fie înhăţat.

Acum însă ajunsese să se întrebe dacă era chiar aşa. În liniştea aburită din interiorul maşinii, în vreme ce se auzeau doar fâsâitul ştergătoarelor, bâzâitul motorului şi şuieratul anvelopelor pe asfaltul ud, se întrebă dacă exista vreo posibilitate să fie prins. Kitty era deja pe drum, plecase cu taxiul de acasă imediat ce o sunase Daisy să-i spună că totul e OK. Aranjaseră cu Vito Bolognese să preia

blănurile furate şi cu Henry Green pentru bijuterii. Lui Henry îi explicaseră că nu ştiau exact cât vor ridica de acolo, dar că, după fotografiile descrise de Daisy, părea să fie vorba de o recoltă bogată de tot. Henry dorise să ştie ce înţelegeau ei prin asta şi îi spuseseră că sperau la ceva în jur de jumătate milion de dolari. O cifră pe care o scoseseră din burtă, la care ajunseseră doar pe baza descrierilor. Cu toate astea, era un scor în care credeau. Vorbiseră de atâtea ori despre lovitura asta, încât estimarea ajunsese să li se pară adevărată. Cinci sute de mii de dolari. Ăsta era rezultatul pe care-l obţii o dată în viaţă; iar acum visul părea realizabil şi n-aveau chef să-l compromită reducându-i din valoare. Henry clătinase din cap şi zisese că ar putea să iasă cu şaptezeci şi cinci de mii până joi după-amiază, dar ca să facă bilanţul complet va trebui să aştepte până la începutul săptămânii viitoare, dacă erau de acord.

Dăduseră mâna pecetluind această înţelegere şi promiseseră să livreze marfa joi seară.

Aşa că partea asta fusese bine pusă la punct. Nicio şansă să se trezească blocaţi cu obiecte fierbinţi asupra lor, vor scăpa de toată marfa după-amiază, în clipa când vor ajunge din nou în oraş. Şi cunoşteau bine reputaţia lui Henry, n-o să încerce să-i ducă, o să livreze restul la începutul săptămânii viitoare, nu puteai să-i ceri omului să aibă atâta bănet disponibil. Nu exista niciun risc să dea de cineva în casă, fiindcă Reed o să fie la studio împreună cu Kitty şi mai aveau de gând să sune şi la soneria de la intrare, înainte de a tăia firele de telefon. Dacă s-ar fi întâmplat să răspundă cineva la uşă, îi băgau textul cu abonamentul la o revistă. Între timp, or să se uite atent în jur, asigurându-se că nu e prin preajmă nimeni care să tundă iarba sau să vopsească obloanele, ori dracu' mai ştie ce. Vreun amănunt neprevăzut. Dacă ar fi constatat ceva ce nu s-ar fi potrivit, la revedere, mi-a părut bine de cunoştinţă. Kitty se alegea cu o sută de dolari pentru

deranj şi cu o plimbare gratis cu taxiul până în oraş, iar ei doi se întorceau acasă să-şi înece amarul în bere. Nu, nu găsea nicio fisură în modul cum concepuseră lovitura şi nici în felul cum plănuiseră să desfacă marfa.

Cât despre Uliu, Alex recunoştea că îl cam frământase asta în ultimele zile, mai ales când se întorsese marţi de la Post Mills şi dăduse peste maşini de pompieri în faţa casei şi văzuse lumea stând pe trotuar, locatari pe care îi cunoştea din vedere. Ştia bine că poliţia lansează câteodată false alarme în legătură cu o bombă sau cu un incendiu numai ca să scoată oamenii afară, cât să aibă timp să pună microfoane. Dar făceau asta numai când era vorba de investigaţii de mare importanţă, spre exemplu, dacă ar fi umblat după vreun mafiot sau când bănuiau că se pregăteşte vreo răpire.

Chestii de felul ăsta, costă o groază de bani, dacă stai bine să te gândeşti, să scoţi în stradă un batalion întreg de pompieri, numai ca să poţi introduce un tehnician al poliţiei într-o casă. El unul nu se temuse niciodată din cauza vreunei conversaţii la telefon fiindcă ştia că niciun poliţist nu-şi bate într-atât capul pentru un spărgător. Indiferent ce spun, au un mare respect pentru spărgători, nu-i consideră nişte borfaşi de rând, nu; n-a auzit niciodată de vreunul căruia să-i fi fost interceptat telefonul. Dar maşinile alea de pompieri din faţa blocului îl cam speriaseră, îl făcuseră să-şi spună că poate totuşi Uliul se ostenise să-i pună vreun microfon şi când vorbise cu Archie îi sugerase s-o lase mai moale, iar Archie pricepuse imediat şi sporovăiseră apoi despre vreme. Asta se întâmpla după ce Jessica îi povestise că avusese într-adevăr loc un incendiu în bloc, după-amiază. Şi totuşi, se cam temea.

Apoi, hai să reducem totul la absurd şi să presupunem că Uliul o saltă pe Daisy, o duce până la Secţia 13 şi începe s-o ia la întrebări, era şi aşa speriată de făcea pe ea, cu povestea aia deasupra capului. Şi să considerăm

că-i promite marea cu sarea, o amăgeşte că va pune o vorbă bună pe lângă procuror să-i reducă pedeapsa, poate chiar să renunţe s-o mai pună sub acuzare, rahatul ăla pe care îl mănâncă de obicei poliţiştii, numai să-i spună unde şi când plănuiesc amicii ei să dea lovitura în Westchester. Dar nu credea totuşi să-i toarne ea ceva lui Hawkins, nici dacă i-ar fi promis luna de pe cer, fiindcă, la urma urmei, îi ieşeau de aici zece miare şi o curvă amărâtă nu punea mâna pe suma asta chiar fiecare zi. Nu, nu credea să le ciripească sticleţilor ceva în plus.

Aşa că nu vedea cum ar fi putut fi prinşi şi cu toate astea treaba îl îngrijora, nu prea ştia nici el de ce anume. Îşi tot spunea că era într-adevăr floare la ureche, că va fi lovitura aia unică la care sperase încă de când spărsese prima oară un geam în Bronx şi se alesese cu un radio cu tranzistori şi cu treizeci de dolari cash. Şi dacă se dovedea a fi într-adevăr un scor cum visa el, păi atunci sigur că o să cumpere casa aia la Lauderdale unde îi va duce pe Jessica şi pe copil, Doamne, ce frumos o să mai fie! Îi povestise şi ei noaptea trecută. Îi promisese că asta o să fie ultima lovitură, chiar dacă nu va scoate decât mărunţiş. Dacă intră acolo şi găsea numai o puşculiţă de copil şi o plăcintă, OK, asta era, adio. Oricum, or să plece în sud, or să-şi găsească de lucru – ţi-am promis doar, Jess, îi spusese. E ultima dată. Şi, înainte de despărţire, îl pusese să-i promită că o sună de dimineaţă, până s-o întindă la Post Mills. Iar apoi, la telefon, îi spusese că-l iubeşte, îl implorase să fie prudent şi îl rugase s-o sune în clipa în care va ajunge înapoi în oraş, fiindcă va sta tot timpul cu inima la gură, trebuia să-i făgăduiască asta. „Mă iubeşti, Alex?” îl întrebase. „Te iubesc”, răspunsese el. „Te caut cum termin, te iubesc, Jess.”

— Aproape c-am ajuns, zise Archie.

Alex aruncă o privire la ceasul de pe bord. Arăta douăsprezece fără un sfert.

— Nu vreau să descindem înainte de douăsprezece şi

un sfert. Să-i lăsăm timp lui Kitty să-i dea drumul.

— Mda. Vrei să ne oprim să bem o cafea?

— Da, cred c-ar fi mai bine. Archie... Începu el, apoi ezită.

— Da?

— Îţi faci griji în legătură cu treaba?

— Nu.

— Nici eu.

Se opriră într-un mic local din Langston, vizavi de bancă. Se uitară tot timpul afară pe geam, la circulaţia de pe strada principală. Ploaia se mai potolise, dar majoritatea activităţilor bancare tot la ghişeul *drive-in* se efectuau. În timp ce-şi sorbeau cafelele, comentară că o bancă într-un orăşel prăpădit ca ăsta e o jucărie pentru un tip care are coaie şi puşcă – cineva cum ar fi Tommy Palumbo, spre exemplu.

Când limbile ceasului ajunseră la verticală plătiră cafeaua şi ieşiră din local, luând-o mai departe spre Post Mills. Archie părea calm şi relaxat. Cât despre Alex, el ştia că are nevoie să deschidă o uşă, aşa, ca să-şi intre în formă. Uşa de la intrare, uşa de la *patio*, nu conta care; sângele începea să-i clocotească în clipa când vâra un şperaclu în broască. Sculele erau într-un săculeţ, în portbagaj. Archie respectase toate indicatoarele de viteză de până aici şi acum conducea încet şi cu mare atenţie. Amândoi tăceau. Alex se gândea că peste două ore vor fi, poate, mai bogaţi cu şaizeci de miare sau peste. Când ajunseră la Post Mills o luară în jos, pe Pembrook Road, până la drumeagul pe care îl descoperiseră marţi. Alex coborî din maşină, desfăcu lanţul şi aşteptă în ploaie până când Archie scoase maşina de pe şosea, intrând cât se putu de adânc în desiş, astfel încât să fie acoperiţi complet de copaci. Luă din portbagaj săculeţul cu scule şi apoi se întoarse la Alex.

— Să fie a dracului ea de vreme!

O porniră în jos pe şosea, pe urmă săriră zidul care

înconjura domeniul familiei Reed. Ploaia bătea încetişor în ramuri în vreme ce îşi croiau drum prin pădure. Ieşiră în aleea principală şi se îndreptară spre uşa din faţă a casei. Nu se zărea nici ţipenie. Alex apăsă pe butonul soneriei.

Dinăuntru se auzi o melodie. Aşteptară. Nu veni nimeni. Archie mai sună o dată şi încă o dată.

— Ce zici? îl întrebă în şoaptă.

— Mai stai puţin, răspunse Alex.

— Nu mi-ar plăcea să ne simtă Reed.

— Se ocupă Kitty de el, n-avea grijă.

Alex mai apăsă o dată pe butonul soneriei. Melodia răzbătu din nou până la ei. Ploaia continua să cadă.

— Ce zici?

— Hai să-i dăm drumul, hotărî Alex.

Sărbătoriră în seara aceea reuşita la Daisy în apartament.

Cu whisky şi bere şi cu delicatese comandate prin telefon. Se mâncă şi se bău zdravăn, dar mai mult trecură în revistă ce se petrecuse în după-amiaza respectivă acasă la Reed, povestindu-se totul de câte două-trei ori, râzând în hohote de fiecare dată. Păreau o trupă de actori amatori la petrecerea de după spectacol. Naraţiunea lor era ca o anecdotă, menită nu atât s-o informeze pe Daisy, cât să reînvie pentru ei momentul de vârf al acţiunii. Se întrerupeau tot timpul unii pe alţii, ba îşi aducea aminte Kitty de ceva care se petrecuse în studio, ba Archie intervenea cu o amintire proprie şi abia apuca s-o termine că Alex se şi băga în vorbă. Daisy stătea pe canapea, mai mult ascultându-i decât vorbind. Era dată cu fard pe pleoape şi cu ruj de culoare aprinsă pe buze. Arăta ca o târfă egipteană sau aşa ceva, cu ochii ei de culoarea chihlimbarului mişcându-se de la un chip la altul, pe măsură ce-şi istoriseau întâmplările. Avea ochi de pisică şi un zâmbet neclintit în colţul gurii.

— ... că n-o să găsim niciodată afurisitul ăla de seif, zise

Archie.

— E prima oară când dau peste aşa ceva, chicoti Alex.

— Îmi place tipul ăla al tău de acolo, spuse Kitty. Mă dau în vânt. E un domn.

— O, da, e un domn, recunoscu Daisy. Îi întinse lui Alex paharul să i-l umple, schimbându-şi poziţia pe canapea, fusta dezvelindu-i coapsa piciorului întreg. Îi surprinse privirea, ridică a mirare din sprâncene şi se uită insistent la el, în timp ce-i umplea paharul, cu ochi sticloşi, ochi de pisică, de târfă egipteană.

— Ah, fir-ar să fie, zise Archie, izbucnind în râs. Când ai dărâmat vasul ăla, omule, am crezut că mă pocneşte damblaua. Daisy, n-ai auzit aşa un zgomot în viaţa ta. Când a lovit podeaua de piatră a răsunat ca o bombă. Nu a răzbit până la tine, Kitty?

— Omule, n-aveam cum să auzim ceva, spuse Kitty. Reed ăsta nu ştie decât una şi bună, puteai să declanşezi acolo şi al treilea război mondial, că tot degeaba.

— Aş fi curios să-l văd când o constata cum arată dormitorul, râse Archie.

— Păi, la ora asta, a făcut-o deja, spuse Alex.

— Am lăsat în urma noastră un dezastru. Chiar că era al treilea război mondial, Kitty. Am făcut praf camera aia, tot căutând după seif. Ştii unde era, până la urmă?

— Ne-ai mai spus, îi aminti Kitty.

— În podea! repetă Archie, cu aerul că le dezvăluie un secret. Aveau seiful sub o piatră de-aia de pe jos. Alex a dat de el.

— Ba nu, tu l-ai găsit, Archie.

— Nu, eu ţi-am spus doar că una din plăci se mişcă, să ai grijă cum calci peste ea.

— Păi asta mi-a dat ideea. Ai mai văzut aşa ceva? Ai mai dat vreodată peste un seif ascuns în podea?

— Niciodată.

— Şi nu era deloc de lepădat, trebuie să vă spun.

Kitty începu deodată să râdă, pe urmă îi spuse lui Daisy:

— Reed zice: „Te-ai dus.” În loc să te întrebe dacă îţi ajunge. S-a interesat dacă m-am dus. L-am chestionat: „Ce vrei să spui cu asta?” A continuat: „Te-am făcut să te duci?” Abia atunci m-am prins că el doreşte să ştie dacă mi-a ajuns. L-am asigurat că m-am dus până în California şi m-am şi întors. Ce naiba l-ai făcut să creadă, Daisy? Cumva că te dă gata?

— Să ştii că odată aproape chiar m-a răpus.

— Am făcut muşchi de cât am lucrat la seiful ăla, se plânse Archie.

— Am crezut că n-o să-i mai vii de hac niciodată, mama lui, mârâi Alex.

— Cum de nu te pricepi la blănuri? o întrebă Archie pe Daisy.

— Numai la vizon, omule, doar atât, răspunse Daisy.

— Haina de acolo era un vizon negru-diamant, până în pământ, începu Archie.

— Cu guler de samur, adăugă Alex.

— Numai aia făcea şase miare, estimă Archie. Ştii cât valorau laolaltă toate blănurile? Cum naiba de nu te pricepi? Şaptesprezece mii. Se uită la ele Vito, dă din cap şi zice: „Bravo băieţi, frumos de tot.” E ca un profesor de la colegiu Vito, lua-l-ar toţi dracii.

— Chiar, profesor la colegiu, repetă Alex şi râse.

— Frumos, băieţi, şi ne dă câte cinci mii de foi, pretinde c-a rotunjit cifra. Da' Alex sare imediat: „Cum adică ai rotunjit-o? Blănurile astea fac şaptesprezece mii, vrem cinci mii o sută, nu-ţi mai bate capul cu aproximările.” Al dracu' Vito, să încerce să ne fraierească pe noi cu o amărâtă de centă.

— Da' tot am scos-o de la el, până la urmă, se lăudă Alex. Ce mai zici, Daisy? Mai vrei un pic?

— Sigur, zise ea, întinzându-şi paharul. Alex se ridică de la locul lui şi se apropie de canapea cu sticla în mână. Se apleca să-i toarne, iar ea îl urmări, fără să-l scape din ochii ei de pisică egipteană, apoi spuse:

— Uşurel, că mă îmbeţi şi pe urmă nu mai sunt bună de nimic.

— O să fii bună cu mine? o întrebă el.

— Am deschis seiful ăla, era să cădem laţi, nu alta. Ce chestii erau acolo! Omul tre' să fie ţicnit să ţină aşa ceva în casă la el!

— Păi, unde să le bage? Dacă vrea nevastă-sa să-şi pună o brăţară d-aia, ce să facă, să dea fuga până la bancă?

— Nici nu-mi venea să cred când am văzut piesa cu pricina, Alex. Lată de-un ţol, tre' să fi avut vreo cinci sute de diamante în ea...

— Dar diamantul *marquise* îi dădea valoarea, preciză Alex.

— Şaizeci şi cinci de miare, fir-aş al dracu'! strigă Archie, bătându-se cu palma peste coapsă.

— Sigur, erau douăzeci şi şapte de carate în total, diamantele alea, *marquise*.

— Merita să facem toată treaba şi numai pentru brăţară.

— Inelul şi brăţara. Ele singure şi justificau toată tevatură.

— Să fi văzut tu inelul, Kitty! Avea trei diamante pe el, era de logodnă. Două în formă de pară, de vreo două carate fiecare. N-a zis aşa Henry? Cam două carate de fiecare?

— Aproximativ.

— Şi diamantul ăla mare, rotund, din mijloc, câte carate zici că avea?

— Optsprezece.

— Mmm! făcu Archie.

— Ştii cât valorează? o întrebă Alex pe Daisy.

— Cât, scumpule?

— Şaptezeci şi cinci de mii. Inelul şi brăţara făceau numai ele singure un scor tare de tot.

— Cel mai tare scor din viaţa mea, fir-aş al dracului!

sublinie Archie. Chiar şi pe jumătate dacă ar fi fost. Cel mai mare. Tu ai scos vreodată mai mult, Alex?

— Nici gând.

— Cu partea voastră, fetelor, puteţi să vă lăsaţi de meserie, le sugeră Archie.

— Mda, sigur, spuse Kitty.

— Ştii cât am jumulit din casa aia?

— Cât?

— Numai bijuteriile făceau mai mult de patru sute, plus încă şaptesprezece blănurile...

— În total au fost patru sute douăzeci şi două, zise Alex. Cam cât ne-am închipuit, Archie. Al dracu' de aproape de pronostic.

— Patru sute douăzeci şi două, aşa e. Deci, cât vine treizeci la sută din asta...

— Aproape o sută douăzeci şi şapte.

— Just, iar voi, fetelor, trebuie să împărţiţi cincisprezece la sută din asta...

— Parcă ai spus că luăm câte zece mii fiecare, îi aminti Daisy.

— Dacă ar fi fost jumătate de milion, o corectă Archie.

— Eu contam pe zece mii.

— Asta când mizam şi noi pe juma' de milion. Dar n-au ieşit decât patru sute douăzeci şi două, e socoteală cinstită, noi nu vă ciupim ca nenorocitul ăla de Vito. Cât face cincisprezece la sută din partea noastră, Alex?

— Dă-le zece, spuse Alex.

— Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă trebuie să-şi împartă vreo nouăsprezece miare. Aşa că dă-le şi tu câte zece, ce dracu'.

— Omule, da' generos mai eşti cu banii mei! sări Archie.

— Ţi se rupe inimoara, Archie, mârâi Kitty.

— Ce dracu', făcu Archie, râzând. Hai să le dăm câte zece la fiecare, ai dreptate. Am muncit cu toţii la asta, nu? Ce dracu'!

Mai rămaseră la băutură şi la vorbă până se făcu

aproape miezul nopţii, atunci Kitty întrebă dacă ar putea să-şi primească banii sau cel puţin partea ei din ce au încasat până atunci, fiindcă abia aşteaptă să dea de Transit şi să-i plătească ce-i datora, să-i spună nenorocitului să nu-i mai iasă vreodată în cale că îl reclamă la poliţie pentru molestare. Primiseră de la Vito cinci mii o sută şi şaptezeci şi cinci de mii de la Henry, aşa că făcură nişte socoteli şi hotărâră că pot să le dea fetelor câte şase mii pe loc şi încă patru când fac bilanţul cu Henry. Kitty numără hârtiile şi îi întinse imediat două mii lui Alex.

— Acuma suntem chit, aşa e?

— Gata.

— OK. Trebuie să fug acum, mă duc să-i spun lui Transit părerea mea despre el.

— Merg şi eu cu tine, mă duc în oraş să mă văd cu asistenta mea socială.

— Ei, cred că eu mai stau pe aici, să trag un pui de somn, mormăi Alex. E în ordine, Daisy?

— Mda, e-n ordine.

Se ridică, sprijinindu-se în cârje şi se duse să deschidă uşa, lăsându-şi partea ei de bani pe măsuţă. Archie şi Kitty îi spuseră noapte bună şi plecară, iar Daisy încuie în urma lor, trăgând şi bara de siguranţă de la broasca *Fox*. Afară, pe scări, Archie mai răcni ceva la adresa lor, dar nu se înţelese. Peste câteva minute auziră pe trotuar râsul lui Kitty.

— Mai bine să-i pun pe ăştia undeva, chicoti Daisy, adunându-şi banii. Te pomeneşti că mi-i umfli.

Traversă şontâc-şontâc încăperea, ezită odată ajunsă la uşă, apoi se întoarse spre el şi se interesă:

— Deci vrei să faci nani cu tanti Daisy, nu?

— Aşa am de gând.

— Bine, zise ea, zâmbind. Toarnă-mi şi mie un pahar, te rog, vin într-o clipă.

Se duse în dormitor şi el auzi cum se deschide şi se

închide la loc un sertar. Daisy începu să fredoneze un cântec, o melodie pe care n-o recunoştea. Turnă în pahare şi o ascultă cum miorlăie, pe urmă se aşeză pe canapea, aşteptând-o.

Când se întoarse purta un capot lung de mătase, strâns în talie cu un cordon. Se aşeză lângă el şi spuse:

— A fost drăguţ din partea ta, Alex. Să mergi la zece mii curat, vreau să zic.

— Ei, doar am muncit cu toţii.

— Tu ce-ai de gând să faci cu partea ta?

— Da' dracu' ştie, răspunse el. Niciodată nu ţine prea mult.

— Asta cam aşa este, ce-i drept.

— A fost un scor mare, nu zic nu, dar tot un rahat, nu te poţi retrage cu aşa ceva. Oricum, pe mine mă ia cu mâncărimi în palmă. Cum stau prea mult timp degeaba, cum începe.

— Mmm, zise ea. Ia dă-mi tu mâna, puişor.

La două noaptea se trezi din somn în patul lui Daisy şi o clipă nu-şi dădu seama unde se află. Se rezemă de perne şi privi prin întuneric, încercând să distingă contururile; îi văzu cârjele rezemate de pat şi realiză unde era. Îşi aminti că îi promisese Jessicăi că vă suna imediat ce se va întoarce în oraş. Stătu la îndoială dacă să se dea jos din pat şi să se ducă dincolo unde era telefonul, să-i spună că intervenise ceva important, să-i spună...

Ia mai dă-o-n mă-sa, îşi zise şi se culcă la loc, lângă Daisy.

Un bandit ratat, o prostituată de lux și lovitura vieții lor: comoara din spatele ușilor ferecate. Misterioasele uși ferecate...



www.nemira.ro

LEI 14.90